دیوانِ دردِ عشق مع سوانح عمری

حضرت سوپا فقیر صاحب رحمۃ اللہ علیہ

Scanned with CamScanner

بسم الله الرحمٰن الرحيم

گلستانِ صوفياءَ جي
انتهائي سهڻي ۽ خوشبودار
گل ”سرتاج صوفياءَ حضرت صوفي
شاهه عنايت الله شهيد رحه“
جي درسان وابسته پنهنجي پياري
محبوب، عزيز ۽ دوست
محترم محمد يوسف لغاري صاحب لاءِ
انتهائي خلوص ۽ محبت مان
سندن خدمت ۾ هي رسالو بطور
تحفه عرض رکجي ٿو.
اميد ته قبول پوندو.

ذوالفقار علي لغاري
غلام در سلطان التارڪين، سراج السالڪين،
برهان الواصلين، صاحب التيسير، خواجه خواجگان
حضرت خواجه محڪم الدين سيراني رحه
خانقاهه شريف، نزد سمه سٽه ضلع بهاولپور.

تاريخ: 14 فيبروري 2019ع مطابق 8 جمادي الثاني 1440هه

دیوان دردِ عشق
مع سوانح عمری

حضرت سوپا فقیر علیہ الرحمۃ

خلیفہ حضرت پیر صاحب السیر رحمۃ اللّٰہ علیہ

بسم الله الرحمن الرحيم
١٤٢٠

تعارف

ڪتاب جو نالو

ڊيوان درد عشق مع سوانح عمري فقير سويا صاحب عليہ الرحمتہ

مصنف

فقير سويا صاحب عليہ الرحمتہ

مؤلفين

فقير مير حسن لغاري

فقير الله رکيو لغاري

تعداد

هڪ هزار

سال اشاعت

2018

تعارفي قيمت

200 روپيا

ڪمپوزنگ: اسٽار ڪمپيوٽرس پٽائي چوڪ ميرپورماٿيلو

پرنٽنگ: بخاري شادي ڪارڊ سينٽر الخير مارڪيٽ ميرپورماٿيلو

العشق ناریحرک ماسویٰ اللّٰہ

دیوان دردِ عشق
مع سوانح عمري

حضرت سوپا فقیر علیہ الرحمۃ
خلیفه حضرت پیر صاحب السیر رحمۃ اللّٰہ علیہ

حسبِ فرمان

حضرت میان نظام الدین اویسي علیه الرحمة

حضرت پیر خواجه محمد الدین صاحب اویسي

سجاده نشین بارگاھ

حضرت پیر صاحب السیر علیه الرحمة

بفرمائش: جملي جماعت، اهل خانہ ۽ افضل خان عالماڻي

اهتمام

فقیر میر حسن لغاري و جماعت
سگ دروازہ حضرت پیر صاحب السیر علیہ الرحم

ھي دیوان درد عشق ھیھر ترتیب ڏيئي سنڌي ۽ سرائیکي ۾ شائع ڪرايو ويو آھي
حسب فرمان حضرت نظام الدین اویسي رحمۃ الله علیہ
درگاھ خواجہ محکم الدین سیراني صاحب

ٻه اکر

سنڌ امن، پيار ۽ محبت جي ڌرتي آهي. هن ڌرتيءَ جي صوفي فقيرن سدائين محبت ۽ امن جو پيغام ڏنو آهي انهن فقيرن ۾ سوڀو فقير جو شمار ٿئي ٿو جيڪو سنڌ جي صوفي فقيرن جي سلسلي جو يگانو شاعر آهي سندس شاعري ۾ اهي سيئي رنگ ملن ٿا جيڪي ٻين صوفي شاعرن جي شاعري ۾ موجود آهن آئون سمجهان ٿو ته هو هڪ اهڙي بزرگ جو طالب هو جيڪو هند، سنڌ جو سير ڪيائين اهو هو سندن مرشد ،عارف سائين سمه سڻه وارو. سنڌ جي اهڙي املهه ماڻڪ شخصيت ۽ سندس ڪلام کي منظر عام تي آڻڻ لاءِ فقير مير حسن لغاري وڏي جاکوڙ ڪرائي آهي الله رکيه لغاري به هن رسالي ۾ هٿ ونڊايو آهي

هي رسالو اهل فقراءِ لاءِ وڏي سوکڙي ثابت ٿيندو. سنڌي ۽ سرائيڪي ۾ ڪافيون موجود آهن .پڙهڻ پروڙڻ لهن سي

فقير مير حسن لغاري جن جو شڪرگزار آهيان جو سندن رهنمائي اسان سان هر وقت رهي آهي ۽ رهندي. اسين جيڪي ڪجهه آهيون سندس آهيون .اهڙن فقيرن کي ورهه گذرڻ بعد به وساري نٿو سگهجي. اديب ۽ شاعر منهنجي هن پيار ڀري پورهي کي قدر جي نگاهه سان ڏسندا هن غيرمعمولي ڪوشش کي سنڌي، سرائيڪي ادب ۾ واڌارو سمجهندا

راتي وٺان رات نئون نياپو آيو
لڌي سون لطيف چئي ڏاتر وٺان ڏات
ڪون پڇي ٿو ذات جي آيا سي اگهيا
(شاهه صاحب)

فقط: الهه رکيه لغاري
30-01-2018

فهرست

لجپال خواجه محکم الدین سیلانی سیرانی بادشاه
المعروف میان صاحب خانقاه شریف

حضرت میاں نظام الدین اویسیؒ

حضرت قبله سلطان احمد

المعروف احمدسائیں سیرانی خانقاه شریف

حضرت سوپا فقيرؒ جو آسا مبارک

درگاه حضرت سوپا فقيرؒ
جي پهراڻ جي زيارت ڪرائيندي

ديوان درد عشق مع سوانح عمري

فقير سوڀيو صاحب عليہ الرحمتہ

خليفہ حضرت پير صاحب السير عليہ الرحمتہ

تمهيد

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ

اَلۡحَمۡدُ لِلّٰهِ رَبِّ الۡعٰلَمِيۡنَ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ مٰلِكِ يَوۡمِ الدِّيۡنِ اِيَّاكَ نَعۡبُدُ وَاِيَّاكَ نَسۡتَعِيۡنُ

اِهۡدِنَا الصِّرَاطَ الۡمُسۡتَقِيۡمَ صِرَاطَ الَّذِيۡنَ اَنۡعَمۡتَ عَلَيۡهِمۡ غَيۡرِ الۡمَغۡضُوۡبِ عَلَيۡهِمۡ وَلَا الضَّآلِّيۡنَ

حمد و ثنا کان بعد فقير صاحب جي سوانح حيات مختصر طور سپرد قلم ڪيون ٿا. اميد آهي تہ اهل بصيرت هن مختصر احوال کي دلچسپي سان مطالعہ ڪندا ،فقير صاحب جي ياد تازه ٿيندي.بنده ناچيزخادم الفقراءِ علم جو عالم نہ آهي تنهن ڪري اهل بصيرت کي خدمت ۾ عرض گذار آهي تہ هن ڪتاب ۾ ڪنهن جڳهہ تي ڪائي غلطي هجي تہ خادم الفقراءِ کي معاف ڪندا.

هي ڪم بفرمان حضرت نظام الدين صاحب اويسي
سجاده نشين درگاهہ صاحب السير عليہ الرحمتہ

خاندان

فقير صاحب جو خاندان رياست بهاولپور مان هجرت ڪري ملڪ سنڌ ۾ اچي قيام پذير ٿيو. مشهور خاندان قوم لغاري پاڻ بحر عرفان، مخزن ممتاز هستي درياه يقين رهبر ڪامل و اڪمل ۽ خليفہ حضرت صاحب السير عليہ الرحمتہ تي گذريا آهن فقير صاحب جي مادري زبان سرائيڪي هئي، پاڻ سنڌ ۾ رهائش اختيار ڪيائين انهي ڪري سنڌي ٻولي ڪندا هئا ۽ انهي ڪري شعر بہ سرائيڪي ۽ سنڌي ٻنهي زبانن ۾ تصنيف ٿيل آهي.

فقير صاحب سوختہ آتش عشق جي وجہ کان هميشہ مست رهندا هئا ۽ ڪڏهن

ڪڏهن وجد طاري ٿي ويندي هئي. مستي جي حالت ۾ زبان تي شعر جاري ٿي ويندا هئا انهي وجہ کان اشعار ۾ سنڌي ۽ سرائيڪي مليل الفاظ آيل آهن -

ناڻو ۽ ولادت

ماءُ پيءُ جو نالو سوڀو رکيل هيو ۽ والد جو نالو احمد هيو. فقير صاحب جي ولادت ڳوٺ دائو والا ڏهرڪي اسٽيشن کان اتر طرف انداز 25 يا 26 ميل جي فاصلي تي واقع آهي فقير صاحب جي هڪ ڀيڻ ۽ چار ڀاءُ هئا ۽ تاريخ ولادت جي صحيح خبر دستياب ڪو نہ آهي البتہ تاريخ وفات کي مدنظر رکي سنہ ولادت 1235 هجري قياس ڪيو وڃي ٿو. فقير صاحب جا رشتي دار ڪنهن سبب دائو والا کان هجرت ڪري ڳوٺ دادلغاري ۾ مقيم ٿيا، فقير صاحب جا رشتيدار چند عزيز اتي موجود آهن.

ظاهري تعليم پاڻ ننڍي عمر ۾ ناظره قرآن پاڪ پڙهيو هئائون. فارسي گلستان، بوستان سٺي نموني ڄاڻيندا هئا.

حليہ مبارڪ سندن قد مبارڪ درميانو هيو. رنگ گندمي ۽ جملہ اعضا جمال بڪمال خوشنما هيا.

لباس پاڻ دستار پهراڻ سائي رنگ جو پائيندا هئا. دستار، تهبند ساده ٻڌندا هئا. تسيلي جي شلوار ڪندا هئا. عمر ڀر سادگي پسند ڪندا رهيا. سادگي کان تجاوز نہ ڪيائون.

غذا پاڻ سادو کاڌو پسند ڪندا هئا. موسم جي لحاظ سان جنهن بہ قسم جو طعام و ميوو ميسر ٿيندو هو استعمال ڪندا هئا. ٿڌو پاڻي وڏي شوق سان پيئندا هئا. پاڻي پيئڻ سان انسان جي زبان مان شڪر الهيٰ ڪلمات سرزد ٿيندا آهن ۽ پاڻ پي ائين چوندا هئا.

دست بيعت

فقير صاحب زمانہ طفلي کان مستانا خيال رهندا هئا انهي وجہ کان ابتدا کان جوش محبت هئا انهي جوش جنون خاطر جوڳين سان سفر اختيار ڪيائون.

جهنگ پهاڙ ويرانن جو سير ڪندا ڪندا بغداد تائين پهچي ويا مگر فقير سائين کي انهي صحبت ۾ ڪجهه مزو نہ آيو. بہ حالت مجبوري انهن ڪان جدا ٿي واپس وطن پهچي ويا. انهي درد عشق جي علاج خاطر مرد خدا جي ڳولا ۾ هڪ ڏينهن مهيسري اسٽيشن ڪان اوڀر جي طرف هڪ آدمي جي گهر وجي رهڻ لڳا اتي هڪ بزرگ لعل پير جو روضو هيو پاڻ ڏينهن جو ڪم ڪار ڪندا ۽ رات جو روضہ تي وجي پڙهائي ڪندا هئا.

انهي طريقي سان پڙهندي پڙهندي هڪ رات جو مزار جي اندر ڪان صورت شير جي ظاهر ٿي ہي دفعہ نانگ جي صورت پاڻ فرمايائون تہ سويو ڏجڻ وارو ناهي دراصل پنهنجي اصلي صورت ۾ زيارت ڪرايو بس انهي وقت مزار جي اندر مان بزرگ سينہ تڪ ظاهر ٿيو سورج وانگي روشني ٿي ويئي پاڻ انهي محل فقير صاحب عرض ڪيو تہ ڪجهه فيض خدا ڪان عنايت ٿئي بزرگ ارشاد ڪيو فلان جهنگل ۾ وجي لوڙهو ڏيئي ويهہ انهي محل عرض ڪيائين سوپيو لوڙها ڏيئي ويهڻ وارو نہ آهي اگر ڪجهه ڏيڻو آهي تہ ڏيو. بزرگ فرمايو ميان سوپيا مون وٽ نيل جو ڪن نہ آهي، نيل جو ڪن حضرت صاحب السير عليہ الرحمتہ وٽ آهي اتي وڃو. پوءِ ديدار جو شوق پيدا ٿيو. حضرت صاحب السير ڪٿي هوندا. خدا جي قدرت هڪ رات جو خواب ۾ حضرت پير محمد عارف عليہ الرحمتہ جي زيارت نصيب ٿي خواب ۾ دست بيعت ٿيا، فيض باطني حاصل ٿيو.

حضرت پير محمد عارف عليہ الرحمتہ خواب ۾ ارشاد فرمايو ميان سوپيا مون وٽ اچو جڏهن خواب مان بيدار ٿيا انهي مهل پاڻ کي هڪ قسم جو جنون پيدا ٿيو ۽ خواب واري صورت کي تلاش ڪرڻ لڳا .

خدا مسبب الاسباب آهي اهڙو ئي سبب ٿيو جو حضرت پير محمد عارف سير عليہ رحمتہ سفر ڪندا علائقي سنڌ ۾ قدم مبارڪ فرما ٿيا ۽ خدا جي قدرت سان ملي ويو فقير صاحب، پير محمد عارف صاحب عليہ الرحمتہ جي صورت ڏسي ڪري خواب واري صورت ياد آئي تہ صورت سان صورت ملي ويئي ۽ شڪر ادا ڪيائون ۽ پير محمد عارف عيلہ الرحمتہ جي قدم بوسي ڪيائون. دست بيعت فرمايو. حضرت فرمايو تہ خانقاهہ شريف اچو. فقير صاحب خانقاهہ مبارڪ وجي ظاهري فيض حاصل ڪيائين وري سنڌ ۾ اچي فيض محل واري جو

جاري ڪيائون. گهڻا ماڻهو فقير صاحب جي صحبت ۽ برڪت ۾ رهي ڪري حضرت محل واري جا اعتقاد مند ٿيا. حضور جي فيض جو ستارو چمڪي پيو ۽ تمام فقير حضرت واري جا مريد ٿيا ائين ته فيض محل واري جو روءِ زمين تي مگر علائقه سنڌ ۾ حضرت محل واري جو فيض جو سرچشمو فقير جي برڪت هڪ ڪرشمو هو جو سنڌ ۾ هميشه جي لاءِ جاري آهي انهي لاءِ هن علائقه جي پيرپائن کي فقير صاحب جي فيض تي فخر ۽ ناز آهي.

انهي لاءِ هن پاسي وارن پيرپائين کي حضرت محل واله بزرگان لمه والا فقير جو لقب ڏيندا آهن سڀ ڪجهه فقير صاحب جي فيض جو شان آهي.

مجلس سماع فقير صاحب هميشه محبت جي ڪشش جي وجه ۾ مجلس سماع ويراڳ کي تمام پسند ڪندا هئا

خوش الحاني جي موحزن آواز ٻڌي ڪري مرغ نيم بسمل جي طرح تڙپندي گاهي گاهي فقير صاحب خود ڳائيندا هئا ۽ پنهنجي ڳائڻ ۾ حيرت انگيز لطف هيو ٻڌڻ وارا محو ٿي ويندا هئا فقير صاحب جي صحبت ۾ پيرپائي هر وقت مجلس راڳ کي گرم رکندا هئا پاڻ مجلس سماع کي عبادت سمجهندا هئا جئين بزرگان محل وارن جو طريقو آ سماع جي وقت گريه ڪندا هئا.

عبادت فقير صاحب هميشه قلت طعام، قلت ڪلام طبيعت، هميشه مائل عبادت الهيٰ جا پابند شرع شريف جا پابند هئا. نماز، روزو، تلاوت قرآن شريف موجب شرع شريف ادا ڪندا هئا سنت نبوي صه جا سخت پابند هئا. پاڻ سان عصا، تسبيح، ڪوزه، مصلو، ڏنڊڻ ، سرموڪنگهي رکندا هئا

عام حالات جڏهن فقير صاحب خانقاه مبارڪ کان فيضياب ٿي ڪري واپس وطن آيا ته پنهنجن عزيزن سان رهڻ لڳا مگر فقير صاحب جي طبيعت رشتيدارن سان نه ملندي هئي، دل کي قرار نه آيو سو بحالت مجبوري جدا ٿي ڳوٺ عالماڻين ۾ پير پائين سان گڏ رهڻ پسند ڪيائون. ڪجهه وقت ڪانپوءِ لوهي وارن پير پائين جي محبت ۾ لوهي اچي رهڻ لڳا. پير پائي فقير صاحب جي وڏي عزت ڪرڻ لڳا. فقير صاحب گهر پاتين وانگر رهندو هئا. فقير صاحب رات جي حصه ۾ تمام بيدار ٿي خفيه عبادت ڪندا هئا. هڪ ڏينهن هڪ ڪوري ۽ هڪ لاشاري دل ۾ خيال بد ٿيو ۽ ڏينهن رات فقير صاحب جي خفيه تاڪ جهاڪ ڪندا رهيا. هڪ رات جو ڇا ڏسن ته فقير صاحب هڪ وڻ هيٺيان ڇئن يارن سان گڏ صحبت مجلس ۾ ويٺو آهي. اها ڳالهه ڏسي هڪ آدمي بي هوش

لي ويو ۽ ہي همراھ کي ڪجھ نظر نہ آيو. ٻي هوش جڏهن هوش ۾ آيو ساري حقيقت بيان ڪيائين وڃي فقير صاحب جي قدمن ۾ ڪري پيا سارو حال بيان ڪيائون ۽ معافي جا طلبگار ٿيا ۽ عقيدت مند ٿيا ۽ آئنده لاءِ معافي وٺي توبہ ڪيائون.

پوءِ فقير صاحب وٽ ماڻهو اچڻ وڃڻ لڳا ڪمالات جا نشان ظاهر ٿيڻ لڳا.خدا جي ڪرم نوازي سان لنگر جاري ٿيو.فقير صاحب کي دل ۾ خيال پيدا ٿيو تہ هڪ عليحده مڪان هجي ان ڪري ڪجھ فرلانگ ٻہ فرلانگ پنڌ تي مڪان ٺهيو ۽ ان ۾ رهڻ لڳو. هڪ کوھ ٻہ کوٽايائون. مڪان ۽ چشمو اڄ تائين موجود آهن.ڪجھ عرصي کان بعد فقير صاحب کي مزو محبت نہ آيو ،دل کي تسڪين ۽ قرار نہ آيو حالات جي مجبوري. عالماڻين جي محبت واپس عالماڻين ۾ اچي جڳ دور دور کان لوڪ زيارت لاءِ مجلس جي لاءِ ايندا هئا .

هڪ سيد پنجاب جو رهڻ وارو نالو محمد شاھ زيارت ڪرڻ جي واسطي آيو هميشہ جي لاءِ هت رهي پيو باقي زندگي فقير صاحب جي صحبت ۾ گذارڻ لڳو ان جو انتقال فقير کان بعد ٿيو. فقير صاحب جو فرمان هو تہ پير محمد شاھ کي مون سان گڏ روضي جي اندر مغرب طرف کان دفن ڪجو. فقير صاحب جي فرمان موجب پير محمد شاھ کي روضي جي اندر دفن ڪيو ويو.پير محمد شاھ جو مزار روضي اندر آهي

فقير صاحب جو عالماڻين ۾ رهڻ ٿيو، مشترڪ حصہ تي زمين خريد ڪيائين ان پير ڀائين جي حوالي فرمايائين، هڪ کوھ کوٽيائين، رهڻ لاءِ هڪ مڪان ٻہ هو ۽ مسجد ۽ روضو ٻہ ناهيائين.پاڻ پنهنجي هٿن سان ڪم ڪرايائين.روضي ۽ مسجد جون ديوارون ٺهائي داعي اجل کي لبيڪ چئي دارالبقا ڏانهن هليو ويو.

فقير صاحب ساري عمرشادي ڪونہ ڪيائين.لااولاد جي وجہ کان فقير صاحب مائٹن کي چوندو هو تہ مون سان رهو سجاده ٺهو مگر ڪوئي نہ آيو. فقير صاحب سڀ کي چيو پر ڪوئي ٻہ صاحب حال و باڪمال نہ ٿيو.

فقير صاحب هر چند چيو مگر ڪنهن ٻہ ڳالھ نہ مڃي سجاده جي قابل نہ ٿيو.امانت جو بار ڪٽڻ ڏکيو هو.ملڪيت زمين لعل خان عالماڻي وٽ آهي. ننگر و عرس ڪندا آهن

اخلاق فقير صاحب خوش اخلاق ،نيڪ،نهايت نرم طبيعت هئا.وڏن جي عزت ڪندا هئا.ننڍن تي شفقت فرمائيندا هئا.مهمانن ۽ همسائن کي عزيز سمجهندو هو سڀ سان نهايت دلجوئي ڪندا هئا.هر هڪ انسان کي نيڪ نظر سان ڏسندو ۽ غريبن، بي ڪسن تي رحم ڪندا هئا.پاڻ هميشہ ساده زندگي بسر ڪندا هئا.سيدن ۽ درويشن جي عزت ڪندا هئا.مهمان نواز ۽ غريب نواز ٿي رهيا.

ارشاد فقير صاحب عشق ۾ دريا ۾ لطف اناياٿين جو هر سمجهدار سمجهي ويندو هو هڪ دفعہ حضرت سلطان احمد الدين صاحب عليہ الرحمتہ عام مجلس ۾ چيو تہ اسانجو فقير صاحب مدارج والا سجاده سنڌ ۾ ناهي.خود فقير صاحب بيان فرماياٿين تہ فقر جون ڳالهيون بيان نہ ڪيون وجن ٿيون.ڇو تہ احاطہ تقرير تحرير کان بلڪل ٻاهر آهن انهي وجہ کان زياده گفتگو نہ ڪئي وجي ٿي.پاڻ سڀ ڪجھ شعرن ۾ بيان ڪيو اٿس.

وفات فقير صاحب ڳوٺ عالماڻي ۾ اندازن نوي سال جي عمر ۾ بتاريخ 21 ذوالقعد 1325 هجري ۾ دارفاني کان جاوداني طرف ڪوچ ڪري ويا.اناالله وانا اليہ راجعون انهي تاريخ تي هر سال فقير صاحب جو عرس ملهايو ويندو آهي.فقير صاحب پنهنجي زندگي ۾ مرشد حضرت پير محمد عارف صاحب عليہ الرحمتہ جو عرس بتاريخ21 جمادي الاول ملهائيندا هئا.فقير صاحب جي وصال کانپوءِ عرس ملهايو ويندو آهي.روضو مبارڪ ڳوٺ لعل خان عالماڻي ۾ آهي، تعلقہ ميرپورماٿيلو کان 16ميل ضلع گهوٽڪي سنڌ ۾.

وصال کان بعد جا احوال فقير صاحب جي وصال کان بعد روضي جو ڪم ڪار ۽ مسجد جو ڪم ڪار فقير مير حسن خان لغاري فقير صاحب جا پيرڀائي ڪندا آهن ۽ هڪ مڪان مسافرن لاءِ آهي جنهن ۾ مسافر آرام ڪندا آهن.جيڪو فقير مير حسن خان لغاري تيار تعمير ڪرايو آهي اعتقادمندن جي لاءِ فقير صاحب اڄ بہ زنده ۽ موجود آهن.فقير صاحب جي جائيداد عالماڻي پير ڀائين جي تبضي ۾ رهجي ويئي ۽ اڄ ائين انهن جي هٿ ۾ آهي.عرس جو خرچ انهي جائيداد جي آمدني مان ڪيو ويندو آهي.

آداب محل والي جو فقير صاحب هر سال عرس تي خانقاه شريف ويندو هو.پاڻ پيادل سفر ڪندا هئا پيرڀائين کي چوندو هو توهانجي لاءِ خانقاه مڪہ مدينہ آهي.جڏهن درگاه جي ويجهي ويندا هئا

۽ جتي لاهي ڇڏيندا هئا.مرشد جي مجلس کي خدا جي مجلس سمجهندو هو.

حديث شريف: ومن اراد ان يجلس مع الله قل تيجلس مع الفقراءِ. سڀ صاحبان محل وارن کي پير هي چوندو هو.

اڪثر فقير صاحب تن ڏينهن کان وڏيڪ نہ رهندو هو.هميشہ ادب ۽ احترام ۾ رهندو هو

عشق مجاز و حقيقت فقير سوڀو عليہ الرحمتہ ننڍي عمر ۾ عشق مجاز جو شڪار ٿي ڪنهن نہ ڪنهن خوبرو جي نظر جي تيرخورده ٿي اڪثر حياتي جو حصو مجازي محبوبن جي ناز بردارين سان گذاريو جو عشق مجاز جو داستان حيرت انگيز جوش منزل آهي.حسن جو صحيح انداز ڪنهن کي معلوم ناهي ڇو تہ هي ناپيد ڪنارو انت بحر آهي جنهن کي پيش اچي اهو خوب ڄاڻي ٻي کي ڪهڙي خبر. عربي جو مقولو آهي تہ: المجاز قنطره الحقيقت فقير صاحب سالڪ، ڪامل، شائق شريعت، طائي طريقت، همدردان حقيقت و معرفت جو مخزن عرفان جا دريا، مجاز جا ماهر هئا جيئن تہ پاڻ محبوب جي تعريف ڪافي آخري

سويا سمجهہ صورت سڄڻ جي سبحاني،

ڦريون خوب خرقو تجلو نوراني،

عجب ناز نينان ملڪا پلن تا

پيو مضمون

ڪنگڻ هي عالماٽي ،سڄڻ پيان نناٽي ،مدد شاهہ جيلاني ،مين دم دم سڏياسان

ڪنگڻ موتي داٽا ،مولا پاڪ ڄاڻي سوڀل سائين دا مانا ،مين موجان مٽيسان

ڦريان فقير صاحب جو پنهنجي ڳوٺ ۾ نظارو هو انهي جي وجہ سبب مستانہ مزاج رهندو هو قصن ڪهاڻين جو مستاق ڦرندو هو. شعر چوڻ جو سلسلو انهي وقت کان جاري هو بعد ۾ ڪجهہ عرصو عالماڻين ۾ نظارو هو.پاڻ اتي ملان حليم عالماڻي وٽ رهندو هو.ڪجهہ وقت بعد پاڻ لوحي واري ڳوٺ اسماعيل فقير ڪوري وٽ رهائش اختيار ڪيائون.اتي هڪ مائي صاحبہ نيڪ نيت وڏي محبت واري رهندي هئي انهي سبب فقير صاحب کي دل کي قرار تسڪين آيو.ڪجهہ وقتُ اتي محبت ۾ گذاريو مگر قضائي الاهي نازل ٿي مائي صاحبہ ۽ ٻيا محبت ڪرن وارا هن دنيا مان ڪوچ ڪري ويا فقير صاحب بيهر عالماڻين ۾ اچي رهڻ لڳو

اتي هڪ مائي درناز صاحبہ عرف عرفان مائي صاحبہ جي محبت ۾ ملان حليم جي محبت جي ڪري رهڻ لڳو انهن جي محبت خاطر آخري عمر اتي گذاريائين.حياتي ختم ڪري هميشہ جي لاءِ آرام پذير ٿيو.بس وفاداري جو ثبوت موجود آهي جو اتي روضو نروار نشان موجود آهي

ضروري گذارش بفضل تعاليٰ اهل محبت وارن ڪي التجا آهي تہ ديوانؔ درد عشق جمع ڪرڻ ۽ ٻيهر سنوارڻ ۾ ٿوري تڪليف آئي ليڪن بفرمان حضرت ميان نظام الدين صاحب اويسي جي سبب آسان ٿي ويئي هي ديوان ٻيهر ترتيب ڏيئي سنڌي ۽ سرائيڪي ۾ شائع ڪيو ويو آهي ۽ جماعت دوستن جي هٿن تائين پهچايو ويندو مگر جن جن دوستن ۽ مهربانن ديوان ڇپرائڻ ۾ مدد ڪئي حاجي مير حسن فقير لغاري انهي فقير جو شڪريو ادا ڪيان ٿو.مير حسن فقير ڪي الله جزائي خير نصيب ڪري جو هر وقت همت افزائي ڪيائين.

الراقم خاڪسار

فقير الله رکيو لغاري

ڳوٹ دادلغاري

كافيون بزبان سرائيكي

كافي 1

آمل ويکو سئيان ڙي

سينگيان سئيان ڏيوو مبارڪ
جڻان رانجهن ڦيرا پاوي
لون لون دي وچ عشق ماهي دا
آکي سويا لج هادي نون

رانجهن ويڙهي آيا هي

برهہ براتان ڍهيان ڙي
مشڪ عطر سڀ ليان ڙي
ڳالهين ڪيڙيان ديان ڳيان ڙي
پڪي جنهن دي پيان ڙي

كافي 2

اڄا واهہ واهہ رانجهن آيا

جنهن ڏهاڙي رانجهن آيا
قدم قدم توڻ ٿيوان صدقي
موتي جواهر منهن محبوبان
سر لولاڪ ڪلنگي پايس
تخت هزارا ڇوڙ ڪراهين
گهر چوچڪ دي اصلون هويس
سويي در تساڏي دا
لٽي مونجهاري ڳئي دلگيري

بسم الله پڙهن ڏرايا

هويا بخت سوايا
لک ڪيڙا گهول گهمايا
لعل هيرا چمڪايا
ٿيا سبحاني سايا
جهنگ سيال پڇايا
چاڪ ڪڙڻ دا رايا
سهي غلام سڏايا
مولا محب ملايا

ڪافي 3

اڄا واھ واھ حسن تمارا

ابراهيم اڙاھ اٿي

رحم تساڏي دا انت نہ ڪوئي

سولي تي منصور چڙھايو

ڪل اهيندي معلوم اُس نون

جي ول ويکي شوخ نگاھون

ڪربل دي وچ شاھ شهيدان

پل پل دي وچ برھ تساڏا

سر سويي دي پلي پلي آوين

ڪس ڳيا جيءُ همارا

وھ پڙڪ لايو پڙڪارا

ڪليا باغ بهارا

مار اناالحق نعرا

وڄا چليا سڀ وارا

ڦهرون دست ڪٽارا

ڏتا عشق اشارا

مار چڙهيا نقارا

ڪيتا پرم پسارا

ڪافي 4

اڪين سجن ديان ديدان دلبر ديان. مريليان، مريليان

قوت جنهان دا خون جگر دا

شاھ گدائي ڪرن ادائي

غرض نہ رکديان شاھ گدائي

آڪي سويا منهن محبوبان

سيني مارڻ. سينگيان، سينگيان

سئي چورتيان.چوڙيليان، چوڙلميان

مارن ڪوٽ .حويليان ، حويليان

سدا سونهن. سهيليان، سهيليان

كافي 5

آ وس ويڙهي يار اساڏي

نت نت كانگ اڏائيندياں

آ ويکو حال همارا

ايڏي نہ کر تون يار پيارا

ورد وظائف نام تمهارا

هر دم ياد کريندي آن

کوکان، چاکان کر کر پيان

تئون بن ڏکڙي هر دسئيان

دامن دي لاڄ پال تون سئيان

هو قربان جليندياں

سويي ڏيان سڻ سوين الاهان

لونءَ لونءَ دي وچ ماران دانهان

پکڙ کڙيان تيريان راهوان

پانڌي بهت پڇيندياں

كافي 6

آ مل ماهي چر نہ لائين

آوين اگڻ هماري ري

ستي ستي مين پڙک اٿي آن

ماران دانهين نعري ري....

نحن اقرب آپ اکيوئي

ڏتو آيت اشاري ري....

جي مئين جانا لک لک جاندي

ڊونڊاں ليل نهاري ري....

سويا سوز سيني سک تيڏي

آتش عشق اياري ري....

كافي 7

اسان پرديسيان نال تکراري

ڏرا اسانون هيساندا

اسان پرديسي گهر نہ ٻهندي

نهين جاگير اسان جيهاندا

تيڏا تکيہ هي اسان نون

شرم رکين ميلي ويساندا

آکي سويا وچڻا ضروري

آيا سنيها ديساندا

كافي 8

وچ ڳول ماهي کون لهسان	الله پچيسي ميڏيان آسان

کر توکل تلان وڙسان حرف هماري دا پلپل پڑهسان

هٹکي مول نہ رهسان

پٹر پنڈ پيران نون آيا ڈک کشالا چم کر چايا

سول سوايا سهسان

تسان سئيان نہ ڏيو ڏراوي ٻانهن پکڑ کر گهت کلاوي

پل پنيور نہ ٻهسان

سويا کر تون کيچ تياري سک سمل سوز سواري

پنهل پنهل کهسان

كافي 9

پئي ڳئي پيچ اولڑي ني	او سئيان مهٹي نہ ڏيو مٹنون

نت تي بول کماٹي نماٹي ڳل دي چولي ڳاڑي ني

سيج وڃيندي عمر گذري اجان نہ تيندي بخت سولڑي ني

عارف کردا بي پرواهيان نت نت ناز نولڑي ني

سويا سوز سٹاوان کنهن کون بيٹي کوکان کلهڑي ني

ڪافي 10

آيا عشق حسن سلطان ميان

بن ڪي آيا ميم مثال ميان
عاشق سمجهن الف تي دال ميان
وسري امر نهي دي ڳالهہ ميان
نڪو حال رهيا نڪو قال ميان
رهي ڪفر نہ اسلام ميان
سويا سرت رهي نہ آرام ميان

يلي نفع تي نقصان ميان

سري سر انسان ميان
منهن مهتاب جمال ميان
تقويٰ تقرير دي قال ميان
نت جوش جگر تي جال ميان
نہ اِت صبر نہ آرام ميان
شاهي لذو سي شان ميان

ڪافي 11

اکيان لڳيان نال رانجهن دي

روئنديان روئنديان رهديان ناهين
راتيان ڏينهان ڪٽي پلينديان
جي مئين جهلان جل جل وينديان
آکي سويا صفتان سيري ديان

نهين ميري سمجهاوڻ ديان

بدليان وسن جيوين سانوڻ ديان
واٿين هادي تيڏي آوڻ ديان
نهين ميري هٽاوڻ ديان
هن ڳالهين ڳڻ ڳاوڻ ديان

ڪافي 12

انحدو اِجا گهن گهن گهور

وحدت والا وڄي نقارا
ظاهر باطن ماريس نعرا
جوڙ جمال آيا جسماتي
برهہ آيا هٿ ڪر ڪاتي
نحن اقرب اندر ٻاهر
فوج حسن دي لٿيا شهر
پرم ننگر ڪي ويکو سير
نڪو سويل نڪو غير

سانون لڳڙي پرم ٽڪور

ارض سما وڄ پيا پسارا
ڳل گهت پرم ڪي ڏور....
سانون وسري موت حياتي
شاهي شاهہ دا ويکو شور....
وسري خفي جلي جا هر
ظاهر باطن ڪرڪي زور....
نڪو سرُ رهيا نہ پير
هر هر جلوي آون اور....

اسان وسئون نہ نینھڑا لایا	کافي 13	اسان نون زوري برھ بچایا

کن فیکون کنون اڳي اڳیري   دل اساڏي ہیري ہیري
پچھي جھان بڻایا

الستي آواز کنین پیو سي   ڏک سک سیو ڇم ڇایوسي
رھندا میثاق سڻایا

مارڻ جیارڻ وس انھان دي   اسان اصلون تابع انھان دي
جیھا انھان دا رایا

سوہي جیھي لکین ھزاران   در ھادي دي کرن پکاران
پچھي دم دم درد سوایا

کافي 14

لون لون دي وچ نینھن دا نعرا	سانون عشق لڳا ھڻ بارا

عشق اسان تي کیتي عنایت   دردان والي کول حکایت
سوز سکایس سارا

عشق اساڏي جھولڙي پیا   ھوش عقل سب یل ڳیا
کیتا عشق اشارا

عشق اصل وھ لامکاني   بڻ کي آیا صورت انساني
تي محکم الدین ھمارا

نینھن نھوڙیا کیتي اخواني   گھت کي دانھان شاھ شھاني
سویا کون وچارا

ڪافي 15

سانون ملي سهڻا يار ميان | نت نت ڳنيندياں وار ميان

ڇوڙ نہ دلبر ديس پرائي | ڏکئي ڏينهڙي گهارڻ آئي

هنجون وهن هزار ميان

پرديس اسان درپيش ڪيتا | ڏتي برهہ درويش ڪيتا

پچ پچ ڪران پچار ميان

ڪڏهان ڪول اساڏي ٻهندي هو | منيان ڳالهين سئيان ڪهندي هو

هڻ ٻهان ڪيون وسار ميان

ويڙهي اساڏي ڪر ڪا ولڙدي | نال سويي دي مهر ملڙدي

آن ڪرو گفتار ميان

ڪافي 16

اکيان تيريان ديدان تيريان | جگ وچ جادوگري

ايهي ول اکيان خون ڪريندياں | ناز نواز دي نال مريندياں

آنديان باز بري وهہ بري

چڙهہ چڙهہ پونديان بي پراهيان | رمزان غمزان دي نال سپاهيان

غرض نہ رکديان ديگري

ابرو قوس کش کي ڪمانان | مژگان تير مريندياں ڪانيان

رخسار بجائن بحري

سر سويي دي چڙهہ چڙهہ آون | زوري آ سيني سماون

نهين منيدياں زاري زاري

کافي 17

ائي قاصد ماهي ڏون کر کئي حال سڻاوڻ دي

ٻانهان ٻڌ کر نال کڙين وي جيوين مين رووان زارروين وي

کرين عاجزي نال الاوڻ دي

کٿ نٿ تي بول سهاڳ والي ڏکي گزري رات ڏهاڳ والي

ٻن سيج سجي وڇاوڻ دي

مشکل لڳم عشق اوڙا کاوڻ آوي سارا ويڙها

وسري ويس نہ ڏڙي ڳنڊاوڻ دي

کڏان اڳڻ اساڏي آ سائين کر کي کرم ڦيرا پائين

يا تہ کرو سويي اناوڻ دي

کافي 18

ايها بازي وچ بازار ڏنم پيچي هئي هئي کيتم هزار رنم

کيڏي خاني دي خان ڳئي
کيڏي دل دل تي ديوان ڳئي
پيچي لچاندي للکار ڏنم
کيڏي مشک تي زعفران ڳئي
کيڏي چاه تي چمن ڳئي
کيڏي لعل تي گل سمن ڳئي
پيچي بلبل دي پکار ڏنم
کيڏي خوشيان تي امن ڳئي
کيڏي قمريان دي آواز ڳئي
کيڏي ناز پريان دي ناز ڳئي
پيچي کانوان دي کرکار ڏنم
کيڏي حسن حسين شهباز ڳئي
کيڏي کونجان تي هماءِ ڳئي
کيڏي شاه شاهين دا شاه ڳئي
پيچي کانوان دي قطار ڏنم
کيڏي مجلس تي سماع ڳئي
اهين بازي دي عجب چال ايها
هکي رنگ نہ هکي حال ايها
سويا سمجهڻ تي محال ايها
پيچي دلڙي بيقرار ڏنم

کافي 19

آيا عشق ڳلي بازار ڏنم

نا ينماتولو سھي کيتو سي
جتان کتان يار لڌو سي
کلي چمن دي ايھہ گل ڏنم
اتي عاشق سئي بلبل ڏنم
نکو غيران دا غير ڏسي
صاحب سير کنون سپ سير ڏسي
سئي سھڻيان دي ول ناز ڏنم
کنون رمزان دي کئي راز ڏنم
سويا يار يقين ڏنم
ايھا طلب اتي تلقين ڏنم

جلوي جوش ھر جا ھزار ڏنم

ھر ھر پاسي محبوب چتوسي
پچي ول ايھو اعتبار ڏنم
گل گل دي وچ چل پل ڏنم
پچي باغ سارا بھار ڏنم
نہ کو ويران وير ڏسي
پچي دل اندر ديدار ڏنم
ڦاتي ول شھباز ڏنم
وچ چشمان دي چمکار ڏنم
جڏان صورت احمدالدين ڏنم
وچ سيراھين اسرار ڏنم

کافي 20

آمل سيري تانگھہ تيري

حضرت سيري جو رنگ لايا
شھر بحر وچ فيض کندايا
نور احمد سائين نور نوراني
پري پتنگ ديدار ديواني
نور احمد ھي نور مولائي
نينھن تيري چا نوبت لائي
سويا ھي سائين سگ درباني
ڪرم ڪرو تسان پير سيراني

نت نت کانگ اڏاران

پاک پيغمبر دا سر سايا
کليان باغ بھاران....
ويک حسن ٿئي حور حيراني
جلوي جوش ھزاران....
سر تي چٽ اويس سدائي
تن من طلب تنواران....
روز ازل دي تيڏي ٻانھي
ھي لاچ تيري ڳل ياران....

کافي 21

اکیان ماهي دیان وو

خون دي خاطر پلیان پلیان

شاهہ گدا کون قید کریندیان
بند کرن چا ڳلیان ڳلیان

نال حکم دي ملک دیس تي
کر شتابي ولیان ولیان

زلف سیاهہ سپاهیندي
جان جگر وچ رلیان رلیان

سر سوِيي دي چڑهہ چڑهہ آون
جهلي کنهن نہ جهلیان جهلیان

کافي 22

سانون عشق مرائي ولي

توڑي ولي نہ کوئي ولي

ڳلي ماهي دي هر دم ویسون
توڑي ڏوهہ گناهون پلي

مین ماهي دي اصل دي آهي
انگ لکیا ها رلي

علم محفلي سوین سپاهي
عشق بهادر کلهي

سویا عشق جنهان دي سیني
کون انهان کون جهلي

کافي 23

اکیان تیریان خماریان

سانون ول ول پاوندیان

ویکهڻ سیتي قید کریندیان
محبت گهت مهاران

شاهي شاهہ سڏاوندیان

جن انسان ڏونهین قرباني
حوران پریان هزاران

اولڻ گهولڻ جاوندیان

سر عاشقان دي چاڑهن فوجان
بي حد بي شماران

لون لون نهین ماوڻدیان

آکي سویا هر هر ویلي
چڑهدیان شوق شکاران

خوني خون کراوندیان

کافي 24

اسان کن نہ ہي کنهن ڏيندي هون

گلا غيبت بار بديان دا
طعني تنکي لوک ملامت
العشق نارا سهي سمجهو سي
سويا صدقون شاهہ اويسي دا

هک مولا پاک منيندي هون

سيو ساهہ پائيندي هون
چم کر سر تي چائيندي هون
ڳجهڙي مچ مچيندي هون
سهي غلام سڏيندي هون

کافي 25

بخت پريا شاهہ بختين اساڏي
رانجهن ويڙهي آيا هي
آ مل ويکو سئيان سيالين

جهنگ ساري دا ننگ آهين کون
تي مختيار ٻيلي دا مالک
چاک چراغ هي ساري جڳ دا
آکي سويا مئين گهر سيري

جنهن کلي بارا چايا هي
جنهن چوچک چاک سڏايا هي
جنهن شمس قمر شرمايا هي
قدم مبارک پايا هي

کافي 26

برهہ والا باب

باب برهہ دا جنهان پڙهيا
باهہ برهہ دي اندر پڙکي
دين کفر دي حاجت ناهين
آکي سويا حضرت سيري

پڙهہ قاضي کا کل پويئي

لتا حول حساب
سينا پيچ کباب
نکو ڏوهہ ثواب
ڏتڙا شوق شراب

کافي 27

برهہ براڳ آيا سر ساڏي

دست کتاري آوي چوڏاري
گاهہ در چاهہ گاهہ دريا
سويا سَک سياهہ هجرَ دي گهاءِ

دم دم دهشت ڏيندا ري

سسي ڏڙ ڏار کريندا ري
گاهہ در باهہ سڙيندا ري
درد بچا رُوئيندا ري

کافي 28

برھ لائي تن باھ
جان جگر جل جھڑ جھڑ جھڑکا

کئي موئي کئي زخمي
کيئي وچ فراق فدا
ڦٿي پڙي وچ ڦڙ ڦڙ ڦڙکا

مژگان تير کمان کش ابرو
ڳئي کليجي گھرگھاءِ
کر سوز سيني وچ سڙ سڙ سڙکا

سويا سمجھڻ مشکل ھويا
ڄاڻي ھک الله
روز اسان تي دڙ دڙ دڙکا

کافي 29

ٻن رنگپور جھنگ سيالينڈا
سياليندِيان سيالين دا

ڳلي اساڏي کو نہ جو آوسي
اگڻ اھين وچ پير پوسي
چگا ول بي چالين

نال جوڳي دي جوڳياڻي ٿيسان
لاھ سيالان دي ويس وٽيسان
ٻن کيڑيان ديان طول نھالين

کن فيکون دا جڏان ھويا رايا
مھٹا ماھي دا مئين تنھن ڏينھن چايا
ناحق مريندِيان والين

آکي سويا سٹو سپ سئيان
پکي ماھي دي مئين پيان
روز ازل ديان ڳالھين

کافي 30

باد صبا وچ آک ماھي کون
کڏان کريو آوڻ دي

برھ تساڏي ديان نت ڏڙيان
دم دم آون موجان چڙھيان
جيوين سير وھي سک سانوڻ دي

برھ تساڏي ديان پڙکن باھين
دم دم دردون کين دانھين
نھين سيني سماوڻ دي

جيکي کيتو وعدي نال اساڏي
سيئي کرو برحال اساڏي
ھڻ کيوين کيتو دل چاوڻ دي

کڏان سٹو فرياد اساڏي
کرو آ کائي ياد اساڏي
کرو سويي دي اگڻ سھاوڻ دي

کافي 31

ٻانهي تيڏي دربار دي آن
مارين توڙي جيواوين سائين

لاتقنطو فرمان تساڏا
لتا دل دا ارمان اساڏا
هڻ بخش گناه کر ڀال سائين

فاينما تولو مشهور کيتوئي
رمز ڳجهي کون ظهور کيتوئي
تيڏي قدرت هر جا کمال سائين

نحن اقرب قول تساڏا
لتا شک تي حول اساڏا
هڻ کول گهونگهٽ کر ڳالهه سائين

ٿيوي نصيب ديدار اساڏا
ويکان محمد يار تساڏا
سڻ سوہي دا ايهو سوال سائين

کافي 32

بي دردا تينون درد نهين
سوين کرون تہ آهان

جس ڏهاڙي رب قاضي ٿيسي
عشق تيڏي ديان تيڏيان دلبر
خون اساڏي دا عيوض ٿيسي
آکي سويا خبران پوسن

کڙسان ٻڌ کي ٻانهان
ڏيسان دردون دانهان
کيڏا سر تي مانهان
اجهو اڄ کي صباحان

کافي 33

بن کنڌ ڍوڍيندي مئين وتان
کڏان يار اگڻ آوسي

لٽان کليان لٽ ڏاريان
هئي هئي دکان دي ماريان
پل پل کڙي مئين پکار دي
گهن واٽ ڀالان يار دي
غم کرن غمازيان
جو سي ڀڇا ملا قاضييان
سويا سائل صبح شام کون
جند جان لبان تمام کون

وررور کران مئين زاريان
سڻ حال چا ڳل لاوسي
دل دوست بنا نهين ٺهردي
کڏان اوسي غم جاوسي
پل پل ڏيون او بازيان
هڻ ڍول هوئي هان ساڙسي
ماهي ميل مدام کون
کڏان پونۓ پيا گهر پاوسي

ڪافي 34

ٻڙڪي ٻاهه برهه دي پل پل

ٻاهه برهه دي ٻجهي ألنبي
عاشق مارڻ شهر وچ ڇنبي
ابراهيم دا وسم گيا اڙاهه
سڪ ساڙي سينا تي ساهه
سڪا نوح دا طوفان
ڪر جوشون نت جولان
سويا عشق دا هي دستور ايوين
سولي چڙهيا منصور ايوين

جان جگر ڪٺي ڏونهين جل جل

روهه ڦهاڙ لڙ لڙ ڪنبي
جهلي نهين ڀڙون ول ول
ڪٺي نهين برهه دي ٻاهه
ڏک ڏک پوندي ٻل ٻل
اکين رو رو رهن روان
جيوين ساتوڻ مينهن وسي ڇلڇل
جليا جوشون ڪوهه طور ايوين
ڀهتا مقصد ڪون ڳيا رل رل

ڪافي 35

پائي جهاتي هو بهو

اقرب وارو رک نظارو
اصل سمجهڻ پاڻ پنهنجو
حاضر ناظر محب منهنجو
سويا آکي سڪ وارن کي

يل نہ عاشق تون ادا

رڻ نہ ناحق ڪو بڪو
دوئي جو دو عدو
ساڳي صورت سو بسو
پاٿهين ڪندا روبرو

ڪافي 36

پل پل مينون سال برابر

آوو ڍولا درمانديان

اصل ڪنون مئين تيڏي ٻانهي || يار سنڀالين نہ مهرباني
مئين ڪر آسان سيج وڇاونديان
ڇندن چيڪو ميندي مئين لائي || سوهي سالون ڏڙي ڳندائي
مئين سنجهہ صبح سڪاونديان
مشڪل گهلي واوا واڻي || پل گيا مينون ان تي پاڻي
رو رو حال وڃاوئنديان
اڳڻ سويي دي يار تون آوين || سڏ ڪر اپڻي ڪول ٻلهاوين
چولي انگ نہ ماوئنديان

ڪافي 37

بکي آيا کهين پردا

پا نہ پر ڪوئي ڈردا

نہ رنگ نہ روپ ڈنو سي
نکو پير نہ پر پکي دا
نکو ملک وطن سنيو سي
نکو راز نہ باز پکي دا
سوڀا مست الست هميشہ

نہ جاهہ جهگا گهر دا
چنجون موتي چر دا
نہ ويس و روح ولهر دا
موت نہ ماري مردا
سونهان نهين خمر دا

ڪافي 38

پيش آيا پريت

ميڏي پنڌ پيرا نون

تيون پير پرزي پتون
شهر پنيور سج ڪيتوئي
ڪاف ڪشالي ورهہ وچالي
آکي سوڀا مڙسان ناهين

ريلا ڈيوي توڙي رت
زورا ڪر کي جت
آئي سجي دي ست
ڪيهي ڪرو توٹي جت

ڪافي 39

تساڏي باغ بهاران تساڏي

اسان اڄ آئي ڪلهہ چلي

وطن اساڏا پري پريري
وڃڻا سانون هي ضروري
روسن سانون ياد ڪريسن
سوڀا سڻ سڻ پنڌ ايهوئي

وينداڪوئي نہ ولي
گهٹا رهيوسي رلي
جگر جنهان دا جلي
دم دم دلڙي ٻگلي

ڪافي 40

پرديس ڪنون دل پلٹيان تيان

ساڏيان واڳان وطن تي ولٹيان تيان

ساڏي وطن تي نت نت تياري
دم دم ڪنبدي جان پياري
واٹين وڃڻ ديان ڪلهڙيان تيان

حب وطن دي غالب هوئي
رحم ڪرم دي طالب هوئي
چالين سجڻ تيڏيان چلٹيان تيان

عطر عنبير لگان ڪون ليسان
سانگهي سجٹان ويس مٹيسان
چيڪون چندن ملٹيان تيان

سوڀا رک تون صاف صفائي
ساڻ نہ هلنديۓ دم دغائي
خاک مٹي وچ رلٹيان تيان

ڪافي 41

تئون هاجھ ڦران جڳ ڪماڻا

تئون اوران نال ڪلدا هسدا
برھ ٻڇايو دلبر دل دا
ماءُ پيءُ ڇوڙ لڳم لڙھ تيري
اي عشق تيڏي دي ڦيري
عشق تيڏي ديان ڪوليم وهيان
سويا پڙھ پڙھ هوشو ڳيان

سڻ همساوي عرض نماڻا

مئين نال دلبر مول نہ ملدا
جان جگر وچ دردين ٽاٽا
ول ڪردي ماهي ماڻا
وار لڳا وچ بڪيان زيري
ڳل وچ دام برھ ديان پيان
بر سر سٽيم لڪا لڪاڻا

ڪافي 42

پا جهاتي اندر ڇاتي

ڇاري پنجي سهي ڪر جاني
هي سيئي ڇاٽي ياٿي
ب ،ت واليان ٿپ ڪتابان
ايڏي اوڏي ين نہ گوڏي
سويا سمجھ اهين گهونگهٽ ڪون

ڪجھ اکيان ڪون ڪول

تون پاءُ حسيني حول
هادي تيڏي ڪول
ڏوھ ثواب نہ تول
ناحق روح نہ رول
هي پاسي نہ ڳول

ڪافي 43

ڦوڪ ميري تن لاوڻدي

ڇوري ڇٽنگ لڳي تن ڇولي
نهين ميري وسماوڻدي
درد فراق چڙهيا سئي ڇلان
وائي تنهان رت ڪاوڻدي
دم دم دام برھ سئي واري
ناهين ميري تہ هناوڻ دي
آکي سويا سئيان آؤ.
ڪرو پرين پرڇاوڻدي

آگ اچي سو اڙاھ اڙي هي

هجرون پنج ڪباب مئين ڪوئلي
سوزون سو جندجان سڙي هي
سر مشتاقان آون ڪر گهلان
ظالم اسان تي ڪائي فوج چڙهي هي
قهرون ڪياولا ڪٽاري
سانگ سيني وچ زوري لڙي هي
نام الله دي پلڙي پائو
جان لبان پر آن اڙي هي

تخت هزاري دا بادشاه — كافي 44 — يلي يلي آيا

هير هير پڇيندا آيا
ويكو ويس وچاري دا
كيها نہ ڇپ ڇپايا

رنگپور آوڻ دا اصلون
آها قول قراري دا
سب مطلب پايا

بين وڄيندا ملك موهيندا
ويكو ناز نظاري دا
كيها تہ برهہ بچايا

احد سي احمد آک سڈيندا
والي عرش مناري دا
ٿيا سوہي دا بخت سوايا

تيڈي سک سهڻا چا رنجور كيتا — كافي 45 — وچ ملكان دي مشهور كيتا

وچ ڳليان دي ميلي ويس وتان
كڈان ديس وتان پرديس وتان
عيش آرام ڈونهين لڈ ڳئي
سوز تي سور سانون سڈ ڳئي
نت پالان تيڈي واٹين آوڻ ديان
تيڈيان مسكان نہ وٹديان
كڈان آ بهہ سوہي كول سهڻا
گهنڊ كول منا كجهہ ٻول سهڻا

ڈوڑي ڈوڑ لگا كلئي كيس وتان
خويش قبيلي چا دور كيتا
جاني هوش عقل ڈونهين گڈ ڳئي
ڈک دردين چا منظور كيتا
كران ڳالهين لوک رووا وٹديان
درد ويڻ پر دستور كيتا
جند جان گهتان سيو گهول سهڻا
تيڈي جدائي چا چكچور كيتا

توڑي پوندي هون نہ پوندي هون — كافي 46 — اٹ پوندي جاءِ تي سموندي هون

نہ ملک نہ وطن اساڈا
اِت آوڈا سانگ پيو سي
حال اساڈي دا كوئي محرم ناهين
آكي سويا سمجهڻ مشكل

جاه بي جاه كنون اوندي هون
غم هزاران كوندي هون
كلدي هون توڑي روئندي هون
ڳالهہ ايها نت ڳاوئندي هون

کافي 47

تون ناحق نہ مار زبان ڙي — ميڏا هوت پنهل هي خان ڙي

جت سڏن جت والڙيان — جيڪي آئين چراوڻ والڙيان
او تہ اصلون هن نادان ڙي

ميڏا هوت پنهل لڄ پال هي — جنهن دا ازلي قرب ڪمال هي
او تہ صاحب سر سلطان ڙي

او تہ ڪيچ شهر دا والي هي — جنهن دي سهڻي عجب چالي هي
او تہ نوري نام نشان ڙي

سڙي ساڙ لڏايم ڙي — ول منهن تئون پلڙو نہ چايم ڙي
پڇي ڪوڙي غير گمان ڙي

والي واڳ وليسم ڙي — او تہ سويي نال نبيسم ڙي
او تہ شافي ڪل جهان ڙي

کافي 48

تساڏي عشق اي جاني — مينون حيران چا ڪيتا

نہ رهہ گيا هوش دين مذهب — موهن مستان چا ڪيتا

عقل تي هوش دا سيپو — ملڪ ويران چا ڪيتا

تساڏي نام دا ورد — امن امان چا ڪيتا

سويي صورت تساڏي ڪون — سهي قرآن چا ڪيتا

کافي 49

تيڏي ناز نظير — هوش عقل سارا گم ڪيتا

تثين جيها نہ ڄايا نہ ڄوئسي — تيڏي شان امير

تثين جيها نہ ڪوئي عرب عجم وچ — تون هين ماهہ منير

سوين عاشق قيد ڪيتوئي — نال زلف زنجير

دلڙي سويي دي لٽ ڪر نيتو — احمد الدين فقير

ڪافي 50

تيڏي ناز ڪيتي دل پاري پاري
اکيان رووِن زارو زاري

نحن اقرب قول ڪيتوئي
لن تراني ڏس تون ڏيندا
نيڙي وسدا ڏسدا ناهين
نال سوہِي دي ڪرم ڪريجي

موسيٰ ڪون رجاري
هر جا هل هزاري
پل پل ڪران پڪاري
هووان ڪول تمهاري

ڪافي 51

توڙي ڄاڻ نہ ڄاڻ ڍولا
مئين تيري آن

سڏا نت آوين اڳڻ ميري
ويڙها ڀاڙا ڪاوڻ آوي
ڇوڙ ڪي جاندائين وچ ڏينهن ليندائين
سويا نماڻا در تي وڪاڻا

فالان پاوان تيڏي ڪاڻ ڍولا
جيوان ڪهڙي طرح ڍولا
جان جگر وچ ٻاڻ ڍولا
ڪلهڙا نہ ڪر نماڻي دا ماڻ ڍولا

ڪافي 52

تيري نين ڳوڙهي متوالي
بن پيتي ڪيف ڪلالي

شوخ نگاهہ ويکين هر ويلي
زلف سياهہ بشيهر ويکو
سويا عشق ماهي دا مينون

ير ير مارن يالي
ڪرن خون اُٻهلي
آن پيوسي پلي

ڪافي 53

تن من تانگهہ اُسدي مينون
جنهن رمز ميري تن لائي اي

جي ڪوئي ڪولي اندر چولي
سڪ سڄڻ دي چڪ اسانون
آکي سويا سڪ سيري دي

باهہ برهہ ڀڙڪائي اي
قوڪ النبي لائي اي
روزون روز سوائي اي

تخت هزاري دا شاهه — كافي 54 — آيا ويس وٹائي

ٻگلي ٻگلي وچ ڦيريان ڈيندا　　انحد واڄا مرلي وڄيندا
کڑيا رنگپور وچ رنگ لائي

مک وچ مرلي ڳل وچ ڳانا　　حوران پريان ٿيان مستانيان
آوي عجب چالان چائي

هير دي خاطر ويس وٹايس　　ويس وٹا کر مطلب پايس
کڑيا شاهي شان ڇپائي

اس جوڳي دي عجب ادائين　　آکي سويا سمجهڻ ناهين
نہ ڈيندا ڳالهہ اندر دي کائي

تون ڳوٹ ماريا کيون ڳوٹي — كافي 55 — تون فهم فکر اوٹي

جنهن دي هئين تون اصلون بندي　　کار نہ کيتوئي سائين سندي
عملين ٻاجهہ نہ چوٹي

تيڏي سينگين شاهہ ريجهايا　　بي شرمي تيکون شرم نہ آيا
ستين رين ڦٹي

سمجهہ سويا تون ٿي سياٹا　　ملک بيگاني دا کر نہ ماٹا
ايها عمر ويندي ٹي لٹي

ناٹ پڑا رهہ جاوي گا — كافي 56 — جب لاڈ چليا وٹجارا ري

رمزي غمزي چل گئي دم زي
آوت جاوت چل گئي راڳت
بولت چولت چل گئي دولت
ڈيانت خيانت چل گئي امانت

راجل کون ريجهاوي گا
بينت کون بجاوي گا
ڈيانت کون دباوي گا
سويل کون سڈاوي گا

كافي 57

جاني سر هڪ مولا جاني — رين ڏکي بن راڻي

ڪول نهاليان جين جو واليان
نانگ وچون گل گهتي
دريان ديري درد ويکيجن
ماريا محل ماڻي
هر ڪوئي ڦيرا ڪاڪ تي
وسن پاڻ پراڻي
سويا سيج نہ پاوي سانون
بن سوڍل يار سياڻي

كافي 58

چل چل اوڙڪ چليسون پائي — بلڪل اِت نہ رهڻا هي

ڪل نفس ذائقتہ الموت
ڏرڻا مار ٽا ڀهٽا هي
مکر فريب دي جاءِ نہ ڪائي
ناھ اڳون نہ نهٽا هي
سج سولان دي سوان ڪوهان تي
ڪوھ انديري وهٽا هي
سويا هو هوشيار هميشہ
بار ايهو سر سهٽا هي

كافي 59

جاني جدا ڪون ميل خدا — هوت سڌايم ڪيچ ڏي سيان

حال نہ پڇديان ماءُ پيڻ
توڙي رووان ڪر ڪر ويڻ
ساتي سنگت پيءُ نہ ياءُ
ڀنڀور وساريا سڪ پنهل دي
رهڻ نہ ڏيندي هڪ پل دي
قابو ڪيتا برھ بلا
ڏک ڏونگر دي وين اولي
ڪوندي پاني نہ سمل پلي
دم دم ڏيندا نينهن ندا
سڪ سڀي ڪون رهڻ نہ ڏيندي
دهشت بر دي پئي مريندي
حامي تيسي شهنشاھ

كافي 60

جتان عاشق رمز ريجهائي ني

عقلون گئي ملا قاضي
عاشق رهن رضا تي راضي
ملا پڑهدي کوڑ ديان کانگان
عاشق جهلن سيني سانگان
ملا پڑهدي کاغذ کالي
عاشق عشق حقيقت والي
سوڀيا عشق جنهين سر آيا
هادي سانون چا گل لايا

اٿ پلي ملا ملوائي ني

هوڙ هراون ساري بازي
وانگ پتنگ جلائي ني
دل وچ ڈوهہ تي ڈيندي بانگان
ڈيندي سر ستائي ني
مکر زني نورهان دي نالهي
اناالحق الائي ني
رو رو رت حال وڃايا
لوکان هل هلائي ني

كافي 61

جتان عاشق ٻڌن سهري

جتان صاف چتن سرواهيون
آهي مانجهي ملهہ ملهايون
جتان عاشق آون جاون
او وحدت وارا ڳاون
جٿ شاهي هي شهبازان دي
جتان خون خنجر هي غازيان دي
سوڀيا سرت سدا سلطاني
اتان روشن نور حقاني

اٿ نکو کار نہ کيري

اتان عاشق بي پرواهيون
پاپڑ منجهہ پائن ڦيري
نہ پير اتان کئي پاون
هڻ گهور گهتيان دي گهيري
اوٿ جاه نہ ملا قاضيان دي
جل جل جان جگر جل جيري
جتان پير سخي سيراني
هن درد واليان دي ديري

كافي 62

چاک کيتي دل چاک

لوکان ليکي چاک منجهپندا
سرما ميڈي نور اکيان دا
ماهي جيها نہ عرب عجم وچ
محکم الدين سويي دا هويا

کيرين کران ميڈا وس نهين چلدا

ساڈي ليکي حق پاک
چاک دي قدمان دي خاک
نکو ارض افلاک
کيون ٿيوان غمناک

چل وي جوين بي بقا — ڪافي 63 — ڪيتي نہ اصلون تئين وفا

هاءِ وي جوين تيڏي ماڻي
آپ جيها ڪوئي نہ جاڻي
هستي وچ پيو نہ سما

هاءِ وي جوين تيڏي لاري
وهم پيو ملڪ ساري
تئون پلائي شاه گدا

اسان آکيا هين سلامت
پيچ ڳيون ڪر قلامت
هٿ هٿ تي ڪر نڪا

نال سويي دي ٻول ڪيتو
توڙ نہ نيتو رول ڏتو
ويندي واري نہ وداع

خون ڪرينديان نهين ڏرديان — ڪافي 64 — واه ديدان دلبر ديان

عطر عنبير مشڪ مليندیان
لعل لبان تي سرخ چبيديان
پچي لون لون وچ نظرديان

مست وتن ڪنهن عشق اويڙي
پٽ پٽ ڪاون بڪيان زيري
تي شهباز اڏرديان

فلڪان تي چڙهه مارن فلڪان
ڏم پئي وچ محبت ملڪان
حوران پريان برديان

سر سويي دي چڙهه چڙهه آون
حڪم اپنا آپ هلاون
ناز ڪڙيان هن ڪرديان

ڪافي 65

ديدان دا گھت دام

ديدان وچ ديدان اڙيان
سروا سنهڙا سهڻا سائين
راتيان ڏينهان تانگھ تساڏي
سويي ڪي تو جي ڪيڙو

ڪيوين دل لٽي هئي

نڪو صبر آرام
قامت تنهنجي قام
اڪيان نندر حرام
مستو مست مدام

ڪافي 66

نيڻ نيڻان نال اٽڪن

عاشق شدي پئي جو ڦڙڪن
نين نادر ڪيف پيتو
عاشقان دي دل نيتو
حسن آيا هلان ڪر ڪي
خوني خنجر دست ڌر ڪي
سڻ سويي دا سوز سرور
تون هي ساقي حوض ڪوثر

ڪان ڦهري ڦهري چٽڪن

ڪيا صبح ول شام ميان
سيف سيفان دست ڪيتو
گھت ڪي ديدان دام ميان
عاشقان سر فوجان چڙھ ڪي
هي قتل ڪا ڪام ميان
تون پيارا پاڪ پرور
پر پلايو جام ميان

ڪافي 67

ديدان لڳيان نال ماهي دي

روندي روندي رڄديان ناهين
جي مٿين جهلان جل جل ويندديان
راتين ڏينهان ڪڙيان پليندديان
آکي سويا صفتان سيري ديان

نهين ميڏي سمجهاوڻ ديان

بدليان وسن جيوين ساوڻ ديان
نهين ميڏي هٽاوڻ ديان
وائين سڄڻ تيڏي آوڻ ديان
هڻ ڳالهين ڳڻ ڳاوڻ ديان

ڪافي 68

دل تانگھي تخت هزاري

ھير رانجھن دي اصل کنون
دانهان درد ميري ديان دلبر
اسرافيل تہ رانجھن هويا
آکي سويا دل ول نہ ولدي

مئين کاھل هوئي اس ڪاري

ڏينهن رات پئي سيج سينگاري
لنگھ پيان عرش مناري
ڏي ڦوکان مرلي ماري
آئي هٿ پياري

ڪافي 69

ڏک ڏونگر مينون ڏورڻ آئي

سڻ کر دانهان دردين واليان
نالائق نال لائق کر کي
حوض کوثر دا ساقي سويي نون

هادي هوت مليسي ڙي ماءُ

والي واڳ وليسي ڙي ماءُ
خوشي نال اليسي ڙي ماءُ
دستون جام پليسي ڙي ماءُ

ڪافي 70

دلڙي ديواني هو رهي

موهيا موهن مک ميل کر
ويکان سدا روز ليل کر
عجب اي خبر اثبات کي
سختي مثل سکرات کي
معلوم هي لاچار کي
درمل ڏيوو ديدار کي
جگھڙيا لڳا اگ عين کا
دکڙا ڏکيا دن رين کا

مچ موج مستي دي چڙھي

پل پل پلک دي پيل کر
سک سوز وچ جندڙي سڙي
قاتل برھ کي کات کي
جان لبان پر آ اڙي
اس برھ کي بيمار کي
لوڙھيا برھ دي چا لڙي
سمجھو سويا دو نين کا
رب ملڏي کر کا گھڙي

كافي 71

دن رين ڏينهان پئي روندي هي

سانون رات ڏينهان پڻا هي

سک سوز كنون نت سهڻا هي

دل پڃدي تيل قليل كنون

نہ ڇٽي نينهن دي نيل كنون

كوئي قاصد آوي خير كنون

دل ڇٽي وڇوڙ وير كنون

سويا سول تيڏي آسين تئي

هڻ كرٽي سانون ويڻ تئي

روندي تي غم كوندي هي

جو لکيا نہ مٽا هي

كونج وانگون كرلاوندي هي

اڙ گئي عشق اليل كنون

پل پل ڌهندي پوندي هي

آ خبر سناوي سک سير كنون

جند جان لبان تي آوندي هي

نديان رو رو تک نين تئي

ڳلدي ڳالهيان ڳوندي هي

كافي 72

ڏاڙ وو ڏاڙ وو ڏاڙ

جيهي كيتي مئين نال جتن

العشق نارًا سهي سڄاتم

راتين رمز رک روح وچ

سويا كر تون سوزون سڌڙا

کيهي كيتي ميڏي نال هوتان

لنكا لاڙ نہ ماڙ

ڳيا سيني كون ساڙ

ڳئي چينچل كون چاڙهہ

مان سٽن كاراڙ

كافي 73

ڏي ديدار سچا سردار شفيع

احد احمد هک پائيان

كوڙين آهن قلب ۾

والشمس والضحها

سويي جي سكرات ۾

تنهنجو شان اعليٰ سردار نبي

مير منجهون مختيار نبي

تنهنجي قرب جا كٽار نبي

والليل اذا اعتبار نبي

لهہ الله لگ سنيار نبي

ڪافي 74

رانجھن آیا ساڈي ویھڙي
لڳیان دل کون لکیر ھي

مٿین رانجھن دي رانجھن میرا
عشق تساڈا بي حد ظلمي
روز ازل دا نینھن لایو سي
سڀا آکي عشق والیان دي

کیڙي کرن بکیڙي
کاوي ھکیان جیري
کیا ڄاڻن ایھي کیڙي
اڳون تیسن میڙي

ڪافي 75

ريءَ سني کي ڄاڻا
دیگر تدبیر کیا ھوئي

الستي آواز کنین پیوسي
برھ کٺاري سانون ماري
ڏوھ گناھ دي خبر نہ کائي
کول کتابان کرن نصیحت
صورت احمد سوہي سمجھي

قالو بلا تکبیر کیا ھوئي
لکي تقدیر کیا ھوئي
پل گھڙي تقصیر کیا ھوئي
دل اتون دلگیر کیا ھوئي
محکم من وچ پیڙ کیا ھوئي

ڪافي 76

سانون دم دم دارا جلدي ھي
جندجان سیائي جلدي ھي

سانون اگ لڳي چني چولي
یار ڏتي ھي ھلاھل ھولي
سیئي سیان مل مل آون
توڙي جوڙ مثال سناون
سوہي سمجھ نہ نینھڙا لایا ھي
آپي رو رو حال وڃایا ھي

وسرئي نت تي بولي
سوھي سھاڳ دي ٻلدي ھي
مل آون تي سمجھاون
اتان ھوش نہ بات عقل دي ھي
بار برھ سر آیا ھي
اتان ھان ھون مول نہ ولدي ھي

کافي 77

زلف سياہ ميڈي ماهي والي
ڈنگن نانگ اياڻي ني

اي مظهر عين جمال ويکو
ميڈي هادي دا قرب کمال ويکو
ايهي ناز ميڈي من ڀاڻي ني

يٰسين، مزمل، طٰہ سڄي
والليل اذا يغشٰها سڄي
اي محبوبان دي ماڻي ني

زلفان دي ڈنگ لک هزاري
کيئي مُئي، کيئي آزاري
هدا منديون نہ ڇاڻ دي ني

زلفان ديان قاهيان پل پل دي وچ
عاشقان دي ڳچي ول ول دي وچ
سوہي جيهي کئي نماڻي ني

کافي 78

سهڻي چاک ديان چالين
اساڈي من کون ڀاونديان

آندا جاندا ڳلي اساڈي
مهڻي ملامت سنج صبح کون
کلدا هسدا نال اساڈي
ويک سوہي دي عيب سنيالين

سڑ سڑ مرديان سيالين
ڈينديان چوچک والين
موهيا منڑيان ڳالهين
ڈتڑا قول تون ڀالين

کافي 79

زلف سياہ سڄڻ دي سيان
سانون دم دم دام قساوندي

کڈان ول ويکي شوخ نگاهون
کڈان اسان نال کلدا هسدا
سئي آکي سوہيا مست پيالي

کڈان قم قم قرب کماوندي
ڀچ ڀچ حال هم ڀاوندي
سانون زم زم پير پلاوندي

كافي 80

ساڏي ويڙهي آيا ڪريار — ڪنهين ويل

سڪ وساريا سوهي سانون — نڪو تيل ڦليل
اِئين نہ آکيا ڪر يار

آتڻ ڪتڻ مول نہ ڀاوي — نڪو هار حميل
ڪجھ تہ الايا ڪر يار

گهونگهٽ پا ڪي اولي هوندين — عاشق عشق اليل
منهن نہ لڪايا ڪر يار

سوِيا هي تہ غلام اصل دا — ڪر ملڻ دا ميل
هس ڳل لايا ڪر

كافي 81

عشق آيا جنهن سر سارا — نهين ڪهين دي ولاوڻ دا

عشق سارا هي بار برھ دا
جيندي جيءُ تہ جلاوڻ دا
جيڪو ڦاٽا هٽ برھ دي
دم دم ڪم ڪهاوڻ دا
خيال برھ دا سمجھ سويا تون
مشتاقان دي مراوڻ دا

كافي 82

سڄڻ ميري حال دا محرم — ڳلي اساڏي نہ آندا هي

ڏيوان دل ڪون دلداري
ڪران حيلي تران تاري
ازل دا بار سر باري
رووڻ ڪنون روح نہ واندا هي
پري پيڇدي لڪي وتان
ماهي ميلي ڪوئي متان
ٽيون دل ڪون سئي گتان
هزاران سول سهاندا هي
منجهايا مار مونجهاري
گئي سڪدي عمر ساري
آيا سر تي برھ باري
ويڇوڙا خام ڪاندا هي

کافي 83

سمجھ سھي کر ماءُ پياري

احد سي احمد آک سڻاوي
ميم کي چادر مک پر پاوي
تخت هزاري دا شاھ کي آيا
مطلب کارڻ ويس وٽايا
شاھ کنعاني ملھ وکاڻا
نال زليخا دي آ سماڻا
سويا سمجھ نہ جاڌا سيالين
مينون موهيا 1 سديان چالين

معني مشکل چاک دا ڙي

صورت بشري بن بن آوي
شان لڌس لولاک دا ڙي
گھر چوچک دا چاک سڏايا
خرقہ پھريس خاک دا ڙي
شهر مصر دي آيس ٽکاڻا
برھ بچايس پاک دا ڙي
رل مل کرديان کئي ڳالھين
او صاحب ھي افلاک دا ڙي

کافي 84

سھڻي ديان ڳالھين من کون موهينديان

من تيري سون ول ول
آؤسين کڏان تون جاني
پل پل تيريان پچاران
ويکان سدائين واٽين
ويکو حسن دي شعلي
پڙکن برھ ديان باهين
سويا سک تار تاران
پل پل ۾ پور کيئي

ول ياد پونديان برھ بچينديان

پانڌي پڇان مئين پل پل
پانڌي پڇينديان
نيڻي هنجون هزاران
کانگي اڏينديان
جان جگر پچ کوئلي
سوزون دل سڙينديان
ويک برھ بار باران
روزون روزانديان

سنو اخبار اي آخوند | كافي85 | برھ كي بات بياني كا

نفل پر كيا نفعو نائب
كيائن كنڈ وتر واجب
سولي پر سر سلطاني كا

متابعت محبوب كي فرض
سنت سردار كي عرض
ھڻ مئين كيا رياني كا

سويا سجده سجڻ كون كر
كرم اس كا سيو بر سر
دوا درمل دلائي كا

سڀير سڀ سيال تان مئين رانجھن چٽيا | كافي86 | كيڙا خام خيال تان مئين رانجھن چٽيا

رنگپور جھنگ سيال ستيسان
نال ماھي دي نينھن نيسان
مڙڻ محض محال تان مئين رانجھن چٽيا

رانجھن ميرا نور نوراني
سھڻي صورت پاڪ پيشاني
جنھن دا قرب كمال تان مئين رانجھن چٽيا

سٽ سيال ماھي چم چاتم
باغ بھاران ٻيلا چاتم
ٻن كيڙيان دا مال تان مئين رانجھن چٽيا

سويي صدقون ماھي چٽيا
حور ملائڪ سڀ كنھن سٽيا
شاھد ذوالجلال تان مئين رانجھن چٽيا

سانون زوري برھ ٻچايا | كافي87 | اسان وسئون نہ نينھڙا لايا

ڪن فيكون كنون اڳي اڳيري
دل اساڏي ٻيري ٻيري
پڇي جھان ٻڻايا

الستي آواز كنين پيوسى
دڪ سڪ سيو چم چايو سي
رھندا ميثاق سنايا

مارڻ جيارڻ وس انهاندي
اسان طابع اصل تنھان دي
جيھا انھان دا رايا

سويي جيھي لكين ھزاران
در ھادي كرن پكاران
پڇي دم دم درد سوايا

ڪافي 88

سو هک جوڳي ٽر آيا / ساڏي ساھ سيباٽا

تخت هزارا تخت اُهيندا / تيا ول چاک ٻباٽا

هک دم ڪارڻ ڳلي ڳلي وچ / ڦردا تي کي نماٽا

نال جوڳي دي وسان رسان / سٺ کي ڏيھ ڏاڏاٽا

آکي سويا گولي تيان / ڪرسان مول نہ ماٽا

ڪافي 89

سدا دل ياد هي پنجتن / علي حامي همارا ري

تون هين نور نورالله / منور رخ منارا ري

اسدالله ڪهين تجھ ڪو / پيغمبر ڪا پيارا ري

تون هين گلشن بهشتي گل / بدن بادل بهارا ري

دستون سويي ڪون ڏي ڪوثر / ڪرو ڪرم قرارا ري

ڪافي 90

عشق جنهين سر آيا / ويڪو لوڪان هل هلايا

عشق زليخا شاھ يوسف نون / وچ بازار وڪايا

شمس الحق دي ڪل لاٿوني / ويک شرع دا رايا

عشق سويي نون طرح طرح دي / ڏي ڪر سوز سکايا

ڪافي 91

سانون خبراں وطن ڏون آيان ني / پرديس ڪنون دلين چائيان ني

خاصيان خبران آنديان پانڌي / سڻ کي دلڙي هوئي ماندي

وس ڪنون ڳالهين ڳياني

ڳل وچ ڪفني منهن ڪماٽي / ويک وريام نينهن نماٽي

ٽئي وال لکين سني سيان ني

لڏ گئي ويکو ساٿ سويلي / شاھ گداگر ٽئي اڪيلي

چوڙ کي هو هويان ني

سويا سمجھ تيۓ سياٽا / ملک بيگاني ڪر نہ ماٽا

اوڙک جاهين پرايان ني

كافي 92

سهڻا يار سڄڻ
كڏان آ تون اگڻ

فالان پئيندي مئين تڪيان
آڙي پاڙي سيئي لکيان
وسرئي هار سينگار ميان
ياوي نہ بوءِ بهار ميان
سکان ہيني ديدار کيتي
تيڏي محبت جا بيمار کيتي
کڏان آ سويي دي کول سائين
حال ديان ڳالهين چول سائين

طعني ڏيندي سينگيان سسيان
پل ڳيا آتڻ کتڻ
لوکان دي سئي گفتار ميان
توڙي هوندي باغ يمن
تيڏي مٺي گفتار ميان
مشکل هي هڻ تہ بچڻ
مٺا ٻهہ کر ٻول سائين
وسي اجڙيا ميڏا وطن

كافي 93

سانون برهہ لڳا پل پل دا
وهہ چولا چئنچل دا

چولا هي ابراهيم خليلي
منکر موذي ويک بخيلي
جان جگر وچ جلدا
يا وت چولا هي کنعاني
پهر يا هي وت يوسف جاني
ناز نزاکت گل دا
يا وت چولا يار يمن دا
گل گلزار بهار بدن دا
ويک حسن ول ول دا
سويا ويکڻ سڄڻ دا ماڻا
بي وس کيتا نينهن نماڻا
عاشق روز ازل دا

كافي 94

کر کائي گڏ گذارڻ دي
يار پيارا نال اساڏي

دردان وچون درد وڏا هي
دريا ازل دا ماري ڏڙيان
سويا هو هوشيار هميشہ

اُميد نهين ول آوڻ دي
سير وهي جيوين سانوڻ دي
پنڌ ايها سر چاوڻ دي

ڪافي 95

شالا عشق سلامت هووي

عشق جيها نہ ڪوئي عيش اسانون — توڙي جڳ سلامت هووي
عشق جيها نہ اين جڳ اون جڳ — توڙي علم امانت هووي
ورد وظائف پڙهڻ پڙهاوڻ — توڙي ڪشف ڪرامت هووي
سويا ديدار ماهي دا هووي — توڙي قائم قيامت هووي

ڪافي 96

عشق اجل اسرار الله ڪا — خبر جنهين سر آوي گا

خيال اُهيندي خبر نہ ڪائي — اپنا آپ نياوي گا
صُمٌ بُڪمٌ هو گئي عاشق — ولدي ڪون سناوي گا
دلڙي آئي دست ماهي دي — ڦاتي ڪون ڇڙاوي گا
سويا عشق جنهين سر آيا — سهجون ساجن پاوي گا

ڪافي 97

عارف سر سلطان — اڳڻ موري آيا

جندجان ڪران قربان — اڳڻ موري آيا
اڳڻ آيا ساهہ سيبايا — ڳيا سو غير گمان
مرشد معنيٰ سمجهڻ مشڪل — محڪم الدين ايمان
مهٽي ملامت لوڪان دي — ڇٽي سو طعني طعان
سويا سڪدي عمر گزاريم — الله ملايم آن

ڪافي 97

عارف سر سلطان — اڳڻ موري آيا

جندجان ڪران قربان — اڳڻ موري آيا
اڳڻ آيا ساهہ سيبايا — ڳيا سو غير گمان
مرشد معنيٰ سمجهڻ مشڪل — محڪم الدين ايمان
مهٽي ملامت لوڪان دي — ڇٽي سو طعني طعان
سويا سڪدي عمر گزاريم — الله ملايم آن

ڪافي 98

عجب برھ تساڏيان باتين

احد سي احمد آک سڏاوين
ڪڏان هو جنگاور جنگ ڪريندي
ڪڏان وت چڙهدي تخت سليمان
ڪڏان ڪردي سير آسمانا
سويا يار يقين پڪا رک

ڪات ڪفر تي دين هو مسڪين هو

ساري صورت سين هو
ڪڏان عامل آمين هو
ڪڏان وت زير زمين هو
ڪڏان وت چاڪر چين هو
ميري محڪم الدين هو

ڪافي 99

عجب برھ تساڏيان باتين

ڪڏان هو وڻجاري وڻج ڪريندي
آپي روندي آپي منيندي
ڪڏان بڻنسر بول لبان تي لٽيندي
سوپي دي وارث والي

آپ الله اسرار هو مختيار

ڪڏان بازر تئون بيزار
آپي دلين دلدار
صورت سي سينگار
آپ سهڻي سردار

ڪافي 100

عجب شوق تساڏي شعلي

آپي روندي آپي منيندي
آپي سوني آپ سوناري
ڪڏان پٽ برهمڻ پومي هو
آکي سويا بات برھ دي

آپ هوئي هر حال وھ ڳالھ

آپ ٻلو تڙ ٻالي وھ ٻال
آپ چڙهي ٽنگ ٽال
ڪڏان وت ڏرمي سال وھ سال
سمجهڻ محض محال وھ محال

عشق دي آتش جنهن تن لڳڙي **ڪافي 101** نهين کهين دي چپاوڻ دي

عشق ايا منصور دي جهولي انالحق دي ڏتس لولي
پڇي سولي سر چڙهاوڻ دي

عشق زليخا دي ڪيها ڪم ڪيتا ڪڍ ڪنعانون مصر وچ نيتا
پڇي يوسف يار وڃاوڻ دي

سر شمس الحق دي عشق جو آيا قم باذني حڪم هلايا
پڇي شاهدي ڪل ڪلاوڻ دي

عشق مجنون سر ڪيتا سعيا ناز ليليٰ دي هوش گنوايا
پڇي بروچ ڪرنگ سڪاوڻ دي

عشق هير دي ڪيتا وارا رانجهن ڇوڙيا تخت هزارا
پڇي در تي مرلي وڃاوڻ دي

سويا ويک برهه ديان چالين اول ڪردا مٺيان ڳالهين
ول ڪري بدنام هلاوڻ دي

عين عشق ديان ڏڙيان دم دم **ڪافي 102** شوق مريندا شعليٰ

لڳي تن اگ پڇي رڳ رڳ . برهه وگ وگ . آوي ڪر دست سنگولا
لڳي تن آهه برهه دي باهه . سڙي سگ ساهه . برهه پنيندا پولا
سويا نسنگ محبت منگ . ويکو واهه رنگ . ڦاڙ جسم ڪا چولا

عشق ڏاڍهي ڏک ڏيندا هي **ڪافي 103** نال حڪم دي مريندا هي

بدائون ڪرحهت . منهجاوي مت . رواوي رت . تہ ظاهر ظلم ڪريندا هي
آوي ميرا يار . ڪري سينگار . گلي وچ هار . حسن حيران ڪريندا هي
سولي ڪر سين . مهر ڪر مير . سويا مسڪين . ٻانهان ٻڌ عرض ڪريندا هي

ڪافي 104

ڪارڻ هير فقير فراقي
رانجهن رمزان ليندا هي

تلڪ متي تي ٻِگل وچ ڳاني
درد بکيا پنيندا هي
رنگپور دي ويکڻ ڪيتي
انگ بيوت رميندا هي
سويا درد مندان دي دل وچ
باهين برهہ ٻچيندا

ڪافي 105

ڪوئي آوي سر ڪٽاوي ري
عشق ڪڙا ميدان محبت

جلوي جوت جڳائي جوشون
دانشمند گئي سئي هوشون
ڪر ڪوز سرود سناوي ري

عشق دٻائي عامل ڪامل
دين ڪفر نهين اوندا شامل
سي سرتاج سڏاوي ري

چئون نشانہ وچ چوغا نہ
مرٹا مشڪل جنگ جوانہ
نينهن نيزي سر سٹاوي ري

ڪسڻ قبول ڪرن ٻڌ ڳاني
هن منظور اُهي من ڀاڻي
سمجهہ سويا ٻِگل لاوي ري

ڪافي 106

عشق آيا سر سارا اساڏي
ڏاءُ کهين نہ ڏردا

چڙهہ چڙهہ ويندا عرش عظيما
پاءُ نہ پر ڪوئي ڏردا
شاهہ شهبازان ڪردي يوالي
ماس هڏان دا چردا
نان ڪا دهشت نان سونهان
سونهان هي گهر گهر دا
سويي جهڙيا لکين هزاران
در هادي دي بردا

کافي 107

کيها ساڙ اٿهان سيالان کون

ويڙهي ويک کي رانجهن يار ميار

متان ڏي رهيان سپ مئنون
لون لون ڏاڳيا سوز سهڻي والا
چٹ پٹ چوتي ميڏي چٹ ڳئي
تن من جل ڳيا ميڏا جوش کنون
سوهي سيج کيڙيان والي ٻن پئي
ياون کانهين ٻيلي رانجهن والي
هکو حال ميڏا سهڻا رب سهي
سوڀي سر سيري تئون قربان کيتا

ياوي نہ کائي گفتار ميان
چا برهہ کيتا بيمار ميان
لڳي باهہ برهہ پڙکار ميان
جڏان لئون لڳي لاچار ميان
ساڙان هار سينگار ميان
جتان گهنديان کرڻ گهڻکار ميان
کيتي لوکان پئي پچار ميان
چا لوکان دي آر ميار ميان

کافي 108

کيها ڏتڙا رول رقيبان

نہ تہ هاسي کول حبيبان

گڏ گذارڻ نال خوشي دي
قسمت سانون چا نکيڙيا
ڳليان وچ ماران دانهين
درد کنون چڙهہ منبر اٿي
ٻانهہ پکڑ کي ناڙيان ويکن
مرض اساڏي دا سهي نہ کوئي
سوڀا دل تون مول نہ وسري
مولا اسانون ڦير ملاوي

ادب نال عجيبان
راهون ملک مصيبان
کوکان وانگ نصيبان
خطبي وانگ خطيبان
پيو سي پيش طبيبان
روئون آپ نصيبان
قاتل قرب قريبان
ٿيوي غور غريبان

کافي 109

کر يار ملڻ دي کاري

هي هي حيرت دي دريا وچالي
محکم گھن تون هٿ همارا
مشکل پنڌ محبت والا
دردوندان کون تئين بن جاني
گھلي واءُ وڇوڙي والي
غمان دي غبار هزاران
سانگ تساڏي سانگ سٿيم
اڳڻ سويي دي آ هک واري

نت موت ويندي لک ماري

آئي جند پياري
تر پوي اڻ تاري
آيا بار برھ سر باري
کون ڏيوي دلداري
سڌ ٻڌ رهي نہ ساري
آئي اندوھ انداري
گھن سوز ٻيٺم يکباري
تيوي صدقي جان پياري

کافي 110

کيا هي دين تي مظهر

هک هون سجن کي سلامي
موهيا محب مدام مدامي
نہ ڄاڻون پيد کتابون
وسريا ڏوھ ثوابون
عجب هي ذوق ذاتي کا
پيالا پي حياتي کا
عقل تي هوش گم ڏونهين
دکائي درد ڇا ڏونهين

اسان هون نينهن دي نوکر

نہ ڄاڻون کفر اسلامي
هو کا منصور سولي اوپر
سبق پڙھيا برھ بابون
کبي هو هو اتي هر هر
صفا سيني صفاتي کا
دلون از دوست هو حيدر
برھ دي واٽ نہ سونهين
سدا سويا سکي سرور

ڪافي 111

ڪا جا رمز ويکايو سانون

تون سردار دلين دا ڍولا
دوست ڳذم آ تيڏا اولا
نينهن تيڏي ديان موجان چڙهيان
گهمر گهير ڏاڍي اڙيان
عشق تيڏي چا ملامت لائي
بحر خدا سائين ڪر نہ جدائي
هووين آوين ڪڏي نہ گئين
عشقون جهول پيالا تون پيوين

ميڏي لون لون رانجهن کهندي هي

مئين هان نمائي ڦولهہ نہ ڦولها
مهرون پاڳا لهندي هي
سانوڻ ماهہ ديان مارن ڌڙيان
ڏيوو هتي هڻ ماندي هي
مهٽا ڏيندي جائي ڪائي
پل ميري نہ سهندي هي
سوِيا سوالي سڻ تون جيوين
طلب تساڏي رهندي هي

ڪافي 112

ڪيا هوا ميري جان

ناحق مئينون جهڙڪان جهيڙي
ماهي اسانون ڳالهہ سٽائي
سوِيا اساڏا ڏونهان جهانان

ڪر تون ميري ماءُ

در دل رک تون ڌيان
هوش عقل حيران
محڪم الدين ايمان

ڪافي 113

ڪڏان دارهون بيدارهون

ڪڏان نيڙي هون ڪڏان دور اسان
ڪڏان سولي تي منصور اسان
ڪڏان طالب هون مطلوب اسان
ڪڏان منزل وچ مجذوب اسان
ڪڏان فقيران وچ فدا اسان
ڪڏان صاحب هون شرع اسان
ڪڏان سويي نال سوال اسان
ڪڏان ڪامل هون ڪمال اسان

بي خبر بي اختيار هون

ڪڏان شرم تي شان شهور اسان
اسان انالحق اقرار هون
ڪڏان عاشق تي محبوب اسان
وچ خيال خمار هون
ڪڏان رهبر رهنما اسان
وحدت دي واپار هون
ڪڏان حال ڪنون بي حال اسان
وحدت دي وڻجار هون

كافي 114

كيا حكم هلايا

لم يلد ولم يولد
فاذكروني اذكركم
لاتحرك ذره
سويا حضرت سيري سانون

ايسا عشق اسان سر آيا

نهين كهندا جايا
فائق ايوين فرمايا
ايسا حكم هلايا
سارا سئير سمجهايا

كافي 115

هي كافي سائين جن وصال وقت ناهي هئي

ڪيچ شهر دي پار ڪيا پچدين سن تون هل هلاڻي

فكر فراق كيچ شهر دي
ڳيا جيكو كوئي نه وليا
شاه گدا تئي خاك وچالي
كيچ شهر دا وارث والي
سويا درد جدائي والي
جو كوئي لكيا مول نه مٽدا

جيكو ئي گيا خبر اهين كون پيا ته كوئي نه ڄاڻي

ڏاڍي سور سماڻي
ڏاڍي رنج رنجاڻي
سڻ گئي طول ويهاڻي
اوڙك لڏ سڏاڻي
ٿيندا نهين پراڻي
كيا آكان مئين هاڻي

كافي 116

كيتي قول قرار

تيڏي كارڻ مئين چم چايا
وس نهين وو ٻهڻ اساڏي
پار وچڻ دي سك اسانون
سويا دل هي وس نه ميڏي

يلا دل كيوين مڙدي

سر بديان دا بار
هو رهسي لاچار
ترسان نديان تار
هٽكن لک هزار

كافي 117

كڏين رخ تون جاني گهونگهٽ لاهيو

نيڙي ڏس كر دور كيون ويندين
كڏان آيري سج وصالت والا
عشق تيري دا سفر مئينون هي
بخشو سويي نون روز ازل دي

پل پل پائنيديان جهات ڍولا

عجب هي تساڏي بات ڍولا
ماريا وچوڙي دي رات ڍولا
ظالم هجر دي ظلمات ڍولا
باري برهه دي برات ڍولا

كافي 118

ڪڏان نظر مهر دي مئين ول پالو

سينگيان سيان مئين تي ڪلديان
اس نماڻي دا اور نہ ڪوئي
ورهہ وڇوڙي ديان باريان بلائين
سوہي ڪون عشق تساڏي چڙيا

نال خوشي ڪل ٻول ڍولا

چاڪ چڪايو نہ چول ڍولا
تون بن ڍولڻ ڍول ڍولا
روندي ڪون نہ رول ڍولا
پاءِ ڏڪان دي ڏول ڍولا

كافي 119

ڪيڙيان نال ميڈا ڪجهہ ناهہ نهين

قاضي قيامت والا ڪجهہ پڙ رڪين
مسئلہ ڪول ويڪو قرآن ڪنون
روز ازل ڪنون جنهندي مئين هوئي
رانجهن نال ميڏي رڳ رڳ رلي هوئي
نال جوڳي دي مئين جوڳياڻي تيسان
ڪلي ڪيس ڳچي مئين بيوت هوئي
دل ڪون دام پيا ڪن فيڪون ڪنون
سويا سڪ سهي سچي هڪ منيم

رانجهو نال ويسان واه واه ميان

ڳالهہ هوئي وس خدا ميان
نهين درست نڪاح تي نڪاح ميان
دل رهندي نہ ڪنهن ادا ميان
ڪون ڪري سو جدا ميان
ٻڳوي ويس منا ميان
مل لڳان نون سانگ سما ميان
مڙڻ عاشقان ڪون هي منع ميان
دل ڪهيا هي قالو بلا ميان

كافي 120

ڳيون وچ ديس تيون ياقي

گذاران ڏينهن فالان پئيندي
گهڙي گهڙي ڪانگ اڏيندي
وساريو چا هڪي واري
ڏيوڻ دل ڪون نہ دلداري
تون مل ٻينون هڪ ديرا
ڪيتوئي ول نہ ڪوئي ڦيرا
سوہي دي دل گهٽي ماندي
گهڙي پل نهين سهندي

سڄڻ ڪيتو نہ آوڻ دي

پچان پانڏي آوندي ويندي
ڪرن ٻولي ٻڌ آوڻدي
ايوين هوندي نهين ياري
هتون سختي سهاوڻ دي
تي سڄ آڪي تينون ڪهڙا
هتون برهہ بچاوڻ دي
رهائي نهين رهندي
اڳڻ ڪر پير پاوڻ دي

ڪافي 121

ڳوليسان هوت پنهل وچ لهسان ڙي

سدا تانگهان لڳيان اوڏي
تيون همراه ڳڏ گوڏي
ستي ڪون ڇوڙ ڳيا ماهي
غمان وچ ٻوڙ ڳيا ماهي
توڻي جنگان هوون جهڻان
ڏيون توڙي سهسين جنان
سويا ڪر ڪيچ ڏي تياري
دڪ سوز سواري

ايوين چپ ڪر نہ ٻهسان ڙي

توڙي آون لڪان لوڏي
اوڙڪ سر پر ترسان ڙي
هجر وچ لوڙهہ ڳيا ماهي
ايوين غوطي مئين ڪوسان ڙي
هٿائي مول نہ هٿان
سيو سر تي مئين سهسان ڙي
اوکي منزل برهہ باري
رلي نہ روهہ رهسان ڙي

ڪافي 122

لٿي دل يار وچ اولي

ڪن فيڪون دي سانگي
اي دل قالوبلا تانگهي
سڙن سڪ سوز ديان وٺيان
ڦٽي تيڏي عشق دي ڦٽيان
ملامت لوڪ دي چايان
ڪچي ڳل پانڌ مئين پايان
سويا جندجان تئون جاني
مليو سي پير سيراني

سٹايس ڳالهہ هڪ هولي

تران مئين تار سيپ لانگهي
اٹايس شوق دي شعلي
نت مل جل ڪر گهڙيان گهٹيان
چڪايو چاڪ نہ چولي
سجن ديان سيپ منان رايان
سٹيجي حال ٻهہ ڪولي
ڪران قربان قرباني
موهيا جنهن ملڪ ڍلڪ ڍولي

ڪافي 123

لڳي هي نوبت لارا ري — محبت مستي آتش جالڻ

چڻڪي ڪان ڪرشمي ڪانيان — نانگي نت نظر نيشانيان

هي مرڻ ميدان پسارا ري

ڪر زور اولا عاشق سر اٽڪي — ويک برھ دي چڪمڪ چڻڪي

سوز آيا سر سارا ري

باڪي باز برھ دي بحري — جلوي جوش آون چوڏاري

هي نينهن نت نعرا ري

برھ مچ مچايا اگ دا — ڪر جولان عاشق سر وگدا

دار سويا سر دارا ري

ڪافي 124

لوهي ڪڙيا تون ڪل — آ ڪڏان تون مل

چتڙيان دي وچ چکن ڪيتوئي — ول نہ لڌو ڪائي ڪل

ڏينهن دنيا دي ڪتني هوسن — آ تہ گذارون رل

سک تساڏي سيني اندر — جان جگر ڳيا جل

سويا سائين عرض ڪرائين — لاءِ عاجز نون ڳل

ڪافي 125

مک مهتاب بيتاب ڪيتا — سانون حسن دي هي بهار واھ واھ

آهو چوڙ بيابان نٺي — بلبل ويک چمن کنون ڏٺي

ويک چشمان دي چمڪار وھ واھ

هوش عقل هوئي گم انساني — حوران پريان هين حيراني

روپ ڪليا رخسار وھ واھ

شمس قمر ڏونهين هن بردي — ڪل ملائڪ پئي سر ڌردي

ويک صورت سينگار وھ واھ

سويا ويکو نقش الاهي — گل گل دي وچ رقص الاهي

وھ اويسي اسرار وھ واھ

كافي 126

محبت دي ميدان وچالي

پير رکڻ دي جاءِ جتان
زهر پيالا محبت والا
چوڙ خودي نون بيخود ٿيوڻ
سويا ويکو جاءِ قتل دي

مشکل پير پاوڻ يار

سارا اُٿ سماوڻ يار
کر کهين دي کاوڻ يار
اپنا آپ وڃاوڻ يار
اوکا اتان آوڻ يار

كافي 127

مد پي مست ميدانان ري

کر عاشق علي علي

جان جسم وچ پاتي جهاتي | چاندن هوگئي هي ظلماتي
دم سار تي غير گمانان ري
شير جهليندي سر شمشيران | کر پروان پڙي ڏي قيريان
وانگ پتنگ شمعانا ري
سينا سوز تي کاٿ کبابي | پيتي جام تي شوق شرابي
هي مست مدام مئخانا ري
سويا جوشان جان جلاوڻ | پا پير پڙي ميدان ملهاوڻ
رک موتو ياد يارانا ري

كافي 128

منهن موڙان کيون ماهي يار کنون

هجر مار فراق نيتا
ماهي يار ملي مئي جيءُ اتان
برهہ ماهي دا قاتل هويا
هک سک ثابت سهڻي يار سيتي
ماهي نال ميرا کوئي نينهن لڳا
کيڙيان کنون ميڏا بکيڙا هويا
سويا سپ سياليں دهشت ڈيون
مئين دامن ڳڏا سهڻي پير دا

سخن هويا اڳي قالوا بلي کنون

درد چڻي نہ کنهن دوا کنون
قسم هي کلام الله کنون
کنڌ کيان کيوين قضا کنون
بد ٿيوان نہ جگ فنا کنون
چل پل پئو گئي سنگ سياهہ کنون
ماهي منگ لڌم درگاهہ کنون
ڈر نهين دوزخ باهہ کنون
جند چڻي ڈوهہ گناهہ کنون

ڪافي 129

مٺي محبوب ڪي صورت

عيسيٰ تي محتاج موسيٰ
حوران حيران حيرت وچ
شمس قمر ڏونهين بردي
سويا عاشق بيشڪ تئون تي

موهيا جنهن ملڪ سارا ري

سڪندر ڪيا ڀي دارا ري
ملڪ فلڪ پڪارا ري
ڪيا پرياتي تارا ري
جنهن دا ڪونين وچ نعرا ري

ڪافي 130

من ماندا ملڻ دي تانگھ

عشق تيڏي دي گھڙي گھڙي
شعلي شوق تيري دا
آکي سويا رنگپور نهين رهڻا

وڃدي تند تنوار

باھ لڳي پڙڪار
ڏيوي دم دم پٽ اتار
نينهن ٽيا نروار

ڪافي 131

ميڏا ماهي آيا بن تن

گل گلزار بهار چمن

منهن مهتاب يوسف ثاني | ويک بيتاب حوران حيراني
چہ خوش گفتار دائودي دهن
سر پر تاج اُويس شهانان | ملڪ محمدي جن انسانان
ڪيا بلخ بخارا شام يمن
احمد دي مک وچ نور محمدي | شاهين شاھ حضور محمدي
خجل بيشڪ عطار سمن
سوپي جهڙي سوين غلامي | صاحب حسن دي سوين سلامي
ويک ديدار ڪيتي لکين تہ لکن

ڪافي 132

مست شراب سجن دي دستون

دم دم خيال ڪلالين والا
لوڪ سڏيندا مست شرابي
ڦاڙي ڦاڙ تي برھ اولي
سويا سر سجن تئون صدقي

پيندي هون نت جيندي هون

واٹ نہ ہي ڪائي ويندي هون
اسان جو ڪجھ هوسو ٿيندي هون
ڏک سک سيتي سيندي هون
سنجھ صبح نت ڏيندي هون

ڪافي 133

مذهب عشق منيندي هون
اسان پير پري نہ پيندي هون
نہ حنفي هون نہ شافعي هون
نہ مالڪ حنبلي ڪافي هون
خادم عشق سڏيندي هون
نہ سني هون نہ شيعہ هون
پيا پيا ڪر جيا هون
غير نہ دل تي انيندي هون
عشق مذهب پاڪ الاهي
بي مذهب سڀ گمراهي
واٽ ايها نت ويندي هون
پرم ننگر وچ مڪان اساڏا
عشق هي عين ايمان اساڏا
پيا نہ ڪجھ سمجهيندي هون
سويا يقين تلقين اساڏا
مرشد احمد الدين اساڏا
سرڙا نت نت نويندي هون

ڪافي 134

موهيا سجن تيري چالي
پڇوئي نہ حال بي حالي
زلف دي نانگ هن ڪالي
وڙهڻ ڪارڻ هن اٻهالي
مريندي ونگ نہ ٽالي
ٻچائي وال چا والي
جڏان ڏڙيان ڳنڏيندي هو
موتي مرجان موهيندي هو
سوان عاشق مريندي هو
تکي تلوار ڪر خالي
ڪريندي هار سينگاران
حسن ديان باغ بهاران
اکين چٺيان ڪجل ڏاران
لبان پر لال هي لالي
لوڪان دي نال ٻهہ ڪلدي
سويي دي نال نہ ملدي
هتون ڪاوڙ تي ول ولدي
حسن ماڻ ڪر مالي

ڪافي 135

مئين هوسان ڪي نہ هوسان
قسم سچي رسول دي
آدم هو ڪي حوا هويم
تڏان ڪشالي ڪوسان
اناالحق دي ٻولي ٻوليم
ايوين ڦاهي اوسان
اذني والا عذر اوسي
ڪيون نہ ڪلڙي ڪلوسان
سويا سمجهي حال يوسف دا
آپ بازار وڪوسان

ڪافي 136

نہ ڏيوو پيٽيان متيان

نھوڙيا نينھن نپيسان
وڳي ويس سڀ وڃيسان
نہ ڏيوو ھي پيٽيان متيان
رھي رت نہ رڳين رتيان
لکيا وچ لوح دي مئنون
سڀ ڪشالي ڪوھ مئنون
سويا سڪڙي سڙيندي ھي
گرمين وچ ڳريندي ھي

نھوڙيا نينھن نيائي نون

ملامت دي پري چيسان
مليسان ڏوڙ ڇائي نون
تپايو نہ تتي تتيان
چوڙيا لون لون لالائي نون
گناھ سڀ تي ڏوھ مئنون
لڪان ڪڙي خطائي نون
راتو ڏينھان مريندي ھي
جيوين آتش ڪپاھي نون

ڪافي 137

نہ ڄاتم ھي پنھل ويسي

چاوڻ سيتي سٽيا عالي دائي
سولان وچ مٺ نہ ماءُ پائي
سٽيسان بول بئنسر ڪون
منيا مئين برھ بئنسر ڪون
ڏتيان اندر دردان جھوڪان
جوين اي سڻ ڏيوي چوڪان
سويا سڪدي رھي جندڙي
دکان وچ ڳل ڳئي جندڙي

وڃيسم حال حيلي ڙي

بلھاٽي ڏي ڏتا مائي
پڇان کھڙي قبيلي ڙي
سوھي سرڪيس ڪئسر ڪون
ڪريسان وس حيلي ڙي
سڻايان حال ڪيا لوڪان
پليسي لاڄ ويلھي ڙي
ھجر وچ آئي جندڙي
نہ ڪيتس قال قيلي ڙي

ڪافي 138

ناز پري دي ناز نوايا

دل اڙي ساڏي تار زلف دي
ڇاتي اندر پاتس جھاتي
نينھن لاوڻ وچ خوش ٿيوسي
قالو بلي دي قول سويا

سانون مھٺا لوڪ ساري دا

قابو ڪر ڪي ڦسايا
آڪر سور سمايا
ڏوڙيا ڏڪ سر آيا
سائين سارا بار سھايا

كافي 139

نويان نويان ڳالهين

دردين واليان كول كتابان
هنجون هاران نت ڏهاڙي
هڻ حياتي تون هٿ ڌووان
سويا سمجهو خيال اهيندا

سانون برهه سڏيندا

شب روز روئيندا
پل پل سبق پڙهيندا
سانون سور سکيندا
زوري مار منيندا

كافي 140

نماڻي دي نجهري سهڻا

دم دم آوڻا

اولي آهيان گهولي آهيان | جان جگر وچ جولي آهيان
مهڻا تيڏا چاوڻا سول سهاوڻا

جيهي آهيان تيهي آهيان | نالائق كيهي آهيان
دامن نون هٿ پاوڻا عيب چپاوڻا

اوڻي آهيان پوڻي آهيان | تيڏي ٻاجهه وهوڻي آهيان
لڳڙا نينهن نياوڻا وعدا پالڻا

املي آهيان كملي آهيان | بيشک ري سملي آهيان
سويي نون لي جاوڻا لكين ڳڻ ڳاوڻا

كافي 141

نت ويکن اكيان كڙيان كڙيان

نال نصيحت دشمن ٿيون
ملڻ كاڻ رهن درمانديان
آهڻ نال گذارن هردم
آكي سويا مڙديان ناهين

چاڙهي عشق تيڏي دي چڙهيان چڙهيان

مكتب برهه دي پڙهيان پڙهيان
نت نت ويکن كڙيان كڙيان
سكدي ساڙ وچ سڙيان سڙيان
ناتي نينهن دي اڙيان اڙيان

کافي 142

نت نت فالان پیندي آن

تیڏي عشق کیتي هل هلان
هان قاڻي مئین کس ول ولان
آک ڳیوم جاني هڻ آوندان
ایهو سوز سیني سماوندان
ایهو درد نهین کهٹا
ایهو چاک نهین چولٹا
جس ڏهاڙي نینهن لایا هي
نینان ندیان نیر وهایا هي

آ وس ویڑهي ڍولٹا

دردان دیان چڑهیان ڇل ڇلان
ٻیٹي ڏینهن گذریندي آن
ویڑهي پیر تیڏي پاوندان
ٻیٹي ڏینهن ڳٹیندي آن
نال هادي ٻولٹا
ٻیٹي نینهن نبیندي آن
سوہي بار برهہ سر چایا هي
ٻیٹي رو رو لوک روئیندي آن

کافي 143

وهہ وهہ ناز

نازان وچون ناز چٹیوسي
کول نقاب حجاب نہ کردا
سوین عاشق قتل کریندا
محکم الدین سوہي دا هویا

میڏي ماهي دا

بي حد بي پرواهي دا
حکم کري چا قاهي دا
سانگا نہ وطني راهي دا
الحمد پڑهون تہ الاهي دا

کافي 144

وچوڙي یار دي ماري

یار دي ماري هي وچوڙي
ویکو قسمت گهتي لوڙي
وچوڙي یار دي ماري
ڏیوس ٻیا کون دلداري
هجر دي تیر تکیري
ڏیون دل کون گهم گهیري
سویا سمجهي نہ سمجهہ آئي
قٹي دلڑي سودائي

اڳون دل پیا نہ سهندي هي

لکي تقدیر کون موڑي
اجان سختي کئي رهندي هي
آیس سر تي برهہ باري
سوان غوطي پئي کاندي هي
کپن بکیان جگر جیري
گهڑي ٻهندي تي اٹهندي هي
لٹیس هڻ مار جدائي
ملڻ کاڻ ماندي هي

ڪافي 145

وه پير سخي سيراني

مشڪ معطر پير ميڏا
شهر نجشي دا باغ بهشتي
نينهن ڪي نوبت پل پل واڄي
فيض تساڏا هر هر جڳهه
تاج اويسي سر پر سهندا
ملڪ محمدي حاصل اس نون
دست ميرا سائين دامن وچ
سوڀيا هي تہ غلام غلامان

وه نور پريا نوراني

وه طوبيٰ شڪل شهاني
گل گل تئون قرباني
ملڪ حوران حيراني
جاءِ جن و انساني
صورت يوسف ثاني
سير زمين آسماني
محڪم ڏونهان جهاني
سگ سدا درباني

ڪافي 146

ويڪ ديدار پلس پيٽامئين

هٹڪي هوڙي مول نہ رهنديان
سڪ سماوندي نہ تہ سماوي
مهٹا طعنا سر تي چايا
عشق دا گهنڊ پيا ڳل سوڀي

بيوس اڪيان اڙيان اڙيان

ٻڌ ڪمران ڪڙيان ڪڙيان
دم دم درد ين ڏڙيان ڏڙيان
لوڪ لحاظ نہ لڙيان لڙيان
چپ ڳيان سڀ چڙيان چڙيان

ڪافي 147

ويسان پيلي هر ويلي | سٹ ڪي جهنگ سيال سيان

ويسان رانجهن دي جهوڪ سيان | توڙي هٹڪم سارا لوڪ سيان

ياٹي چاڪ دي چال سيان

توڙي جهٹڪن ماءُ تي پيٹا | بر سر چاتم سر تي مهٹا

ڳجهي نہ ڪرسان ڳالهہ سيان

مٹين تي رانجهن هڪ ٿيو سي | نحن اقرب سمجهہ ليو سي

وٹي نہ رهہ ڳئي وال سيان

سوڀيا سارا جهان ڏٹو سي | نقش اويسي نيشان ڏٹو سي

وسرئي غير دي خيال سيان

کافي 148

ویک حسن سردار هزاري دا

لوک سڈیندا چاک منجهین دا
ڈوهہ ثواب دیان کیهان کتابان
تقوي تقریران ویس وڈائیان
سویا سبھ سیالین دي وچ

متین عقل دیان پلیان پلیان

مئین ٻانهي دي ملیان ملیان
مئین آڳي چوچک دي هلیان هلیان
رائي رانجهن دي رلیان رلیان
مئین ماهي دي ٻلیان ٻلیان

کافي 149

ویک حسن حیران ٿیس

ڳلیان وچ کڑ پکاران
سک سمندر چڑهي چئو طرفون
من مجاز وساریا سبھ کجهہ
دلڑي اساڈي اڳي کسي هئي
سویا سمجهڻ مشکل هویا

موهیا تیڈي ناز میان

هٹ سوز تیڈي دي ساز میان
ٻڈي هوش عقل دي جهاز میان
ول کیها لوکان تون لحاظ میان
پیچي الستي آواز میان
رمز اهیندا راز میان

کافي 150

هي ڈم ڈام ڈمالي دا

عشق قلندر سر تي آیا

بت بیوت سر پاءِ برهنا. دکن دور نهین درد دیوانا. هي جلوا جوت جمالي دا
پریم نگر وچ وچ کر نانگي. سورهیہ سٹیندي سر دي سانگي. هي رهبر راهہ وصالي دا
تارک هووي ڈوهہ ثوابون. پیتي جام تي شوق شرابون. هي یار تي مست موالي دا
سویا برهہ هي مار منیندا. میل ملامت سر تي چیندا. پٹ خرقہ خام خیالي دا

کافي 151

هي خوشي تیري عشق دي

خاک کا پتلا بنایو
هک رمز دا رایا وو یار
جنهن ڈهاڑي پیدا کیتو
هک حرف دي پڑهڻ سیتي
جس ني تیرا بید پایا
ٿیا حکم منصور نون
هک وار سویي نون ملیوي
قیر مارو چا جیئارو

هک دم ڈیوو دیدار میان

سیر سارا چا چپایو
هر جا هل هزار میان
برهہ سانون بج ڈیتو
پیا برهہ دا بار میان
قتل اُس دي سر تي آیا
سولي سر سردار میان
کول گهونگهٹ ڳل لیوي
سبھ تیري اختیار میان

ڪافي 152

هڪ تجليٰ ويڪو عشق آ

توڙي دوڙن سئي دليلان
نہ ملڪ نہ فلڪ حوري
عشق دا انت نہ ڪوئي
نہ لکڻ ۾ نہ پڙهڻ ۾
ڪل ڪلايو شمس نوري
مست هوئي ڳالهہ کھڙي
سڻ سويي دا سوز سارا
رمز اهين دي سمجهہ مشڪل

دل موري حيراني

درد ٻاجهون قال قيلان
نکو جن انساني
جنهن سر آيا سمجهي سوئي
نکو نقش نيشاني
منصور چڙهيا سمجهہ سوري
سر ڪيتا قرباني
بار برهہ دا سر بارا
نکو شرح بياني

ڪافي 153

هادي ڪيسي رمز ڇپائي ري

ڪتان آدم ڪتان حوا
دشمن اساڏا پاس اساڏي
پتران ڪون ڏي منهن بلائين
اس واقعہ تئون لنگهہ پيو سي
انسان آوي سر ڪوهہ ڪشالي
امر بنا نهين هوندا
ڪيا وس ابليس ڪيا وس آدم
سويي بات ايها سمجهائي
آدم ڪا بت بنيا

پئي ڳئي جان جدائي ري
اسان رات ڏينهان دل لائي ري
اپني جان بچائي ري
اڳ دي خبر نہ ڪائي ري
انهان غرض نہ ڪائي ري
اي ڳالهہ ڪس فرمائي ري
بازي ڪنهن بتلائي ري
حوا ڪس دي ڄائي ري
نہ بابل نہ مائي ري

ڪافي 154

هلي ڳالهہ ڪيوين لڪاوان

باري رمزان لائيان ني

برهہ ماهي ديان ڪليان بهاران | هر هر جڳهہ هل هزاران
ويک رهيان سڀ سيان ني
خويش قبيلي جهڻڪن جهيڙي | چل پل پئي ڳئي ساري ويڙي
طعني ڏينديان ماءُ پيءُ ڄائيان ني
پي ڪر جام مست ٿيو سي | مت عقل دي پل ڳيو سي
پر ڏيندا سر پيائيان ني
سويا عشق آرام وڃيندا | ڪر بدنام ملڪ ٻليندا
پڇي ڪري پلائيان ني

ڪافي155

هري هري ماهي بنا دم نان سري

ڪانگ اڏايان فالان پايان — راهہ پڇايان بالبري
پڇا جو سي اڳڻ اوسي — ماران تاڙي تان سري
باهہ ٻلدي جان ڳلدي — ناهس دل دي وان وري
ڏيوان هوڪا سٽي لوڪا — آيا موڪا مامري
ڪيان آهان ماران دانهان — ويڪان راهان رهبري
عشق آيا جادو لاهوش جايا — ناهس حاجت سامري
سويي والي اي ڪشالي مولا ٽالي — ڏاڍي ڏکڙي ڏامري

ڪافي156

هي ها پنهل ڙي ڇوڙ ڳيم — دريا غمان وچ ٻوڙ ڳيم

تتي منڙي چاوڻ راتڙي — آئي صندوقان واتڙي
اندر پئي ڪپيندي ڪاتڙي — جندجان پنهون اکوڙ ڳيم
سنڌ آئي سوداگر ڪيچ دي — سر پا سنهري پيچ دي
مشڪ عطر ودي ويچدي — ڪس هوت پنهون واڳان موڙ ڳيم
تتي آئي پهڻ دي پئينبڙي — تل برسونهان نہ سينڌڙي
ڳل لڳ مران مئين کهيندڙي — سارا زور پنهون هڻ ٽوڙ ڳيم
سويا سڄ سارا پنيور ڏسي — ڳل واٽ سارا شر شور ڏسي
پنهون ٻاجهہ سارا لوڪ هور ڏسي — جندجان غمان وچ ڇوڙ ڳيم

ڪافي157

هوتن ٻاجهون ماءُ ميڏي — نہ سري هڪ دم

هتڪو هوڙو مول نہ مئنون — مولا دي هئي قسم
روسان رڙسان جبلان وڙسان — جان تائين هڏچم
اي سر صدقي سئو سئو واري — جيوڻ ڪوڙا ڪم
جو لکيا باب سويي دي — وچ مولا دي قلم

ڪافي 158

يار آيا تي جوڳي جڳ وچ
جادو گيري باز برھ دي
هوش عقل عيش آرامون
عاشق ڪنبدي جان جگر وچ
سوِيا سوز ميري ماهي دا

جادو من ڪون لا ڳيا
طرف ميري ڇٽڪا ڳيا
دفتر سارا چا ڳيا
نال پيار دي پاءِ ڳيا
سيني سپ سما ڳيا

ڪافي 159

يار پيارا نال اساڏي
دردان وچون درد وڏا هي
دريا اجل دا ماري ڏڙيان
سوِيا هو هوشيار هميشہ

ڪر ڪائي گڏ گذارڻ دي
اميد نهين ول آوڻ دي
سير وهي جيوين سانوڻ دي
پنڌ ايها سر چاوڻ دي

ڪافي 160

چاڪ ميري دل چاڪ جو ڪيتي
ڪيڙيان واليان محل ماڙيان
نال رانجهن دي رلسان ملسان
سپ ذات ڪيڙيان والي
نال سوِيي دي ماهي ملڻ دا

ماهي ڪنون منهن موڙ نہ ماءُ
بي دردان ڏون دوڙ نہ ماءُ
سنگ ايهو هڻ توڙ نہ ماءُ
ڪوھ وچ گهت هڪ چوڙ نہ ماءُ
سانگ ايهو هڻ توڙ نہ ماءُ

ڪافي 161

ظالم برھ ظلم نہ ڪر وي
هڪ تتي نون لوڪان تايا
ماهي اڳڻ نہ قيرا پايا
هڪ لوڪان دي چول چلدي
وچ وچوڙي وتان رلدي
هڪ آڳي وچوڙي ماري
نت نت ڪران مئين زاري
سوِيي جهڙي مسڪين مريندي
سڙيان ڪون ول سڙيندي

ڪجھ خوف خدا ڪنون ڏر وي
ڏوجها تئين يي مچ مچايا
ڪوھ ڪاف بر سر وي
پيا تيغ تيڏي سر تلدي
رات ڏينهان دربدر وي
ڏوجها برھ ڏتو بيماري
دم دم مولا دي در وي
بي ترس ڪيا ڪريندين
متان آوئي خدائي قهر وي

ڪافي 162

اسان چالي هون بي چالي هون

اسان محبت مست موالي هون

ڪڏان آزي هون ڪڏان نيازي هون
ڪڏان بازي گر دي بازي هون
ڪڙي هر رنگ وچ راضي هون
اسان گهنب گهڙيال گهڙيالي هون
ڪڏان خاني هون بي خاني هون
ڪڏان داني هون بي داني هون
ڪڏان دردان وچ ديواني هون
ڪڏان حال ڪنون بي حالي هون
ڪڏان صوفي صاف صفائي هون
ڪڏان محبت مست مولائي هون
ڪڏان پير امير گدائي هون
ڪڏان آپ ڪنون آپي خالي هون
ڪڏان سويا هون بي سويا هون
ڪڏان استغفار تي توبہ هون
ڪڏان وچ محبت مجذوبا هون
ڪڏان وچ جولان جلالي هون

ڪافي 163

جنهن وچ آپ سمايا هي

تہ روحي منسب پايا هي

نينان دي نوڪ جگر وچ چوڪ
هسا ڪر لوڪ هسايا هي
زلف دي تار جگر دي پار
نت نينان نار وهايا هي
سويا سر واران تئون سردار
اگڙ ٿليا جو آيا هي

ڪافي 164

جڏان ڪن ڪيتوئي ساڏي دل نتوئي

هتون پر ڏتوئي پيالا پرم دا

آها باب جيوين مليا آدم تيوين
مٿي مول ڪيوين لڪيا لوح قلم دا
جيڏيان سينگيان وسر سڀ ڳيان
ڏسن وانگ ليان باغ ارم دا
اهو ڏينهن ٿيوي سجن ڪون مليوي
موئي دل جيوي الله دي قسم دا
لڳا نينهن ڇوٽي سٽان پٽ چوٽي
جگر ٿوٽي ٿوٽي جيوين هڏ چم دا
سويا يار آوي مٺا ٻهہ ٻلاوي
اسان تئون مٺاوي ڏڪان دي رقم دا

بيت

دنيا ڍوندي تي طالب ڪتي

پئي جيندي پٽي سٽي

قلب جنهان پولو باندر
دراهين تي ڊني
آڪي سويا راهہ رباني باجهون
سر تي جهلڻ ڇتي

ڪافيون بزبان سنڌي

ڪافي 1

آهيون سو پر تقصير

ڪي چون ٿا جاهل ڪاهل
ڪي چون ٿا ناچو ڀڳتي
ڪي چون منڪر مشرڪ
سويا عاشق هردم اڳتي

الله بخشيندو

ڪي چون ٿا پير
ڪي چون ٿا امير
ڪي چون ٿا فقير
اٿن ساهہ سڌير

ڪافي 2

اڪيون اڙيون اڙانگي جاءِ

اڪيون اڙيون قابو ڪاري
نڪو زورو نڪو زاري
اهڙو ڪو سانگ پين سانگو
اوڪيون چاڙهيون اوڪو لانگهو
الستي آواز سٽيائون
اولڙا پيچ پاتائون
سويا سمجهو اهو چالي
تين جي پاڻ ڪون خالي

نہ ڪنهن ڏسڻ ڳالهائڻ جون

برهہ جي بار مون باري
نہ ڏيون ولديون ولائڻ جون
راتو ڏينهان اٿن تانگهو
منن منتان ملائڻ جون
درد جو وٽج وٽجائون
نہ ڪنهن حيلي هلائڻ جون
ڦرن نت مست موالي
عجب رمزان رلائڻ جون

ڪافي 3

اولي انسان جي آڪر

سوين سينگار پائين ٿو

تماشي ڪي تمنا ڪيو اسرار آمنا | جڙين جندجان جيڪي
بدن بهار ڦلائين ٿو
ڪڏهن نينان ڪي ناز نازڪ | ڪڏهن عينن الت عاشق
نيزا نيشان نادر حسن هيڪار هلائين ٿو
ڪڏهن اڪبر آهين اعليٰ | اي سپ اسباب دا ٿالا
ديرا ديوان لاڪر حڪم هزار هلائين ٿو
سويا صورت سينگار سارا | نت نوان نينهن نعرا
سمجهو سو جان پر سهٽا سردار سڏائين ٿو

ڪافي 4

اڙائين عشق جي آيا

پيتائون پيالو پورجو
اناالحق آپ الايا
ٻڌي آواز الستي
برھ دا بار سر چايا
وريامن ڪيا وعده
ڏيڻ سر سوز ڪيائون سعيا
سوڀيا سرڪي سوز سيئي
ڏسي رمز راول جي

ڪتا ڪلور ڪارڻ ٿيا

حق ھو حڪم حضور جو
وري منصور مارڻ ٿيا
آيا سي موج منجھ مستي
اڳون سڀ سور سارڻ ٿيا
شعلي ڪنھن شوق شهزاده
وڃيا وھيلو رووارڻ ٿيا
نھوڙيا نر نگاھ نيئي
آيا ڪنھن گھور گھارڻ ٿيا

ڪافي 5

آ ڏول پڪي منجھ پيھي

طعنن تنڪن مونکي تايو
آئدي ٻهندي ڏين ڏھاڙي
جادو تنهنجو جيءَ ۾ جڙيو
ساعت ساعت سال برابر
تنهنجي فراقن فاني ڪئي هان
لون لون منجھ آ سوز اوھانجو
آ سڻ سائين سوال سوڀي جو
بر سر مجيم امر اوھانجو

توسان ڳالھ ڪيان ڳڌ ويھي

تاب نہ رهيو ڪوئي
ڳالھ ڪريان سيان ڪيھي
جان نہ جيئڻ جيھي
سور سٽير هاٽي سيئي
دردن سان منهنجي ديھي
رڳ رڳ رت نہ رهي
حال اسانجو هيئي
نينهن ڪريان منجھ نيھي

ڪافي 6

اڪين منهنجن ائين سٽيو

الستي آواز سٽيائون
منهنجي اکڙين سيکايائون
ٿيون بي خواب بي خبري
اٿن نہ ياد ٻيو رب ري
لوڪن کي ڪل ڳالهائڻ جي
رليون ڪنھن ڳالھ ڳائڻ جي
سوڀيا هڪ ڏينهن اھڙو ايندو
ڏيڻ وٺڻ تڏھن ٿيندو

اصل آواز روئڻ جو

جڳن مٺن ٻڌايائون
پڙهڻ بياض روئڻ جو
ٿيون بيتاب بي صبري
ڪرن الفاظ روئڻ جو
چندن چڪ ڏوپ ڏوئڻ جي
مونکي سڪ سور روئڻ جو
وڇوڙو واءُ وڄون ويندو
نظر نياز روئڻ جو

ڪافي 7

آهون ڪي دانهون

تنهنجي ملڻ جون
نينهن نهوڙيس سارڻ لاڪون
تنهنجي سوز سيني
اٿي آڌي رات هئي هئي
سڄڻ يار سڏڙا
توريءَ روئي روئي رين گذاريان
اٿي سهجون سويلي
سويا سوز سارا مان سر تي وسايان
سڄي يار سڏڙا

ڪريان ٿي هزارون

مونکي پل پل پڇارون
برهه براڳڻ ڇتڙين لاڪون
ڪيون ڪامل قطارون
ڪيان ٿي مون آهون
ڪرو دردن سندو دارون
تو لاءِ سيج سينگاريان
نه ڪر دير دلبر صبح لهه سنيارون
ڏهاڙي جا ڏاڪڙي ڪنهن ڪي سٽايان
شل موڙي مهارون

ڪافي 8

آن تان ڪون ڇيو

ماڪي مارائي مات سان
اديون ڪهڙي خيال سان
پڪاريندس پنهل کي
سوپو ڇوي حال منهنجو

وڏو ويڻ هوتن سان

وعدو ڇو نه ڪيو
ڏمر ڪري ويو
پهٽن پنڌ پيو
اندر روح رهيو

ڪافي 9

اڪيون عجيبن ڪارڻ هوريون

اٿن دير نه وير وڙهڻ ۾
گهت ڪر دام زلف دي ظالم
سويا سمجهو سر اڪيان دا

جادو جوڙ بڄائن ٿيون

خوني خون ڪمائن ٿيون
ڏيئي پيچ ڦسائن ٿيون
سحري سهي سڏائن ٿيون

ڪافي 10

اڪيون ٿيون مست پي مد ويون

اڪيون ٿيون مست پي مد ويون
ڇڪي چاشن ٿيون ڇريون
ڏينهان راتيان ڏين جهٽيون
هٽايان ڪين ڪي هٽيون
اوڪي وڃي جاءِ تي اڙيون
سوين سڪ سوز ڪون سڙيون
جهليان تو ڪين ڪي جهليون
ڏاڍي ڪنهن جوش مون جليون

ڏاڍي ڪنهن شوق مان شوريون

ڏائي نه ڪهين ڏريون
ڏاڍي ڪنهن ڪيف ڪا ڪڪوريون
برهه جي باز جون ڦٽيون
لڳن ڪنهن لنو سنديون لوريون
اٿي حيران ٿي ڪڙيون
ڏاهي ڪنهن ڇوهه مان ڇوڙيون
ولايان ڪين ڪي وليون
سوپي ڪان زور ۾ زوريون

ڪافي 11

اڳڻ منهنجي سڄڻ آيا
ٿورا ٽڪي تي لکين تن لايا

گوندر غم ويا سڀ وسري
پير مبارڪ پايا
باغ بهاران گل گلزاران
سارنگ سڀ سهايا
مٺي دل منهنجي جيئڙي ٺيٺڙي
مولا محب ملايا
سوڍي بار برهه جا ازلون
چم اکين سر چايا

ڪافي 12

الله لڳ هي لاچار عمر
منج مارن ڏي

مونکي سارن هنجون هارن
ويچارا پنوهار عمر
مون جيڏيون تہ ملير ۾
منهنجي ڪن پچار عمر
جنهين مونکي نپايو
روئن زاروزار عمر
سوڍو چوي ڪڏهن مارن ڏي
مولا موڙ مهار عمر

ڪافي 13

آئين سو تون پلي آئين
عشق اڳڻ اسان جي

عشق جي وي ميان
کھڙا کيس ڪمايائين
وري چا ڪهايائين
ڪربلا وچ هل هنگامان
ڏاڍا حڪم هلايائين
شاهہ شهيد ڪرايائين
لکين هزارين مام انهيءَ ۾
مانجهي مست مرايائين
گهاٽي گهٽ پيڙايائين
سوڍو اصل آ غلام تنهنجو
ٻي نہ ڳالهہ ڳالهايائين
پاند ڳچي ڳل پايائين

ڪافي 14

آهي تہ ويهڻ ڪوڙ
منهنجو تن هوتن بنا

کهنبو ڦاڙي ڪنديس ڪفنيون
ٻن ٻانهين چور چوڙو
ويندس آءُ بہ هوت ڏي
ڪول لٽان ڏڙ ڏوڙو
سوڍو چوي سڪ مونکي
لاهہ لا ڳاپي جو لوڙهو

ڪافي 15

اي جبل تون نہ جهل
هيڪر ڏسان هوت کي

ٽڪر متي باهڙي
ويو ٻاري ٻاروچل
هلڻ سڙي جي سوز ۾
ٿي نہ خوار خجل
ٽڪر پاسي ٽري وچ
نہ تہ ڪندي سانءِ ڪاف قتل
سوڍي کي سڪ سيد جي
من ۾ آهي مرسل

ڪافي 16

اديون پينر ماري آهيان

بنا هوت پنهور ۾
باغ بهار پنهل ري ميان
بنا هوت ڙي جيڏيون
اٿم سڪ سوريو ڇوي

هوتن جي هلاڻي

ماڪي ڏاڍي سور سماڻي
آهن منڊ ڪماڻي
منهنجو جيءُ سڻون نہ هاڻي
پاڻهي مولا ڇاڻي

ڪافي 17

بار برهہ جو بار اسان سر

ڪي ڇون تا سر شيطاني
مهڻي ملامت جڳ خواريان
مڙڻ اسانجو مشڪل ٿيڙو
سويا عاشق سدا سڏائين

ڇايا ملڪن ميار اسان سر

گلا هجي توڙي گار اسان سر
گهڻي گهڻي جا گفتار اسان سر
هڻڪن لک هزار اسان سر
جاڏي ويکن ديدار اسان سر

ڪافي 18

يچ عمر قيد قضايون

ملڪ ورڻ جون وريون ٿم وايون

ڪوٺ عمر ۾ قسمت آندي | سانگ ڪهين هت ٿيڙي باندي
ماريون وجن ٿيون مونجهاريون
مارن جي هيس نماڻي | ورهہ وڃوڙي ڪيس ويڳاڻي
ڪيئن ڪيان هت ويس وڏايون
پنو هارن ڪي ملڪ ملهيرين | ڳالهہ ڪچي ناهين پير اميرين
ميون جيون شل ڪنهن نہ ڇايون
سوريو ساري ڪين وساري | ياد ڪيون نت هنجون هاري
گهڙيون گهارڻ مشڪل آيون

ڪافي 19

پل پل ۾ پنهون ياد پون ٿا

اوفو بعهدي اوف بعهدڪم
ريءُ مارن جي ڪن قضا ۾
سوريو ڇوي مول نہ وسرن

پل پل ۾ پنوهار

سچا قول قرار
دل ڪي ناهي قرار
سهڻا آهي سنگهار

ڪافي 20

پل پل ۾ پون ٿا پور

شالا هجن ويجها رهن
ڏک ڏٽ ڏوتين جا
سويا سڪ سيني سانگين جي

پنوهارن جا

پل نہ سهان دور
اٿم ساڻ خوشي منظور
گهوران ڏي ٿي گهور

ڪافي 21

پير محمد الدين جا تير ،چڻن چوڏارون

ملڪن ۾ ماتام ٿيو
جايون ڏسان جوش مٿون
تنهنجي شان شعور جون
سوپوچوي سڪ مون

حوران روئن هزارون
درد ڏين ديوارون
ملڪن ۾ پيون پچارون
پل پل ڪيون ٿا پڪارون

ڪافي 22

پاڙڻ پيون پار پرينءَ جي

وٽ برهه نه وٽ امر نهي ڪي
ڏي سر تان سر ڪي سمجهڻ
پاڻ وڃائڻ رب سڃاڻڻ
باهه برهه جي سر عاشق جي

نينهن سٽايون نيون نيون

جيڪي عاشق چيون چيون
هاڻي وطن ڪان ويون ويون
سوز ماهي جون صحيون صحيون
يا سوپل بهاني نهيون نهيون

ڪافي 23

تنهنجي برهه جون باهيون

نيڻ نماڻا روز روئن ٿا
عشق اوهانجي هلان ڪيڙيون
سوپا سوز سٽايان ڪنهن ڪي

من ۾ مچن ٿيون

وهن واهه واهيون
دست ڪٽاري ڪنيون
دوست بنا دانهون

ڪافي 24

تنهنجي حب حياتي

تنهنجي ناز نيڻن جي
جي تون ڏسين شوخ نگاهون
توريءَ ڏينهن ڏکن ۾
ڏي سهاڳ سوپو چوي

ماهي ماڻ نماڻي جا

ڪنڌ ڪلهي تي ڪاتي
ٿين مشتاق مماتي
روئڻ آيم راتي
دلبر پايو جهاتي

ڪافي 25

تنهنجي حسن ڪيو آ بيتاب مونکي

اکيون ڪات پرين گهريون منجھ جيري وجهن عشق آرا ڪپن ڪان پيري
ماريون وجن تيون مونجهاريون

مارن جي هيس نماڻي ورھ ويڇوڙي ڪيس ويڳاڻي
ڪيئن ڪيان هٿ ويس وڏايون

پنو هارن ڪي ملڪ ملهيرين ڳالھ ڪڇي ناهين پيرا ميرين
مليون جيون شل ڪنهن نہ ڇايون

سوپو ساري ڪين وساري ياد ڪيون نت هنجون هاري
گهڙيون گهارڻ مشڪل آيون

ڪافي 26

تنهنجي حسن ڪيو آ بي اختيار مونکي

سر ڪيان ٿي سوها لال لهو ۾ رتڙا ڏڙيون درد ڳتيون سر ڇولن تا ڇتڙا
طعنا تنڪا تنهنجا باغ بهار مونکي

فڪر فراق جا ڳل پايان ٿي چولا عشق اسيسي هويا لوڪان ڪيان ٿي اولا
ڏکڙا ذات سپرين هي هي هار مونکي

اڙيون سوز سڄڻ سهجون اکيان پيان بي سر برھ ڏتا هي سهاڳ سيان
سور پرين جا آهن سينگار مونکي

سانگي تنهنجي سڄڻا سوپي سانگ بنايو چشمان فرش ڪيون پل پل وڇايو
آ چڙھ سيج سيري ڏي ديدار مونکي

ڪافي 27

توکي قسم آ رب جليل عزرائيل

مڙئي وڃ پوءِ مٺي ڪون

ٻانهي جو ٻروچ ريءَ

ناهين ڪڙم قبيل

هڪ سختي ٻيو سور سجي ڪي

ڪيو آ اڄ عليل

هڪ پياس پنهل جي

ٻيو ڏڏو آهي ڏيل

سويا سڪ سيد جي سيني

ٻيو ناهين دل دليل

ڪافي 28

تون ڏاتاري ڏاتار نبي

سڻ ميري فرياد نبي

گم آهيان گناهن ۾

لاهہ بندي تون بار نبي

سجي آهيان سڄ ۾

ڪر وسئون ٹونڪار نبي

سوپي جي سڪرات ۾

لهہ الله لڳ سنيار نبي

ڪافي 29

تون تہ پڪي پرڏيهي

آئين هت سانگ ڪهين

هت هوئين بي عيب عجائب ڏوڙ مٺي منجهہ پيهي

تئين سوداين وانگ سهي

هت هوئين منجهہ پردي پاڪي ڏک لايو هڻ آپون آڪي

آئين هت تانگهہ ڪهين

پڪي هوئين ڪنهن ولر جوءِ راڳ ڪهين دل ريهي

تئين ويڳاڻن وانگ ڪهين

سويا ڪر تون ديس وڃڻ جو ڇا ڪندين هت ويهي

آئين هت ڪانگ ڪهين

ڪافي 30

تيون سانوڻ مينگھہ ملھارون

ڪنھن سانگي سانگ ورايا
لکين باغ بھشتي بويون
ٿيا چمڪار چمن ۾
ڪرڪي سئي ويس بدليان
وسديان ھسديان ڪول سويي جي

لڏيون سارنگ سپ سنيارون

موڙيون محبت مھارون
گاھن ڪيون گلزارون
چاند چوڏس چوڏارون
وسڻ ڪاڻ ھزارون
نال پياس پيارون

ڪافي 31

تنھنجي برھہ جون باھيون

نيڻ نماڻا روز روئن ٿا
عشق اوھان جي ھلان ڪيڙيون
سوياسوز سٺايان پي ڪنھن ڪي

من ۾ مچن ٿيون

وھن واھہ واھيون
دست ڪٽاري ڪيون
دوست بنا دانھون

ڪافي 32

جڏھن رخ تون نقاب لاھيو

رڪ چال چشمان تيون چرن
پري جام ڪي ھينئين ھڻن
ور وار وري ٿي وريون
چڪي چاش چشمان ٿي چريون
سڻ خاص خادم بي خبر
ٿي عام اسانکي ھي خبر
سويي سندي سڻ آھہ جو
توري نہ بي ڪا واھہ جو

ھي ناز نيڻن جي مٺي

ڳل ڪان ڪنھن پرٿيون ڪٺن
تنھنجي قرب جي آھيان ڪٺي
تڏھن بار برھہ جا پريون
تنھنجي ڳٺن جي آھيان ڪٺي
ڪر ناز نيڻن جي نظر
ڏي آب عاشق ڪي گھُٽي
پڙڪو برھہ جي باھہ جو
بلڪل آھيان تنھنجي ڦٽي

ڪافي 33

جھلو نہ اوھان چريون

ھوت وجھي ويم ڳل ۾
چمي چاتم سر تي
ڪنديس پنڌ پھاڙ جا
سويا آس الله جي

چا ڪنديس ريوريون

سورن جو سريون
برھہ جون پريون
ڦٽن توڙي تريون
ڏر ڏس توڙي بريون

ڪافي 34

جهليو نہ سگهن جهليون

ديدان دلبر جون مست ڪرن ٽيون
حال اُنهيءَ جي خبر نہ ڪائي
حاجت حجت ناهي اِتي ڪا
سوڀيو چوي رمزان راول جون

پڙڪن برھ سنديون باهيون

پوءِ وجهن ڦاهيون
ڪڏهن آهيون ڪڏهن ناهيون
ٺاھ سوين توڙيي ٺاهيون
گهور ڪيون وڃن گهايون

ڪافي 35

جيڪي ڪيون عشق اسان سان

جهيڙا جنگان سر اسان جي
گلا غيبت خلق خواري
باهيون جان اندر اسان جي
جيڪي ڳالهيون ڳجهہ ڳراٽي
جيڪي لکيو روز ازل جو

ناهن ڪنهن جي سٽاوڻ جون

پل پل برھ بچاوڻ جون
ٺهلان لوڪ ڪلاوڻ جون
ناهن سيني سماوڻ جون
ناهن قلم لکاوڻ جون
سر سوڀي ٽيون سماوڻ جون

ڪافي 36

جا هووٽي سا هو رهي

ننڊ ندوري گهٽي گهوري
دردن دانهون متي راهون
هي هي حال وڃايم ائين
چوي سوڀو سڏڙا سٽي ڪر

ڪنهن تي ڏيان ڏوھ

ستي هيڙيس ڇو
ساٽون نہ وچڙي ڪو
چولا ڀچايم رو
ڪين ڇڏيندم پوءِ

ڪافي 37

جيئڙي جال جدائي جي

ڦٽ فراق جو سيني اندر
باز برھ جي چنبا ڪوڙيا
هينڙي ۾ هن دم دم دانهان
سوڀيا سائل منهن ڏسڻ جو

شال نہ اچي ڪنهن پيش ڙي جيڏيون

رڳ رڳ آهي ريش ڙي جيڏيون
لون لون منجھ اُهي نيش ڙي جيڏيون
دردن ڪيو درويش ڙي جيڏيون
در هادي جي هميش ڙي جيڏيون

ڪافي 38

جڏهن عشق ڪئي اسان سان، برھ باھ ٻچاوڻ جي، محبت مچ مچاوڻ جي

هوش عقل جي اصلون سنگت
ڪين ڪيائون موڪلائڻ جي
سوان سڪن جا لکيا ڏتو سي
ڏکڻ ڪئي لڏاوڻ جي
علم عمل جو ڪيائون وسارو
ڪنهن نہ ڪئي ولاوڻ جي
دلڙي سوڻي دي بيوس ڦاٽي
نهين هڻ تہ ڇوڙاوڻ جي

ڪافي 39

ڇريو آهيان ڇريو ٿي ڪر

فهم فڪر ڏنو ڦيري
جلايائون جيءُ جگر جيري
عقل عشق ڏٻوڙي
ڏڙيون دردن ڪنيون دوڙي
جاٽي دردن دکي دونهين
سوين عاشق وڏائون کهين
سوڀيو سوزون سڙپ سڙيو
پتنگن جان پڇي چڙهيو

ڏنم ديدار دلبر جو

آيا ڪنهن گهورجي گهيري
آتش اسرار دلبر جو
وجهي درياءَ ڇڏيائون لوڙهي
ڏاڍو تک تار دلبر جو
پڇي نہ ذات ڪا مونهين
نکو نروار دلبر جو
اڙانگي عشق جي اڙيو
ڏسي رخسار دلبر جو

ڪافي 40

ڇا جي ڏمري ڏم

مرجان ڪائن مچڙيون
هي سر صدقي ساهڙ تئون
سوڀيو ڇوي سک ساهڙ جي

منهنجو ڪم ميهر سان

ساھ سوڏو هڏ چم
ساھ سوڏو هي دم
شال نہ پوي خم

ڪافي 41

ڇو نہ وڃي ڇو نہ وڃي دوستن جي در

سر سرواھ ڪرين صدقي
سر ڏي تہ سر ليئيي
اناالحق دا مارين نعرا

مال مڏيون سڀ گهر
نيزا ڏسي نہ ڏر
سر سولي تي سوڀيا ڏر

ڪافي 42

ڏيئي ڏونگر ڏاتيون، ويو ڪيچي ڪوهيارو

ڏيل منهنجو ڏکن ۾
جيئڻ نہ آهي جت ريءَ
جڏهن ڪون جند منهنجي ڪي
سورن جون سڀ پوي

آهن روهن راتيون
آهن مئي کي مماتيون
آهن ڪنهن جون پراتيون
مونکي چوطرف چواتيون

ڪافي 43

ڇا منجهہ دنيا ڇا منجهہ قيام

حب حبيبن عين عبادت
فاذڪروني اذڪرڪم
پي ڪر شوق شراب موالي
سڀا اويسي تون سر صدقي

ڄاڻين هڪ تون عشق امام

تن جا سجده نت سلام
پل پل جا پيغام
ٻيا خيال سڀي هن خام
محرم ٿي سڀ مام

ڪافي 44

حسن جا سردار سدا جيءُ آئين

تون آن گل تون آن گلشن
تون آن حاڪم حڪم اوهانجو
مڙيي ملائڪ ڪرڻ پا بوسي
سڀو صدقي سؤ سؤ واري

صورت جا سردار سدا جيءُ آئين

تون آن باغ بهار
تون ملڪن آن مختيار
گهوريون حورون هزار
مٿي سو احمد يار

ڪافي 45

خوشي اچي ٿي خوشبوءِ

جَنتِ تَجرِي مِن تَحتِهَا الانهَار
باغ بهاريون ٿيون گلزاريون
مون جيڏيون ملير ۾
سڀو چوي ڪوٽ عمر جا

مارن مينهن وٺا

جاري ٿيون هن جوءِ
هر پاسي هرسو
خوش ٿين خوشروءِ
دوزخ قلعا سڀ ڪوءِ

كافي 46

دردن لايا لم دس

ڏکي کي ڏونگر ۾
سورن سان سينگاريان
ڇوريءَ کي ڇپرين
سوپي کي اوکٽي ۾

يار پنهل آ وس

کو نہ ڏٺي کو ڏس
هار هنجون ڳل هس
گوندر کيا ها گس
راحم اچي تون رس

كافي 47

ڏيٺي ڇانگل کي ڇوٽ

اصل کڄ کماير
کڄ نہ وارث ولهيءَ جا
تون آن ڇپر ڇوريءَ جو
پرچ پرين سوپو چوي

راٿل موٽ گهٽو ماندي آهيان

پريم پلئہ پوت
کلها قلعا کوٽ
ورتم تنهنجي اوٽ
لاهج گلا گهوٽ

كافي 48

ڏکن جو حال کيئن کريان

نحس جي وار هي ڄائي
ڦوڙاون ۾ وڏو مائي
پون ٽا پور ٻهہ ٻهہ ٻهہ
درد کون پوان ڏهہ ڏهہ
شهنشاهہ شوق جو شعلو
مرڻ جيوڻ کهڙو پولو
سوپا ٽيوي کوئي وسيلا
وساريم خويش قبيلا

ٻڌڻ هي حال ٽين ڇريان

درد جو هٽ جهليو مائي
سورن جون ڳل وجهي سريان
کريان هيهات هئي هئي
کيڇون موت جي وري مريان
وجهان مون اگ ڇني ڇولو
کي ڇون پوت کي ڇون پريان
ملڻ جا لک کيان حيلا
زهر وانگون زيور زريان

كافي 49

ڏاڍي کئي آ ڏيرن

ٻڌي دانهون دردن جون
هلان ٽي هينئڙو کري
ڏک ڏولاوا ڏونگر جا
سوپا سور سلان کنهن کي

ماريون مونکي وچن

رات رنو روهن
مان پڇان هوتن
لکيا کاف کرمن
مان هوت سٺن

ڪافي 50

ڏي دلاسو دل کي دلبر

اڳڻ آسروندي جي
اڳڻ آئي سڀ وڃايان
مهڻا ملامت سڀ لاٿائون
ساڻ سوپي جي رل مل پيئندا

وري جي وڏءِ نوان دام سڄڻ

يري آءُ گام سڄڻ
خيال خودي جا مون خام سڄڻ
جيڪي ڏنا مونکي عام سڄڻ
حوض ڪوثر جا جام سڄڻ

ڪافي 51

ريءَ ميهار موت اديون

جيئڻ جانب ري جٽ جو
ڪاهي پونديس ڪن ۾
هن نماڻي جي سير ۾
سوپو چوي سڪ مؤن

آهي حيف حياتي

پلي پانيان تي قوت اديون
ڪڙ ڪا هجن ڪوهه ته اديون
واهر ڪندو سو ته اديون
تو در پاند پلو ته اديون

ڪافي 52

رس نه راڻل راڻ

محل ماڙيون مينڌرا
ڏکج عيب ڏنيءَ جا
پل پل سپرين پور تنهنجا
پرچ پرين سوپو چوي

ڏکي سان ڏمر ڇا ڪجي

اڏير تنهنجي ڪاڻ
پسج پنهنجو پاڻ
هاءِ هاءِ ڪيون هاڻ
آهي تنهنجو ماڻ

ڪافي 53

سک ستيائون منجهه سورن جي

ڪسڻ قبول قابو بڌ ڪمران
عشرت عيش آرام نه ڪوئي
ماتم مست مدام محبت
سوپا سوز ملايم ماهي

دلون درد قبولن عاشق

گهائل ٿيا منجهه گهورن جي
پرين پسڻ منجهه پورن جي
عاشق منجهه عاشورن جي
درد منجهون دستورن جي

ڪافي 54

سڻ جاني ڙي يار جاني

هار هميلان بولا نہ پاون
باغ بهاران خار ڏسجن
ڪانگل ڪول قريبن جي
ڪيئي مٺئين منهن ماڏي ماهي
جي اچين تون مان وٹ جاني
هي سر صدقو تو تئون گهوريان
ڳليان وچ وتان سڏيندي
نال سوهي دي پرچ پيارا

تنهنجي حسن ڏني حيراني

پان هيڙهي لوياني
توڻ بن بوستاني
وجي ڪج ڪالات لساني
نکو پيغام نشاني
پاڻ ڪريان قرباني
محب مٺا مهماني
لوڪ چوي ديواني
ڪر پري پريشاني

ڪافي 55

سوهي لال شالون سڄڻ سر سونهن تا | موتي مست ماٹک مرکيون موهن تا

ڏيون ذوق زربان سي زيور ضروري — چٽي زلف ڪالي سي قاتل ڪلوري
آون ڳل ول ول سي ڦاهيون پون تا

موهيو مانگ مونکي چيري لال قيصر — برهہ چا بچائي پلي بول بئنسر
زنخ چاهہ چٹنچل سي عاشق ٻڏن تا

ڪنان وچ والي سونهن واهہ واليون — ڪرن جنگ جهيڙي سيءِ ڪيفي ڪلاليون
آون هل هلڪي سي ٻانهان هٹن تا

سوٻا سمجهہ صورت سڄڻ جي سبحاني — پهريو خوب خرقو تجلو نوراني
عجب ناز نينان سي ملڪ پلن تا

ڪافي 56

سوڍا لهج سنيارون

بر پانيان تي بنگلا
ڏس نہ منهنجي عيبن ڏي
ڪرم ڪميني تي ڪر ڪو
سويو چوي سائل تي

ماندي آهيان مينڈرا

توريءَ هند هزارون
مانڏي لک ميارون
لاهہ خلق جو خوارون
ڪر ڪي صاحب ستارون

ڪافي 57

ساعت سورن ۾ آئي

سڪ نہ پانيان اصلون
هڏي سورن سنڌرو
دوزخ ڪري پانيان
ملن شال سويو چوي

اڙي منهنجي هوتن بنا

جنهن لاڪون ڄائي
ڪولي ڏنس مائي
دوستن ڪون جدائي
مران تہ نہ سڪائي

ڪافي 58

سڪيا سانگيڙا الله ملائيندم

الله ملائيندم، مولا ملائيندم

ڪوڻ عمر جي قيد ڪشالي — ريءَ مارن جي ڪير سنڀالي
ڏکي تان نہ ڏڪائيندم
محبت مارن جي لڳي ٿم لوري — ورهہ ويڇوڙي جهوريو جهوري
جڪان تہ نہ جڪائيندم
ڪوڻ عمر جي ڏيل ڏري ٿو — شر عمر جي رب رکي ٿو
ڏران تان ڏرائيندم
سويو چوي سڪ ملڻ جي — سانگن جي ويڙهي وسڻ جي
وري ولهيءَ ڪي وسائيندم

ڪافي 59

شالا ڏينهن ٿيندم چڱيرو

اڀريو شمس ڪندو روشنائي
ڪول نقاب ڪٺي ڳل لائيندس
قدم مبارڪ شهنشاهہ
لڪين لوڪ ڏيندا واڌايون
دم دم دل منهنجي ۾
باهن جا ڀڙڪا ڀڙ ڀڙ
پير اسانجو حضرت سيري
سويي تي آهي رحم مولا جو

ماڏي محب ڪري آٽي ڦيرو

ويندو دور انڌيرو
ڏيئي سهاڳ سويرو
اڱڻ پائيندو پيرو
ڪندو ويهڻ وڏيرو
دردن ڪيڙو ديرو
جل جل جالن جيرو
سون منجهہ سهيرو
ڪندو ڀال ڀليرو

ڪافي 60

شالا ماندي مارن کي

هٿ ڪهاڙيون ڳنن ڳاڙهيون
ڪوڪ ڪيو تا ڪامل ڪوڪارن
ڪٿيون خرقا ڳل تا پائن
واري ڪي ويهن هيٺ وڇايون
ڇانور ڇوريون ڇڪر نہ ڇاڻن
شربت شيشا شان اوهانجو
سوڀيا سانگ سدا سانگيڙن
رنج بک آهي ڏاج مارن جو

ملي سهجون سنگهارن کي

ڪن ٽڪرا ٽارن کي
پڻ ٻولي ٻڪارن کي
پٽ پٽ ايهو پنوهارن کي
ڪن پاسي پلنگ پٽارن کي
ڪاڄ ڪنييون تہ ڇمارن کي
ڏٿرو قوت ڏنارن کي
وسڻ نہ وطن ويچارن کي
ڏک ڏٿ ڏاج ڏڪارن کي

ڪافي 61

شالا مولا موڙيي مهارون

هٿ ڪهاڙيون ڳنن ڳاڙهيون
ٻڪر ٻا ٻاڻن جاڪن
مشڪ عطر محل ماڙيون
ڏک ڏم ڏوڻن ڪي اچن
گهور ڪيون تيون گهائن گهوران
منهن ڪٽي ڪڏهن ويندي
ڪيون يار فراق فريادون
سوڀو ڇوي ڪڏهن ورڻ وطن تي

پسان پاڪ پڪا پنوهارون

ڪن ڪوڪڙ منجهہ ڪوڪارون
برن منجهہ ٻبڪارون
دوزخ باغ بهارون
سانگي سانگ سارون
ڪريان پل پل پور پچارون
مونکي مارينديون تہ ميارون
هينڙي منجهہ هزارون
وسان سان سنگهارون

ڪافي 62

شالا قادر ڪندو ميڙو

ڪر نہ زور ضعيفن سان
ڪڍ قيد منجهون تي فيض عمر
ٻڪراٽيون سائين ولر ورايون
پين ڪير ماٺهو مارو
منج اماٽي مارن ڏي
خوش وسان وڃي سائين تن سان
عمر ماندي درماندي آهيان
سوڀيا منهنجو ملڪ ملير

ڏسان ويڙهيچن جو ويڙهو

هاٽي ڪر ڪيوئي ڪهڙو
پٽ پيرون پيرو
ڪن ساجهر سان ميڙو
لائق لائين ڇيڙو
ڇڏ جهانگيڙن سان جهيڙو
لهي جهانگيڙن سان جهيڙو
مولا ڪري شل ميڙو
پسان ڏاڏاڻو ديرو

Scanned with CamScanner

ڪافي 63

ظالم برھ ڪرين ٿو ڪاريون
خوش وسين ٿو مسڪين ماريون

مجنون کي چوڻڪ لايءِ
رنگ روپ سارا وڃايءِ
اناالحق چيوئي پاڻهين
پوءِ پڇين ٿو ملا ملاڻي
جئين ڪين پائين جن کي
ملھ چڪائين ٿو يوسف جهڙن کي
واھ برھ تنهنجا جهڙڪا
شب روز ڪرين ٿو پڻڪا

ڪهڙا ڪهڙا ڪم ڪرايءِ
ڪس هوش عقل بيڪارون
ايها ڳالھ ولا پاڪ ڄاڻي
سر سوري ڳئي سينگاريون
خوب هٿ لائين ٿو تن کي
بردو ڪري بازاريون
سوڀي سان ڪيئن لاي لٽڪا
عاشق نت وساريون

ڪافي 64

ڪاف ڪشالاڪاڪيون شالا
منهجا ساب پون شل محب من

ٽڪي کي ٽرن ۾ ڪندا ٽورو
واٽان وندر جون سوين هزارين
سوز منجهارون منهنجا سڏڙا
سوڀيو چوي سڪ مون

موڙي مهارون مين
ڪامل ڏسي ڪنبن
مان ٻروچ ٻڌن
اڱڻ منهنجي شال اچن

ڪافي 65

ڪهڙو وڏءِ هاڻي وير
سڄڻ اسان جي دل سان

وڏءِ ڳالھ فراق جو جانب
فوجان حسن جون آون جاون
ڪش ڪش ڪان هڻن ٿا ڦهري
پرچ سوڀي سان لاھ مونجهاري

برھ جا پيچ پيير
گهور ڪيون گهٽ گهير
سورن جا سل سير
نہ ڪر دلبر دير

ڪافي 66

ڪيئن ڪيءِ حيران
سڄڻ اسان جي دل کي

ابراهيم وارو مچ مچائيءِ
روح اسان جي ڪوھ هجر جي
مثل منصور ماري دل نيوي
اڱڻ سوڀي جي ڪڏهن جو ايندين

جلڻ آ جيئران
يوسف جيئن ڪنعان
سوريءَ تي سلطان
ٿيندو مولا مهربان

ڪافي 67

ڪڏهن تون ايندين جي جا جانب | پل پل تنهنجي آهي پچار

اصلون آهيان تنهنجي ٻانهي
محب ملڻ جي ڪر مهرباني
موهيو تنهنجي مٺي گفتار
اصلون آهيان آءُ تہ اياڻي
سورن ماري ڪئي نماڻي
جيءَ اندر ۾ تنهنجي تار
سويو چوي سڪ گهڻي آ
اوڙڪ ايندو آس ڏڻي آ
ووڙڻ آيم سارو سنسار

ڪافي 68

ڪيهي ڳالهون رنجاڻو | ڪيون هوت پلاڻو

باغ بهارون پنهل ريءَ
دردن دلڙي منهنجي ڪي
ڏنو ماءُ ٻلوتڻي ۾
سويو چوي ملڻ جو

رهندو ٿيو ڪماڻو
وڏو گوندر گهاڻو
ٻنڌڻن ۾ ٻلاڻو
اٿم جيءَ ۾ جهوراڻو

ڪافي 69

ڪيچن ۾ منهنجو ڪم | دير نہ ڪو دم مار نہ موت مٺيءَ ڪي

من مون منت مڙي وڃ
هيڪر ملان محبوب ڪي
ڪر نہ زور ضعيفن سان
سويو چوي نينهن نهوڙين

تنهنجا آهن ڪرم
پوءِ ڪجاڻ ريت رسم
تو ڪي رب جو قسم
گوندر آهي غم

ڪافي 70

کهڙيا هي ڏسو شڪل کهڙي | هينئون وڃي ٿو هنيون هنيون

ملڪ وطن هنجو طرح طبيعت
هوش عقل جو قلعو ڪوٽ
غم غماز سر عشاقان
سر سويي جي سنجهہ صبح ڪي

سمجهڻ مشڪل پيون پيون
روز اڏاري ريون ريون
نين وهن ٿا نيون نيون
زور اچن ٿا ڪنيون ڪنيون

كافي 71

كوئي سانگ پيو وچ سانگ کنهين | **ڳيون ڏي ڏکي کون ڏک ڏوڙي ڏوڙي**

روز ويٺي ڪانگ اڏاريان
رورو ويٺي رين گذاريان
نديان نين وهن ڳل ڳوڙهي ڳوڙهي

برهہ ماهي دا سيني سماڻا
بيوس اڙيا جيءُ نماڻا
پل پل پور پون سڪ سوري سوري

وچ پري کهين پرديس پيا
سويا نال سولاندي سال گيا
ٻيٺي فالان پاوان واڳان موڙي موڙي

ڪافي 72

کوڻ عمر مونکي قسمت آندو | **مارن سان منهنجون باتڙيون**

روز اچن ٿا نوان نياپا
ڳالهيون انهن جون جيءُ جا جئياپا
نت نهاريان ٿي واٽڙيون

رات ستي سهڻا سانگيڙا ساريم
ساڻ سهيلين ڳالهيون ٿي ڳاريم
ڇاتي سان لائي ڇاتڙيون

مونکي وٽن تيون واريون ويچاريون
کين ڀائين تيون پلنگ پٽاريون
انهن ڪاٽن ڪان پليون ڪاتڙيون

سک سويي ڪي سيني ۾ ساهي
رب بنا ٻي ڪي معلوم ناهي
هت گذاريان ٿي راتڙيون

ڪافي 73

کريو وٽج واپارون | **لڏي ويا پرڏيهي**

جاتي سٽيا سي هل هنگامان
تاتي تند نہ تنوارون
ويا نينگر منجھ نيهي

هڪڙن چونديا ماڻڪ موتي
هڪڙا هرائي ويا هزارون
ويا گوندر منجھ پيهي

اڄڻ وڃڻ جي کل نہ لڏائون
رهيا منجھ خواب خمارون
ڳالھ کيان هاڻي ڪيهي

تنهنجون آهن سڻ سويل سائين
پل پل جون سنيارون
ڇا کندين هت ويهي

ڪافي 74

ڪنهن قسمت آڻي قيد ڪيو | **نہ تہ ڪير عمر ڪوٽ ۾ اچي**

ائين تہ لکيو هو قلم قضائي
ڪٽ مارو هٿ مان آئي
فڪر فراقن جي نيو

پل پل جا ڪئي پور پون ٿا
ڳوڙها ڳاريون نت ڳرن ٿا
پوءِ هوش عقل گم ٿيو

هئي هئي ڪيون هنجڙون هاريان
ملڪ ملير کي ڪيئن وساريان
پوءِ ڪرم تتيءَ جي ائين لکيو

ورق وصال جو ڪڏهن ورندو
وره وڇوڙو ڪڏهن ٽرندو
پوءِ ساهہ سوڍي جو پلڪن پيو هو

ڪافي 75

گهٽو آهيان حيران | **هاٽي ڪر ڪا اچڻ جي**

مٽ اوهانجي ڪونہ ڀانيان
منجهہ زمين آسمان
عشق اوهانجي هلان ڪيڙي
سوين درد سمان
اسم اوهانجو ورد سوڍي جو
ڪلمون تي قرآن

ڪافي 76

لکيي ڀاند اڙايو | **منهنجو تن هوتن سان**

درد فراق پڪي منهنجي
جهلير جهولي پايو
پنهل رڀءُ ڀنيور ۾
مون روئي حال وڃايو
اٿم سک سوڍو چوي
ويندڙيس ڪين ورايو

ڪافي 77

هار سينگار ڪرين ٿو سئي سئي | **مشتاقن جي مارڻ ڪاڻ**

آتش عين اوهان جن لائي
سڙيان دي ول ساڙڻ ڪاڻ
کول نقاب حجاب نہ رکٽا
سر سولي تي چاڙهڻ ڪاڻ
ڏونهين جهان ڪران قرباني
پڙن پڙن دي ول پاوڻ ڪاڻ
سويا عشق چوهون چٽڪي
سر سيري توڙن وارڻ ڪاڻ

ڪافي 78

منهنجو دلبر دلبندڙي

ويندیس رهنديس ڪين ڪي
ڪٽنديس پير پنهل جو
اٿم سڪ سوڀو چوي

آن تہ دم نہ رهنديس آن ريءَ

ڇڏي هندرو هنڌڙي
پيرين آيو پنڌڙي
سورن ڪيڙهم سنڌڙي

ڪافي 79

منهنجي شالا ڏکن جي مولا

محب موٽج مانديءَ تي
سور سنجهي ڪي سارڻ لاڪون
هڪ نہ سونهين سورن سنڌڙي
سوڀو چوي بيوس لڳيان

پوندي ڪل ڪا پنهل

آهيان هوت هيڪل
ڪرم تتيءَ جي لکيل
پيو نہ هوش عقل
رمزان روز ازل

ڪافي 80

مولا ڪر ميلاپي جا ڏينهن

روئي روئي راتيون
موت ماريندو هڪ ڏينهن
هڪ ڦوڙائو فراق جو
سوڀي سندا سڻ هي سڏڙا

گهوريو وڇوڙو

نديون نار سونينهن
تن من تاران سونين
جيءُ جلائي سو جيئن
توري حال اسانجو هيئن

ڪافي 81

مارن ريءَ لاچار ميان عمر

ورهہ وڇوڙو پانيان
ڪيون منهن ملير ڏي
ڦوڳن مٽ نہ پانئيان
سوڀو چوي نت سانگين جا

ويئي ڏينهن گذاريان

پل سو ريءَ پنوهار
هاريان هنجون هزار
تنهنجا گل گلزار
پل پل پور پچار

ڪافي 82

معذور ڪي ماريون

ڏک ڏيئي ويا ڏاج مونکي
ڪا جا هين هوتن سان
سگ نہ هيس هوتن من ۾
سوڀو چوي سڪ موئن

ڪاهي ڪيچ ويا

سورن سان سينگاريون
دل تي ويا ڏتاريون
تنهن ڪي ويا وساريون
لهندا شال سنڀارون

ڪافي 83

مارو ياد پون ٿا

باب منهنجي ائين لکيل هو
ڪوٽ عمر ۾ هيس ماندي
سويا سنگ سنگهارن جو

جن سان ڏينهن گذاريون

قيد قضا جون ڪاريون
ڪاٽي وسرن واريون
دلون ڪين وساريون

ڪافي 84

مارن جو خيال

ساعت ساعت ۾ سوز سانگين جو
هن قضا جي ڪوٽ ۾
ڏي موڪل تان ملڪ وڃان
سويا ڏس تون ملڪ پرايو

دم نہ اتري دل تون

گهڙي گهڙي هڻ سال
ههڙا تيئڙم حال
ڪر يلائي يال
ڪنهن سان ڪريان ڳالهه

ڪافي 85

ماڪي ڪين جهل

ڏهاڙيون ڏوتياڻي آهيان
اصل ڏک ڏکيءَ کي
ٻڌي دانهون دردن جون
اتم سڪ سويو چوي

پيو جو پور پرين جو

ٻانهي ٻاروچل
لکيا روز ازل
جبل وچي تون جل
ڪيچي لهندم ڪل

ڪافي 86

منهنجا يار پيارا

سينو پٽيم سوز مان
صفت تنهنجي سهڻا
سڻج دانهون درد موئن
ڇاڳيس نہ سويو چوي

واڳان موڙ وطن تي

هٽي هٽ هٽن تي
مونکي معنيٰ متن تي
منهنجا خط خطن تي
کهڙو ڏوهہ جتن تي

ڪافي 87

نهوڙيون ناز نيڻن جي

نيڻن جي ناز نهوڙيون
عقل تي هوش کي ٻوڙيون
نهوڙيا ناز نيڻن جي
وڏو ورهه ويڻن جي
الستي آواز جون ڪنڙيون
حياءُ شرم کون رنڙيون
سويا سڪ سوز ۾ رهنديون
ورهه کون نہ ڪڏهن وانديون

روئن ٿيون نت منهنجون اکيون

مڙن نہ ڪنهن جي موڙيون
چريون ٿيون چاش وچي چڪيون
سدا سڪ سوز سيڻن جي
رهن ڪين الله رکيون
مڙن نہ ميم جون مڙيون
پسڻ لئي هن سدا بکيون
ملڻ جي ڪاڻ درمانديون
تڪينديون نہ ڪڏهن ٿڪيون

ڪافي 88

نت نت نيڻن جا ناز نزار

مارن ٿا ماڻن سان
شمس قمر شرمايا
خون خاطر خون جي
سوڀي کي سڪ جا

نت نت سانگ سنگهار

خوني نيڻ خمار
چشمن جي چمڪار
ملڪن ۾ مختيار
سوين برهه جا بار

ڪافي 89

ويون هوش عقل جون باتيون

ڌهيون عشقَ وارن کي ڏاتيون

عاشق مرڻ کون اڳي مردي — پج خوف قيام قبر دي
پا جان جگر ۾ جهاتيون
خوش خواب وساريم جڏهن — دوست ديدار ڏيکاريو تڏهن
منجهه رُڄ رهنَ ڏينهان راتيون
جاتي جاءِ نہ هوش عقل جي — وٽ محبوبن ڪار قتل جي
لا سنديون ڪنڌ ڪاتيون
سويا ڏس تون عشق جي چالي — جو آيو سو ويو نہ خالي
اڳيون محب پڇي نہ ذاتيون

کافي 90

وجي ملڪ انهيءَ ۾ پياسي

جاڳي جاءِ عقل جي ناهي

علم عقل جون پتان پن ڪي
گلا غيبت رهه ڳئي اوري
ڪشف ڪرامت جي ٻولي نہ ٻڌجي
سويا مشڪل پهچڻ اتان

وهم وساري رياسي
شرم حياءُ بہ لنگهياسي
ملڪ امن منجهه پياسي
ڪامل نينهن نياسي

ڪافي 91

ويهي ڪيئن ڪيان

پنهل ريءَ پنيور ۾

محب ريءَ محلات ۾
مونڻ اتم مهٺو
ووڙيندي ور ڪي
سويي سان ڪر تون

ڏکي ڏيلون ڏران
جيڪر واٽون وران
وندر منجهه مران
تار تنهنجي تران

ڪافي 92

هنيون وجن ٽيون ڪيون سينگار

اهڙيون اکيون تنهنجون يار

مست ويٺيون منجهه ڪوٺ جي ياقي جاڏي ڏسن ڇڏن نہ باقي
چڙهي پون ٽيون ڇلڪيون چوڏار
انيئي پهر اٽن سعيو ڪو نہ ٻچي ٿو جو منهن آيو
راتو ڏينهان اٽن ڦرمار
سڏيون سڏي ڪول ٻلهائن ساڻ قرب جي گهورن سان گهائن
ڦٽيون وجن ٽيون ڏيئي پيار
خوني خاطر خون جي پليون مارن ملڪ هلو هل هليون
سويي جهڙا ڪي لک هزار

ڪافي 93

هادي هوت پنهل جي | ماري درد ڏکان ڙي ڏکان

ڏک تہ ڏکي کي ڏيئي ويا ڏيرا   اوکا پنڌ پٽيون گهڻ گهيرا
ساڙن ٽيون لکان ڙي لکان
پور پنهل جا مونکي پلپل پچارون   سور پرين جا سوين تہ هزارون
کا نيون کروپ ککان ڙي ککان
سور سڄڻ جا کنهن نہ چوڻ جا   ڏک ايهي کنهن نہ ڏسڻ جا
جيءَ اندر ۾ جکان ڙي جکان
سويا اڳڻ اياڻي مون ايندو   گولي پنهنجي نيئي گڏيندو
سورن باتيون سکان ڙي سکان

ڪافي 94

هيکر ڏسان پنهنجو ور، تورو کر | ملک الموت مٺيءَ کي

هک پولو باندر بر جا
قسم توکي الله جو
وارث ريءَ ولهيءَ سان
سويو چوي ڏکن جي

هيو آ سج سفر
کڻ مون تان ڏمر
کر نہ زور زبر
پونديءِ مان خبر

ڪافي 95

هيکر ملان ڦير، دم کو دير | مار نہ موت مٺيءَ کي

پوريءَ جا پوتار وو
نماٽي کي ننڊ ۾ وو
ڏسان شال اکين سان وو
سويا سک سيد جي

کانڌي ٽيندم کير
ڏاڍي کري ويا ڏير
پنهل جو پير
هيو آهي کير

ڪافي 96

هوت هيٽيءَ سان پينر | اهڙي کڏهن نہ کندا

ڏک ڏونگر جو جوش جبل جو
آهون دانهون کنديس کاهون
پنهل نيندم پاڻ سان
سويو پرتون جيئڻ تيئن

پيرين آيو پندا
رويون مٺي رندا
توڙي مير مندا
اٿو سگ سندا

ڪافي 97

هوت ويو ڏاهي لايون

ڏيئي سور ستيءَ کي
هڪ فراق وڇوڙي جو
هٽي هوت ويوئم ڪيچ ڏي
پوندي پاڄهه سوپو ڇوي

شالا ملان محبوب کي

ويو گوندر منجهه گڏايون
پيون برهه جون باهيون
روهن منجهه رلايون
بخشيندا مون مدايون

ڪافي 98

هڪ گهڙي جا مهمان

ملاح ايندءِ مڇ مارينداءِ
تو ڪارڻ مڇ مچايو
وڃهندءِ ڪات وڍيندءِ انگ انگ
سويا سڪرات سيا تي باري

ڪڳا متان خوش ٿئين

وڃهندءِ ڪنڌڙيون ڪان
ڪندءِ سيخ سامان
ڪندءِ جوش جوان
الله ڪندو احسان

ڪافي 99

هادي ٿيو همراه

رات انڌاري منزل باري
شهنشاهه اچي ٿيو سونهون
مست محمود ڪيو منجهه مستي
سوپو منگي بخش الهيٰ

اچي اوکيءَ ۾

رهبر ٿيو منجهه راهه
پويون سڀ سياهه
ڏنو فيض فيض الله
سڻ سدا پشت پناهه

ڪافي 100

يار وڃي پري پرديس

روئيندي روئيندي عمر گذاريم
ماءُ پيءُ ڇوڙ لڳي هان لڙهه تيڏي
لٽان ڇوڙ براڳڻ هوئي هان
اڳڻ سوپي جي ڪيو اچڻ جي

گهٽا ڏينهن لايءِ

تو بنا ميلي ويس
ڇوڙيم دانا ديس
ڳل ڪلئي هڻ ڪيس
محب منڌايون ميس

ڪافي 101

يار پنهل سڻ سڏ ميان

باندر بر بلائن ۾
بار برهہ جو سر تي چايم
هت ڇڏي وئين هيڪلي
سوڀي سان کي ڏينهن

ڇوري هي نہ ڇڏ ميان

رول نہ مٺي جا هڏ ميان
ڏکن ٻڌاتم مڏ ميان
اهڙي نہ گهرجي لڏ ميان
آ تہ گذاريون گڏ ميان

ڪافي 102

جوڳي سو ويا لائي جڙ جڙ

جهوڪان جوڳين جون هر هر جڳهہ
دوڏ اويسي ويو دکائي
ستي ننڊ نہ آرام
سوڀو ڇوي سک سيني ۾

ڏکيا ڏينهن گذاريان

تکيہ پسان تڙ تڙ
باهہ برهہ جي پڙ پڙ
ويني نيڻهن نهارڻ گهڙ گهڙ
ساهہ نکري ٿو سڙ سڙ

ڪافي 103

ڏس پکي پرڏيهي

ڇا منجهارون ڇا تي آئين
ڪٿان ٻالڪ ڪٿان پير
هڪ پل ڪيتي وطن وساريو
اج ڪلهہ تياري سهي سوڀي جي

ڪيئن وساريءَ ديس وي

ڪٿان ڪالي ڪيس وي
سو ڦرين تو ويس وي
پيارا ڪيتو پرديس وي
متان ٿيوين مويس وي

نوٽ: مٿيان لفظ" ويس، ڪيس، ديس آهن ٺي ڪانهي

ڪافي 104

عشق سان عاشق ڪرين متان بحث

موتو قبل الانت موتو
جيئري مرڻ آهي ڪم جوانن جو
عشق جي مکتب ۾ ويهي
ب، ت، سندي ڇڏ بات
عشق جي ميدان ۾
سر ڏي تہ سوڀو ٿئين

ور نہ ڪنهن ٻي وار تون

ٿيءُ عشق جو اخبار تون
ڀڃ ڏئي سندي ديوار تون
ڪر درد جو ديدار تون
ڪر الف کي اظهار تون
آءُ هلي هوشيار تون
ٿيءِ مالڪ مختيار تون

ڪافي 105

هيڪر ڏسان پنهنجو يار، اڳ نہ مار

جي پنان ڏينهڙا
ٿورا تنهنجا ٿڪيءَ تي
ڏسان شال اکين سان
سوڀيو ڇوي ڏکن جي

ملڪ الموت مٺيءَ ڪي

تہ ڪٺي پاسي ٿار
آهن لک هزار
دوست سندو ديدار
من دانهن سٽي دلدار

ڪافي 106

تنهنجي حسن ڪيو حيران مونکي

تنهنجي هجر ٻڌي نيون چاهہ اندر
پڙڪو برهہ ڪيو چڙڪو جان جگر
مهڻن طعنن جو حد بيان نہ ڪو
سوڀيا ڇني آ سٽو توڙيي هڪ هي

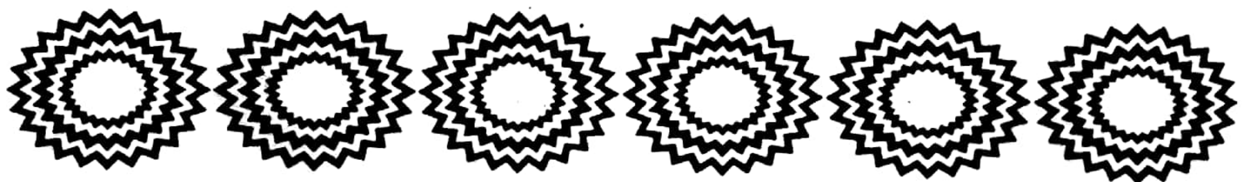
مثل ابراهيم ڪر بوستان مونکي
يوسف وانگ ڏيو امان مونکي
ڏيندي خلق سياجن انسان مونکي
ڪارن تنهنجي دردن جا داستان مونکي

ڪافي 106

تنهنجي حسن ڪيو آ مشهور مونکي

ڀري جام ڏنو چشمن ڇريائي جو
هجان ساڻ اوهانجي هميشہ ميان
سوال سوڀي جو اصلون آهي رهيو

ڪيو مست مئي مخمور مونکي
پيو تہ جيڪي آهي منظور مونکي
رکو ساڻ پنهنجي حضور مونکي

ابيات

بيت 1

دلبر دي درپيش پوُسان، پر من آ ساڈي زاري
اسان خادم در تيڈي، تئون کيون کيتي دل باري
آکي سويا اگڻ آوين، هک واري مئين بيکاري

بيت 2

دلبر دي دروازي دي چوئٹ، اکين سر چايان سرمہ پايان
قدم انهان دي دي، خاک لگا کون لايان سرمہ پايان
آکي سويا سيري کيتي، سهجون سيج وچايان سرمہ پايان

بيت 3

دلبر دي دروازي تي، لک کوک هزاران آون
هکڑي آون سئي ول جاون، کئي مفت مليدي کاون
هکڑي وجدي وسدي، هکڑي نال سجڻ دي جاون
آکي سويا ناز سجڻ دي، هردم من کون ياون

بيت 4

دلبر دليان نون پيچ گهتيوئي، نہ ياد کيتو هک واري
مئين هک سکدي عمر گذاريم، کڈان نہ کيتو دلداري
آکي سويا دوا نہ لڳي تو بن، توڑي سئي طبيب کماون کاري

بيت 5

دلبر دي دروازي، ڈون مست هميشہ رهندي
کاون پيون واهاسا مول نہ کردي جو چهيندي
جنهن ويلي ويکن هک نگاهون، عالم سب زمين تي ڈهندي
آکي سويا هڻ سلطان احمد الدين دي بردي باندي

بيت 6

دلبر دي مئين راه اتي وچ وچ واتين ملسان مول نہ ولسان
هر کائي هنکي هوڑي پنڈ تلاندي چلسان مول نہ ولسان
جي وت بخت پڑايا نال سجن دي رلسان مول نہ ولسان
آکي سويا نال فضل دي دوست نون ملسان مول نہ ولسان

بيت 7

دلبر دي دروازي تي، مشين ويسان مول نہ ولسان
مڙيان ڳالهين يار سجن ديان سٹسان مول نہ ولسان
آکي سويا نال سجڻ دي وچ تلسان مول نہ ولسان

بيت 8

دلبر بي پرواهي داڏس نال، کٿون هٹ آيۓ کنهن سکلايۓ
مورت نال موهيو جڳ سارا چاه زنخ وچ ڦسايۓ کنهن سکلايۓ
بٹنسر بول لبان پر سهندا شمس قمر شرمايۓ کنهن سکلايۓ
آکي سويا درد مندا کون باهہ برهہ دي لايۓ کنهن سکلايۓ

بيت 9

دلبر سهٹا نال دلاسي، چا ڦسايۓ ول نہ واجهايۓ
هک گهڙي دي وڇڙڻ کيتي پاپ ڳچي ڳل پايۓ ول نہ واجهايۓ
آکي سويا باهہ برهہ دي بچايۓ ول نہ واجهايۓ

بيت 10

اهين دنيادي چار ڏهاڙي کوڙاهي پرو سا
سوڙ هي سامي رات انداري چول نہ سکهين پاسا
ڏينهن قيامت داوَ کا هوسي متان سمجهين هاسا
ڏي خير تہ خيرو هاوي کر ايهوهي خاصا
دنيابي وچي کوسين کر نہ اوسي ماسا
آکي سويا عملين ٻاجهون کچ کا ساهٹ آسا

بيت 11

خدا وساريۓ کيوين، اي کر کيتوئي مندا
سائين اهو تو نہ سڃاتو جهن دا هين بندا
باغ بهاران تي گلزاران ڏيک نہ سکهيون انڌا
بون گلا ندي مول نہ آيہ مغز تيڏاهي گندا
نہ سٹيو نہ سمجهيں جو فرمان هارب سندا
گهڙ گهڙ سيک صفا کريسن، جيرين کاني کرن رندا
ٿي سرخ صفيان ويسن، ول پيا ٿيسين شر مندا
آکي سويا عملين ٻاجهون، سر ننگا منجهہ چندا

بيت 12

فرمان الله دا ياد نہ کيتو. هاوي کنڈ وچ کُندا
دنيا کيتي ڊکدا پچدا. الله پاسون منڊا
رات ڏينهان پاليو اپنا. ايهو سوئر سُنڊا

بيت 13

آدم سر اسرار هي، کيا هندو کيا مسلمان
جس آدم نون لاڄ نهين، وه شيطان کا شيطان

بيت 14

ڏاڙهي ڏات الله دي
جس ڏاڙهي نون لاڄ نهين وه چيلي کا چيلا

بيت 15

آدم سر الهيٰ هي کيا ساڌ کيا چور
جس آدم نون لاڄ نهين وه ڍور کا ڍور

بيت 16

آدم سر الهيٰ هي، کيا ماده کيا نر
جس آدم نون لاڄ نهين، وه خر کا خر

بيت 17

آدم سر الهيٰ هي، کيا ٻيٹي کيا ستي
جس آدم نون لاڄ نهين، وه کتي کي کتي

بيت 18

آدم سر الهيٰ هي، کيا ٻالک کيا جهور
جس آدم نون لاڄ نهين، وه سور کا سور

بيت19

ماڻ پرڻي دي ماڻ اسان نون چاڻ ڪنون بيحال ڪيتا
جي وت پالي چا ڏک تالي ،مست ايهين چا چال ڪيتا
جي وت ويکي شوخ نگاهين ،درد اهين پئمال ڪيتا
ماڻ پرڻي دي محبت مسايو سڀ ڪجهه ساڏا جيت نيتا
خوش گفتار بهار دائودي هوش عقل اهين گيت نيتا
ڪڏان رسڻ ڪڏان پرچڻ عيش آرام اهين نت نيتا
سويا نينهن ٻنا مشڪل قول قرار دي نيت نيتا

بيت20

هک سهڻا ٻيا ماڻ ڪريندا، ايوين مار گهتيندا
لوڪين نال ڪلدا هسدا ،اسان تون منهن لڪيندا
جهڙي گهٽي اسان ويندي ،اٿون قدم نہ ڏيندا
آکي سويا سک نہ ڇوڙي، توڙي دلبر ظلم وسيندا

بيت21

سکدي عمر گذاريم کل نہ الايءِ ڪڏان
جنهن جوين دا ماڻ ڪريندين رهسي نہ وچ هڏان
اڄي وال ويسن ٿيندي خبر پوئسي تڏان
آکي سويا هڻ صبر ڪريجي، جو ملھ کهيس وٽج تڏان

بيت22

جوين ڪڙ نہ مڪلايا، ٻڍيپي ڏتا پور
اکين ڪرڪان ڪيتيان ،گوڏين ڇوڙيا زور
لر ناسون نہ ڪڙي ڪنگھ ٻلائي گهور
هڏ هڏ ٻيا چيکدا، تي مرضا ڏيون جهور
ٻوليا ڪنهن نون نہ ٻاوي، جيوين حدان وچ چور
زال تي ٻال ڪلڻ والي، ويکو سهڻا مور
ٻڍا ٻولون مردا ناهين، تکي ٻينا نور

ڪنگڻ

(1)

ڪنگڻ ٻانهن پيسان . سڙديان ڪون سڙيسان
سوپل سان سهيسان . حياتي دا ڏينهڙا
ڪنگڻ سون دا ڙيي

(2)

ڪنگڻ شان والا . وڏي مان والا
ڏتا حق تعاليٰ . ڪنهن ڪون نہ ڏيسان

(3)

ڪنگڻ هي سنهري . بخشا هي بخاري
اي جندڙي پياري . گهول گهميسان

(4)

ڪنگڻ هي سنهري . بخشا هي بخاري
اي جندڙي پياري . گهول گهميسان

(5)

ڪنگڻ هس هس دا . ساڙا ميڏي سس دا
سوپل سائين وي رسدا . مئين سهجون سهيسان

(6)

(7)

ڪنگڻ ٻانهن ٻيلي . ويکي سڀ سهيلي
سوپل سان اڪيلي . مئين ڳالهين ڪريسان

(8)

ڪنگڻ نال ونگان . توڙي هوون جنگان
ٻيٺي خير منگان . سوپل دي هميشہ

9

كنگڻ نال چوڙي . مري ذوتي كوڙي
ماهي نال موڙي . مئين قابو ھڏيسان

10

كنگڻ ساوا پيلا . سڙي پيا قبيلا
علي شاهؒ وسيلا . مئين لاڏوڻ لڏيسان

11

كنگڻ ٻانهن گهتان . توڙي ڏيون متان
سوہل نال وتان . مئين كنهندي نان منيسان

12

كنگڻ سون چاندي . گهٽي دلَ ماندي
سوہل نال هيكاندي . مئين ڳالهين كريسان

13

كنگڻ هي سناسي . كڙيا نت اداسي
پئہ دا پياسي . مئين اصلون مليسان

14

كنگڻ موتي داڻا . مولا پاك ڄاڻا
سوہل سائين دا ماڻا . مئين موجان مڻيسان

15

كنگڻ ڏيك ملسن . كڙي خر كلسن
كلا گوۓ ڳلسن . مئين ڳلديان كون ڳليسان

16

كنگڻ لاكو لاكي . نت كڙي بك باكي
كڙي نيك پاكي . مئين سب دي ڳڻيسان

17

كنگڻ مئين نهايا . عجب چپ چپايا
گاندو كون كپايا . مئين كپديان كون كپيسان

18

كنگڻ برھ بازي . چاڻن گوۓ غازي
جنهان رب راضي . مئين مڙسي منيسان

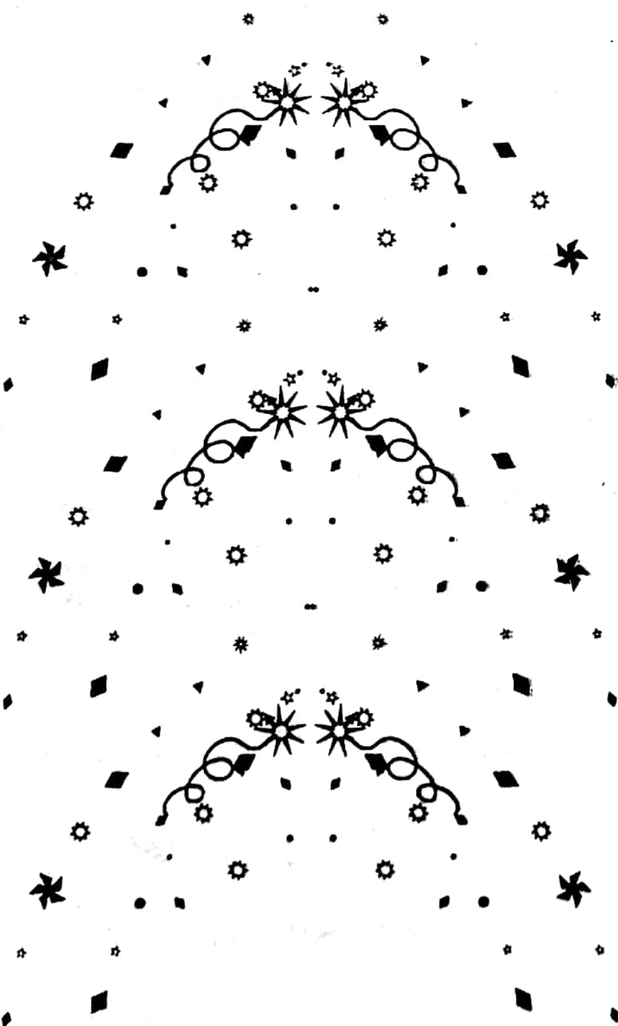
19

كنگڻ صوفي سجاڻن . جيكي حال ڄاڻن
سدا موجان ماڻن . مئين حال ڄڻويسان

20

كنگڻ ڳالھ ساري . سوہل چا گذاري
كلمين نال ياري . مئين هان تي ركيسان

رنڙا

(1)
اي تان رنڙم کنهن ڳالهون
مئين حال کنون بي حالون
مئين نہ سکديان چالون
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(2)
اي رنڙا نهين منيندا
کاوڙايل هي کهيندا
ايهو ڏمر نهين لهيندا
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(3)
اي گهر ميڏي وچ وسدا
دل دا حال نہ ميکون ڏسدا
ميڏي ويکڻ کنون هي نسدا
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(4)
اي تان وسدا هي گهر ميري
او دور نهين هي نيڙي
مئين تان حال سڻاوان کهڙي
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(5)
مئين تان کر کر رهيان حيلي
چوڙيم خويش قبيلي
گهن گهن رهيان وسيلي
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(6)
مئين عطر عنبر ملايان
اکين ڏار کجل دي پايان
سهجون سرهي سيج وڇايان
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(7)
مئين سڻيان پوش پلنگان
وچ رلسان ساٹ ملنگان
ٿئي تنگ کنون بي تنگان
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(8)
مئين تان لقب اولي ليسان
گهن ڍول ڍمکي چيسان
ٻيٹي وار بہ وجيسان
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(9)
اٹي سنون آ اوري سب سهيليان
رل مل راڄ ڳهيليان
کرو منٿان ٿي ٿي اکيليان
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(10)
پا پلڑوٹي عجز گهنيوي
ايهو رُنڙا يار منيوي
مئين نال کير کنڊ رل پيوي
اڙي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڙي امان

(11)

کائي رنڙا يار مناوي
آسؤ سور ميري کو ہلھاوي
اوتان ٹورا مئين تي لاوي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(12)

ميکون سک سچي رسولي
ميڏي پون کشالي قبولي
شالا ٹيوم دور ملولي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(13)

ڏيکان يار نبي دي چاري
هن دوست نبي دي پياري
اوتان شان پرئي پرپاري
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(14)

مئين خواجہ اويس دي ہانھي
اوتان خاصا دوست جاني
ايھو ھي دل وچ نقش نشاني
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(15)

هان مئين خواجہ عبدالخالق دي گولي
ميکون پاٹي منڑي ہولي
شالا هوسان اسدي ٹولي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(16)

هي پير ميرا سيراني
جنهن کون سير زمين آسماني
او تان واقف حال رباني
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(17)

من سلطان احمد سدائي
جنهن باھ برھ پڑکائي
بي ڳالھ نہ سجھدي کائي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(18)

هي عارف عارف بالله
گھن گھن نام پڑھسان بسم الله
ويکو ظاهر نور تجلي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(19)

گھن بحرا احمد نوروں
جنهن فيض لڌا حضوروں
هي مهر پريا پر پوروں
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

(20)

سڻ سوہي دي سؤ آزي
هادي شالا هووي راضي
کريسان تيکون لک بار راضي
اڑي امان ميکون رنڙا منا ڏي ڑي امان

چلو

①

سڻ سخي سيري سلطان سائيان. مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

چلا ولوولي.تيڏي سوني محلي.لوڪان کهڙي ڪلي

سڻ ميڏي سائيان. مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

②

چلا ولوولدا.صدقہ تيڏي محل دا.تون ضامن هين پل پل دا

سڻ ميڏا سائيان مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

③

چلا پيا حجري.مئين پريسان تيڏي مجري.جيڪي ڏينهن گذري

سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

④

چلا ويرم ويري.تينون پارت ميري.سڻ تون سهڻا سيري

سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑤

چلا هي قصوري.تون هين حضوري.جهت ڏي پوري

سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑥

چلا انگل پاوان.تيڏي در تي آوان.بيٺي صفتان ڳاوان

سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑦

چلا هي آمين دا.صدقہ محمد الدين دا.بحرا ڏي يقين دا

سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

(8)

چلا ھي گجرات دا.صدقہ اپݨي ذات دا.حامي تي سکرات دا

سݨ میڈا سائیان مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(9)

چلا بھاولپور دا.صدقہ احمد نور دا.سدا ھي حضور دا

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(10)

چلا ھي ملتان دا.صدقہ احمد سلطان دا.ضامن تي ایمان دا

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(11)

چلا ھي شام دا.صدقہ اپݨي نام دا.ضامن تي قیام دا

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(12)

چلا پیا شوري.مرشد ساڈا زور اي.اساڈي وطن واڳان موڑي

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(13)

چلا ھي الله آباد دا.صدقہ اپݨي اولاد دا.سگھا پھچ فریاد دا

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

(14)

چلا سویل آندا.عالماٹین وچ بھندا.ملݨ کاݨ ماندا

سݨ میڈا سائیان، مئین در تیڈي تي سوالݨ آئیان

لاالہ الا الله محمد رسول الله صلي الله علیہ وآلہ وسلم

اٹ 8 ڏينهن

1

ڏينهن پهلا ميڏي ٻيلي کون ٻيلي نہ کڑ موکلائي
ڏردي ماري آه نہ کيان مار مونجھ مونجھائي
ٻانيڻ جوسي پيچ پيچ رهسان دل دي کون سٹائي
ويهلا ول آوي سويا ڏک باب نماٹي کون

2

ڏينهن ڏوجها ميڏي ٻيلي کون ڏک آئي نماٹي کون ڏوهڙي
گنگا پاٹي ٻيني هاران ڏوهڙي وهندن ڳوڑهي
سک سوز سکايا سينا سول بہ تئي آ سوڑي
ويهلا ول دي سويلا رب سبب کوئي جوڑي

3

ڏينهن تريجها ميڏي ٻيلي کون ميڏا ٻيلي الله ٻيلي
اتن کتن وسر ڳيا چرخا چور چوڑ بلي
سينگيان دور تيان سونهين نهين سهيلي
ويهلا ول دي سويلا ميکون خالي ڏي حويلي

4

ڏينهن چوتا ميڏي ٻيلي کون مئين چوڑيا آوڻ ڄاوڻ
خالي سيج ڏسيجي ياد پوي ڳل لاوڻ
وال کلي ڳل لٹان بني وسري ڏڑي گنڏاوڻ
ويهلا ول دي سويلا ميکون ويڑها آيم کاوڻ

⑤

ڏينهن پنجوان ميڏي ٻيلي ڪون مئين پنجتن پاڪ پڪاران
گنگا پاٹي ٻيني هاران هنجون وهن هزاران
هجر حجاب ڪيتي دل ماندي برھ جوڙ بازاران
ويهلا ول دي سوہلا مئين توئن لهن مياران

⑥

ڏينهن ڇهوان ميڏي ٻيلي ڪون چوٹان لايان نينهن
سينڌ ٻر هو رهي ڏوتي تئي ڪئي ڏينهن
اکين ڪون هين سانوݨ آيا رم جهم وسدا مينهن
ويهلا ول دي سوہلا ميڏي گل دي جهاد ڪماٹي

⑦

ڏينهن ستوان ميڏي ٻيلي ڪون ست ورھ لنگھ سڏاٹي
جهڙيا اداسي هو رهيا نہ ولدا کهين نکاٹي
ماءُ تي پيٹين ڪلديان ٻي سونهين ڪئي نہ سڄاٹي
ويهلا ول دي تون ٻاجھ گذارون ڪيئن

⑧

ڏينهن اٹوان ميڏي ٻيلي ڪون مئين اٹ سو سوران ٻير
سينڌ سرمان ڪريسان لونڪي پهران ٻٹ چير
آسان اميدان پنيان مليا محمّد مير
ويهلا ول دي سوہلا پيران رلي ڪنڌ ڪير

مدح حضرت پير خواجہ محکم الدين اويسي عليہ الرحمتہ

نبي صاحب دا تئين تي رايا
هر جا تئين هي سير لڳايا
پاک نبي دي آپ هو پياري
ڪرو دعا اصحاب سونهاري
تون خواجہ اويسي دي جهولي
مئين قربان تئين تئون گهولي
خواجہ عبدالحق پير تمهارا
هي دامن دي وچ هٿ تمهارا
سڻ نام تمهارا چليان مئين چليان
عصيٰ هٿ وچ فقيران رليان
مئين سينگيان سکيان سپ سٺيان
ٻڌ ڦٽ ميري تي هڻ پٽيان
فيض تيڏي ديان چڙهيان چلان
جن انسان آ ڍلن ڍلان
نام الله دي ڪر ڪئي ڦيرا
سڙدا لون لون اندر جيرا
تيڏي در دي مئين ڪتي آن
آ دامن هيٺ مئين لکي آن
هر هر جاهہ تي خير تيرا
هي مشرق مغرب سير تيرا
سڻ نام الله دا ميڏيان آنهان
آ پکڙ تون ميريان ٻانهان

روز ازل دا تئين منصب پايا
يا خواجہ محکم الدين سيراني
مدد تيري يار چاري
يا خواجہ محکم الدين سيراني
الله الله هي جنهن دي ٻولي
يا خواجہ محکم الدين سيراني
شوق شر دا نهين شمارا
يا خواجہ محکم الدين سيراني
ٻيان سٺ ڪر سپ مئين ڳليان
يا خواجہ محکم الدين سيراني
آ مئين در تيڏي تي ڊٺيان
يا خواجہ محکم الدين سيراني
حور ملائک ڪردي ڳلهان
يا خواجہ محکم الدين سيراني
سک تساڏي کيتا گهيرا
يا خواجہ محکم الدين سيراني
توڙي مارو ميکون جتيان
يا خواجہ محکم الدين سيراني
مئين آ ٻکڙيا پير تيرا
يا خواجہ محکم الدين سيراني
سڻ درد ميڏي ديان دانهان
يا خواجہ محکم الدين سيراني

آ شيطان ڏتي هڻ ميڪون ولي
تيڏا سايا ڏيک هيٺي تلي
تسان صاحب علم عمل دي هو
تسان غريب نواز ول ول دي هو
تسان مرد عجيب عجائب هو
تسان پاڪ نبي دي نائب هو
تئين بارا چايا پنگي عملي دا
تون وارث ڪوجهي ڪملي دا
مئين ڏڪان تي دردان دي ماريان
ڏي دوا وڃن سڀ بيماريان
فيض تيرا وچ لک قلب هزاران
طرف اساڏي موڙ مهاران
شهر بخشي دا شالا وي
نور الاهي جتّان وسي وي
سک تيڏي هر هر ويلي
مرشد مينون مولا چا ميلي
تسان ثاني شمس قمر دي هو
تسان واقف سڀ امر دي هو
تسان نور نبي دي پرپور هو
تسان درگاهه الله دي منظور هو
ڏيک اپڻي گناهه مئين هڻ ڏرديان
نت آس دل وچ مئين ڏرديان

اي ڏوهاري ڪيڏي چلي
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
لج پال اسيل اصل دي هو
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
تسان سير واليان دي صاحب هو
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
تون ثما، هين سملي دا
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
ڳالهين لوڪ ساري ديان وساريان
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
هر هر جڳهہ باغ بهاران
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
پير ميرا دم دم جيوي
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
فوج برهہ دي پل پل ڦيلي
يا خواجہ مِحڪم الدين سيراني
تسان صابر وانگ صبر دي هو
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
تسان وچ ملڪان مشهور هو
يا خواجہ محڪم الدين سيراني
هي لاچار جيوڻ نہ مرديان
يا خواجہ محڪم الدين سيراني

كر ڪرم مٿين بيحال اٿي — سنجهه صبح هر حال اٿي
ڪيا قبر اٿي ڪيا وصال اٿي — يا خواجه محڪم الدين سيراني

هي فرياد ميري تثون پير اڳي — دن رين ڪٽي دستگير اڳي
ٿي حامي منڪر نڪير اڳي — يا خواجه محڪم الدين سيراني

سويا پرتا روز قيامت — هادي هر دم ڪرو حمايت
هووي ڪلمي نال ايمان سلامت — يا خواجه محڪم الدين سيراني

تئين تي كرم هي كلتار دا
صاحب سچي هي ستار دا
تئين تي رايا سچي سردار دا
پارت هووي لاچار دا
ابوبكر صديق دا تئين تي كرم
شيرئي علي دا تئين تي شرم
پيارا هين تون پير كون
حسن حسين امير كون
سخي سيراني دا هين لاڈلا
ڈيوو خير ميكون بادلا
هين عاصيان دا رهنما
هين درد ميري كي دوا
ڈي هٿ ميرا محكم دين دي
طلب تن وچ تلقين دي
سوكي ٿيوي سكرات جو
جيوين چاندني مهتاب جو
ميڈا عرض تون منظور كر
دشمن ميري كون چور كر
دشمن ميري كون چور كر
شيطان شريري شامتي
هي حول ميكون قيامتي
ساري بدن كون باغ كر

الله پاك تي غفار دا
يا پير محمد عارفا
محمد متي مختيار دا
يا پير محمد عارفا
عمر عثمان دا تئين تي رحم
يا پير محمد عارفا
بادشاه دستگير كون
يا پير محمد عارفا
خواجه اويس دا تون لاڈلا
يا پير محمد عارفا
هين عارفان دا پيشوا
يا پير محمد عارفا
هڻ ثابت رهان يقين دي
يا پير محمد عارفا
روشن ٿيوي قبرات جو
يا پير محمد عارفا
باطن ميرا پرنور كر
يا پير محمد عارفا
يا پير محمد عارفا
داڻان مليان ملامتي
يا پير محمد عارفا
دو نين كون چراغ كر

دشمن ميري ڪون داغ ڪر
منظور ڪر اس عرض ڪون
ڏک دور ڪر، هر مرض ڪون
بخشائو ميري پيو ماءُ ڪون
چا خوشي ڏيوو ميڏي ساھ ڪون
حامي ٿيو تک تور وچ
قيامت والي شر شور وچ
لاھو مرض مئين بيمار دا
هان طالب تيڏي ديدار دا
مئين ڪتڙا تيري هان ذات دا
درچا ڏيوو هڻ جهات دا
سڻ عرض مئين غلام دا
صدقہ محمد چام دا
هي عرض ڪامل پير ڪون
مار دشمن، چلائو تير ڪون
چا سويي اتي ڪرو نظر
ڪلمان پڑھان مردي مهل

يا پير محمد عارفا
وڃايو ميري ڪل قرض ڪون
يا پير محمد عارفا
ڪل پيٽي ميڏيان تي پاءُ ڪون
يا پير محمد عارفا
سڪرات اتي گور وچ
يا پير محمد عارفا
گهن نام مئين پل پل پڪار دا
يا پير محمد عارفا
مئين سڏڙا ڪران پريات دا
يا پير محمد عارفا
حامي ٿيوين هر ڪام دا
يا پير محمد عارفا
ڳل لائو چا دلگير ڪون
يا پير محمد عارفا
ڪامل ڏيوو اعليٰ اجر
يا پير محمد عارفا

قصہ شاہ سیفل

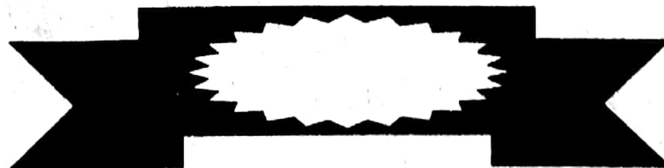
شاہ سیفل کاڻ پري دي ،پیا جان جسا جھردا
مورت مست کیتا شاہ سیفل کون ،جو لڳس کان اندر دا
شاہ سیفل کون خیال پري دا ،نہ ھک گھڙي وسردا
حال کنون بیحال ٿیا ھا، ثاني شمس قمر دا
عاسم کون فرزند ھا پیارا، گوشا جان جگر دا
ھوش کنون بي ھوش ٿیا ھا، شاہ کون تخت اٹاوان نظر دا
عاسم ٻیڑا موکلیا شاہ سیفل ڏي، عالم میل صبر دا
ولدي وات نہ ڏتي سیفل، پیالا پیتا شاہ صبر دا
محکم نقش پکایس دل وچ ،ثابت سوز سفر دا
ننڊ آرام حرام کیتس، ان پاڻي وسریا گھر دا
نو سو ٻیڑا ٽر چلیا اچ، شاہ ماڻي سیر ھجر دا
گھلي واءِ اکلاڻي اھڙي، انبوہ ٿیا ول اٹر دا
ڦالي نال جو ڦالا ٽکریا، ٿیا کڙ کاٽ ڦھر دا
ٻیڑي نال جو ٻیڑا ٽکریا، ماتام ٿیا لشکر دا
چڑھ کر ڦیلي تي شاہ سیفل، پاسا گھن ٽکر دا
ڦیلا لڑھدا کڑ دا ویندا، ول نال کنڌي آ کڑ دا
لہ کر اھین ڦیلي تڻون، شاہ چلیا گھن پاسا ڏونگر دا
آدم انسان دي بوءِ نہ جتان ،ملک بلائین باندر دا
راتین ڏینھان پنڌ کریندا، چڻا ڏونگر دا
سٹي سٹي بلائین مل مل آنون، شاہ مول نہ اصلون ڏردا
تیرھن سال بیراگي بر وچ، دل ھس کوئي پٹر دا
ھک ڏھاڑي آیا شاہ سیفل، کرم ٿیا ھي قادر دا
پاس پري دي پھتا سیفل، اتي ڏٺس رخ دلبر دا
بدیحل پري ٿئي اولي گھولي، نیزا جھل نیک نظر دا
عاشق تي معشوق مل ڳئي، سپ روڳ ڳیا اندر دا
شاہ سیفل ھڻ ملیا میل، یوڳ کشالا سفر دا
ھادي ھٹ ڏیسي ھڻ میکون، نھین ڏر کوئي قبر دا
سویا یار یقین تون چاٽي، رکین دل وچ سوز سرور دا

قصہ ليليٰ مجنون

ٹلھ: ترڪي لعل شهر وچ آيا. هڪ مرد ها مردانا

هڪ ذهين فرزند هس پيارا، ها قيس نام نشانا
پڑھڻ ٻلهايس عالم ڪنين، اهو فرض هس فرزانا
ليليٰ نال نزاڪت دي ها، مشهور وچ ملڪانا
ڏوهين عالم ڪنين پئي پڑھوتسان رل مل هي پڑھانا
قيس ٿيا حيران اندر وچ، نہ ليليٰ نام ڀلانا
ليليٰ اندر وچ حيران ٿئي، ڏٺس مرد جڏاں بيگانا
ڏوهين دي پارت ماءُ پيو ڏتي، ڪيا ڪري ملاں ملوانا
وچ هل پيا وچ ملڪان ملڪ، پيتا عالم ڪري ارمانا
هڻ ماءُ پيو پيتا ڏک ڪري، جو ڪجھ ڪري سبحانا.
مل وزير امير پئي آکن، تون قيس ٿي سيانا
تخت بخت وسار ڏتوئي، تون چوڙ ڏتو غم جانا
چئوطرف ڦري هردم مجنون، مست ٿي مستانا
حور پري دي غرض نہ اينکون، پيا ٻولي ٻهون زمانا
ليليٰ آن ملائو اچ ميکون، ڪئي حيلا ڪرو جوانا
ڪپڑي ڦاڑ سٽي چا قيس ، مجنون ٿيا مستانا
ڍهندا پوندا جهنگ وچ ڳيا، جتان جاھ سع ويرانا
عرب عجم وچ سير ڪريندا، دهلي دڪن داستانا
چين بچين ڦيري ڏيندا، امرتسر ملتانا
لنگھ لاهور پشور ڳيا، ڪڏاں ڪيچ شهر مڪرانا
ڪڏاں لنگھ لندن لڪنو ڳيا، ڪڏاں گنگا تي هندستانا

کڏان کچ يچ هڻ ودا ٿري، کڏان لاٿي لاڙ زمانا
کڏان لاڙ ماڙ پهاڙ ڦري، کڏان عاشق ڦري گردانا
کڏان آندا ڦير وطن تي ول، هي لعل شهر آشيانا
ليليٰ هڪ ڏينهن باغ وچالي ڪردي سير گلانا
مجنان ميلي رب متان هڻ، ڪر ڪي آئي بهانا
هڪ ڏينهن باغ وچالي ڏٺس اپنا يار ديوانا
ليليٰ عرض ڪيتا مجنون ڪون ،پوتس موتي دانا
مٺين ڏاوان تون ڪوهه ڳيڙ محبوب ميڏا دل جانا
ليليٰ ڦير حوالي تئي وٺ گهر دي، مجنون ڪوهه ڳڙانا
اٿوين ڏينهن ول آئي ڪوهه تي، رمز جوڙ زمانا
شاعر ڪري ڪيا تعريف تي بيان،اي اسرار ٻانهين دا ٻانها
سويا قربان انهان تئون هر دم،جيڪي ليندي عشق حقانا

قصہ جیوݨ شاہ

اول صفت اللہ دي کران مئين، ہر حکمت وچ هي دانا
ڈوجھي صفت نبي سائين دي، روشن ڈونھان جھانا
چاري يار نبي دي پياري، شاہ علي مرد مردانا
ملک پنجاب تي ٹل مارو وچ، شهر آيا گردانا
ديرا ننگر وار رهي هر سال، هي اتان آشيانا
هر حال رهي خوشحال نت، او ورد رکي وردانا
دختر نيک اختر هي ڄائي، گھر وچ جنت نام نشانا
حور کنون هس نور زياده، ملک ارم شرمانا
تاري کرن تعريف تنهندي، ماہ قري ارمانا
سورج سوز کنون سڑ سڑ گھن راہ چليا آسمانا
سہ مانگي سالون سهٹي، چمکيا ميگھہ مهانا
مژگان تير تکيان تلوارين، ابرو تير کمانا
چشم چراغون روشن ٻلدي، کيا رکي شور شمانا
ٻئي ٻولي سهاوي هر دم، نت وچ روگ چلانا
هسي ڳل وچ محکم رسي، ڈند کلدي چمکانا
بازون هنڈ کمند گهتدي، دست کگݨ کڑکانا
ڳل وچ چولي جڑي يمدي، منجھہ لنگھي شمانا
سپ سينگار بهار مثلدي، جنسار بدن قل قلانا
سر و قد قامت آندي هي، هڻ شرم حيا پريانا
پووي قبول دعا سويي دي، ملن يار يرانا
محمد شاہ دا نت اکوي، سٹيا هي پنجاب ساري
شاہ گلاب وچ اسدي، هي مرد عجب بخاري
سنک سنگاوت اصلون اهيندا، پئي ڈيوي مبارک سنگت ساري
ڈون فرزند هن دلبند اهيندي، کوئي سورت نهين شماري
سيد اکبر شاہ تي جيوݨ شاہ، شالا قائم رهي کهچاري
ملک پنجاب وچ سير کريوي، هن خادم لک هزاري
جيوݨ شاہ ٿيا تيار گھوڙي، ويندا خوب سينگاري
کئي وت پيادي نال سيد دي، کئي تي چلئي هن سواري

راتين ڏينهان پنڌ ڪريندن، پهتي آن ڏيوهاري
گهر دا شهر تي گهر دازا تي، اٿان رهن مل مختياري
اس دي گهر لٿا شاه وچ، ٿيا لمان اسباب هزاري
ڪرڻ زيارت خلقت آئي، پرٿي سب ڪنواري
جنت نام ها گهر والي دا، ٿئي هڪ مائي باهلي پياري
پيرين پو شتاب ولي گهر ڏي، رکدي گهر وچ هٿي هشياري
شاه ٿيا بي تاب اهين تي، دم لڳيس باري ڪناري
صبر صبوري دل وچ ڪيتس، برهه ڏتس چا خماري
ستار قهار جو نام ميرا هي، آکيا رب هڻ غفاري
سويا ڪر تعريف سيد دي، جو ڪري شفاعت تمهاري
هڻ حيران ديوانا ٿي بيٺا، برهه اهيندي چا پر مايا
ها لاغرض تي غرض نه ڪيس، شاه مکڻ سيک پڪايا
هڪ ڏينهن عاشق عرض ڪيتا، ٿي گستاخ هڻ هي الايا
تئين ڪارڻ مئين جوڳي بڻيم، هر جا ديس پرايا
باهه برهه دي تن وچ ڀڙڪي، ميڏا جان جگر جهڙڪايا
شونق شعلي ميڏي دل وچ، بانهيو چا ڀڙڪايا
سوز ڪنون جند ڳلدي هي بلدي، هڏين دودهي دکايا
مئين خادم تون اولاد علي دي، ايوين ناز پري فرمايا
شان تيرا هي اعليٰ شانين، وچ قرآن لکايا
تون ڏاڍا تي مئين هيٺي هان، اهيو بٺا نهين بٺايا
لا ڪر نينهن توڙ نه وڃين، مئين ڪنهن ڪون نه آک سٺايا
شاه ٻوليا سر گهوليا تئين تئون، گهٽا مئين روح رلايا
لاکر نينهن مئين هرگز نه ٻوليسان، اهيو سٽ وسواس اجايا
مهر پئي ول مهري ڪون هڻ، چا عاشق ڪون ڳل لايا
آکيس مئين هان غلام تساڏي، لوڪئون ٻهون مئين لڪايا
لوڪ ڏيندي مهٽي ملامت، ٻيا جوان تکي گهر هايا
هان قربان تين تئون صدقي، هڻ سر مئين گهول گهمايا
سويا رک يقين الله تي تون، ميڏا پوهريا ٿيوي سجايا
شاه ٻوليا هڪ حرف اهيں ٿيسي ٻلا زنانو
جي سوز ذرا ڪران مئين ظاهر، جبل جلن جٺولائو

جي مئين دردئون دانهن ڪران، دانهن ٿيوي اسمانو — ڪاغذ مس سڙن سوزئون، هوش نہ رهي ڪنهانو

چا ڳل لا هڻ محب ميئون، ٿيوي دل جاهہ اسانو — مئين مستاني هان ديواني، لڇ پيا هي تسانو

ٿيوان باغ بهار مئين هردم، ميڏا وڃي دل ارمانو — سويا پڑهہ صلوات سيد تي، پلا ٿيوي دين ايمانو

ناز پري فرمايا شاهہ ڪون، دانهن سڻ دلبر جاني — بي آرام تما چا ڪيتوئي، ڪس ڪر بي هوش ديواني

ٿي بيتاب زمين تي ڍهندي، چا برهہ ڏتي گرداني — دهشت ڏيندي هي دن راتين، بڻي هان مئين جڳياڻي

محمد حسن هي مڑس ميڏا، گهڻي تيز ڪريندا نگراني — مثل طفيلي رو رو پهندي هان، خاڪ اندر غلتاني

اڻان اڻان هي دامن تيري، ڪيتر قول دل نال زباني — آکي سويا ملسي آخر، جو لکيا هي رباني

شاهہ ول آيا گهر هڻ اپڻي، گزريا چند هي زمانا — شاهہ ڪون شونق ٿيا ول حج دا، نڪتا پڑهڻ هي امانا

جهلي مول نہ رهندا هرگز، ٻڌ ڪمر ڪڙا مردانا — خويش قبيلا روندا چوڑس، ٿيا راول نيت روانا

رضہ مير محمد والا هڻ، وچ دلڙن ويڪان جوانا — ڪعبي دا وچ طواف ڪريسان، ست ڪر غير غمانا

ميري هر ويلهي ڪريسي حمايت، شاهہ مخدوم جهانا — سويي شوقون آک سڻايا، شاهہ دا اي افسانا

شاهہ لجپال پرم دا سائين، جڳ جهان هي مانندا — پيٽي ڪنون چا مڪلايا پائي، اڄ لوڪان غم هي آندا

بن سواري ڪڏان نہ ٽريا، اڄ پنڌ ڪريندا پيارا — آيا گهر ميڏي جنت دي اڄ، سيد رو ڪرا مڪلاتيندا

مائي جنت رو تي دانهان ڪري، ڪيا ڪيتوئي شاهہ شهزادا — نهين بقا وچ حياتي دي هڻ، هي دل وچ نيڪ ارادا

جيندي پئي ڳئي جدائي دلبر، شايد اينوين حڪم خدا دا — آکي سويا رب رحم ڪريسي، چا ميلا ٿيسي ڏونهان دا

ٿي مسافر چليا اڄ سائين، راهه ڳڌس چا اڄ لمان / سي ڪفني چا پاتس ڳل وچ، ست تمامي اڄ تمان

دل وچ شونق محمد مرسل دا، چوڑ خيال هڻ نڪمان / ڪڏان وت ٿردا سي سيالي، ڪڏان وت سوڑ گرمان

هڪ دل وچ شونق ملڻ دا، ڏوجها شاهه ڪون ماريا غمان / هڪ رتي رت نه رهيس تن وچ، سوز سڪايس سب چمان

نازڪ وال ٿئي ڳل وچ لٽان، نه ڪوئي سينڌ سرمان / آکي سويا هر هڪ ڪون ملسي، جو لکيا باب وچ ڪرمان

خشڪي دا پنڌ مڪ ڳيا سارا، وچ پهتا ندي نال سجر دي / ٿيا سوار جهاز اٿي هڻ، نال حڪم پاڪ پرور دي

رهيا رات ڏينهنان پنڌ سفر وچ، نهين وقت گزردي / درياهه وچالي خوفناڪ بلائين، پيان ڏيون ڏر قهر دي

ڪئي ماگر مڇ ڦرن هزاران، مثل سياهه تڪر دي / بجلي وانگي وچ درياهه دي، پئي ڪڙڪن تن قهر دي

لهرين دي للهڪار وچ، سوين اپاري اپردي / اوڙڪ وچ پهتي ٻيڙي، ڪنڌي نال ڪپر دي

لٿا ٻيڙي تئون شاهه وچارا، پنڌ ڪيتس هڻ ٿردي / سويا يار يقين هي جنهندا، وچ پيش پيوسي سرور دي

ٻارهن ماهه برابر گزر ڳئي، تيرهوان ماهه هڻ آيا / ٿي مبارڪ خوسي شاهه ڪون، هادي حج پڑهايا

روضه مير محمد والا، پرور پاڪ ڏکايا / وچ ڪعبي ڪون طواف ڪيتس، هڻ هويا شونق سجايا

جيڪا جاهه زيارت والي، سب هي سيس نوايا / حب وطن دي غالب هوئي، شاهه وچ عرب فرمايا

روضي مير محمد دي ڪون، ڏي سجدا شاهه موڪلايا / ٿئي رخصت آيا ول گهر ڏي، سير سبحاني ڪرايا

آکي سويا حب حيدر دي، چا مولا محب ملايا / ڪران شام صبح شڪرانان، مرشد ميڏي گهر آيا

بیان چوڈھین صدی

اٹھ گیا شرم حیاء، چوڈھین صدی لدّا داء
ھڈ تی چم وچ پئی جدائی، مول نہ آوی سنگون ساء
چنگی پلی دا نہ کرن لحاظ منہن تی ڈیون مندی الاء
جیہا پکسی جیہا مال، چنگی ریت ڈیون تہاء
ڈر دی ماری کرن نہ ڳالھ، بیٹھی پرن تتّی ساہ
کرن فساد چاون قرآن، وچ کچہرین کڑی چاء
رات ڈینہاں رناں دی چور، غرق تئی وچ ھور ھوا
خویش قبیلی پئی ڳیا ویر، وڑھدی ڈیکھو پیٹ پراء
دوزخ چا ستین نہالی، پئی سڑیسی باری باہ
کنبون پچون کرن پچار، مولا شالا کری بچاء
شیطان کرینلس ول ول ڦیرا، چنگی ریت وینلس سمجھاء
سویا ست تون ایہا کھاٹی، پیٹی نال کرن زناء
ہٹن ساڈ چوڑن چور، بیشک چوڑیا انہاں نیاء
ودی کوندی نہ آوی شرم، راتو ڈینہاں وچ ریاء
ڳالھ انہاں دی سیا سہری، جاء نہ لھندی اٹھ نہراء

تیرھین گئی چوڈھین آئی، لتّی کوڑ کروڈھ وڈائی
چوڈھین صدی دا ٹیا آواز، جاھل پاڑی بی نماز
چوڈھین صدی دا سٹو احوال، ننلیی وڈی دی وات وچ ڳال
چوڈھین صدی دی ڈیکھ چال، ماء پیو کون مریندی پال
پیو غریب تی پتر تئی خان، ظاھر باطن تئی شیطان
پیو نیک تی پتر لغور، ڈنگی پنکی ڈنگی تور
چوڈھین صدی دا ڈیکھو ڦیر، ڈادا پاء ھیٹا سیر
وعدہ کر سخن نہ پالی، جاݨ منافق کافر کالی
ھک جو ھون جانی یار، منہن متی تی اندر خراب
ھک جو ھوسی شہر دا وڈیرا، کوڑ کروڑ اڈیسی دیرا
ھک جو ھوسی پیو دی پلیاٹی، پتر تکی اھیندی نیاٹی
بادشاھین چوڑیا زور، ننلیی حاکم وڈی خور
زمینداریں چوڑیا نیاء، کوڑ کروڈھ جنہاں دا کرم
چور چغل دی ڳالھ موچاری، کوڑ ہٹاک وچ کچہری
ھک جو ھون پنکی پیون شراب، نہ پڑھن کلماں نہ سلام جواب

هٹ وچ یکتاري وڄاون رباب
ڳیڑو ساوي ڪرن فقیر
نال بیگانیان هون کنڌ کیر
پیر پیاري ڳلان دي کاري
پرٹي آکن هن کنواري
چوڏهین صدي دي ڏیکو سر
ڳالهین کریندي وچ کفر
هک مذهب چوڑ ہي مذهب بڻاون
نیک بختین نال جنگ مچاون
هک جو هوسي رن کراڑي
چوانتري تي رکي سدا مار
جتان هوسي رن دي یاري
دین دنیا دي جهڳي ساڑي
چٹون رناد دي هکا موڑي
مڑس انهاندي کلر ڈوڑي
هک جو هون ڈیر ڀاجائي
ٻال انهان دي سکي ڀائي
چوڏهین صدي دا پیا سایا
پیٹن پراوین شرم وڃایا
مڑس جنان دي بي حیاءِ
جیوین هوئي ماءِ دا یار
سچ سوہي کون کیتا سڏ
کوڑ کروڑ ہڌا مڏ
سوہي ڈتي اها مت
ڈیک تماشا اهو وت
سویا سٹ تون اهو بیان
مولا بخشي دین ایمان

آکن پیٹي هون بڻ الله
مل جماعتان بڻ ڳئي پیر
هر کوئي آکي هن اولیاءِ
گهن ڈاند چڑهن سونهاري
نکاح تي نکاح ڈیون پرناءِ
پاک نمازي بڻ ڳئي حر
نال شریعت هي گناه
حنفي شافعي ڈي پیر نہ پاون
کر ڳئي عالم علماءِ
پیٹ پٹیجي دي هوسي پاڑي
نکل ماریا ڈنوئي کیاءِ
اها آکوهي هي پیاري
خاص رنگیلیان هي بهاءِ
سس سهري کون آکن کوڑي
سیئي گهندي ڈکي چاءِ
ڈونهین پاون منهن وچ چائي
ڈیرین پتر ڈیون پرناءِ
پیٹو پڑوا تیا همسایا
هٹین نال ڈیون ناءِ
نال بیگانیان رکڻ ناءِ
ول ول ملدي ڀاکر پاءِ
آءِ روون ڈونهین گڏ
چڱي ڈیون نیک صلاح
ناحق نہ رووین ودا هر دم رت
صبر جیها نهین دواءِ
کهہ کلمان پڑهہ قرآن
راضي تیوي آپ خدا

منقبت در شان حضرت سيراني عليہ رحمتہ

طالب نون حب هووي هميشہ جهوڪ ڪرل ڪي جاوي گا
منهن ڪر سيري ڏهون جيڪو عاجز نون ڳل لاوي گا

ماڙي سئير ڪي رنگ برنگي روضا رم جهم لاوي گا
الحمد درود پڙهو شـــــڪرانہ ويڙيا چول ملاوي گـــــا

صاحبان نون لئي مرزا چليا مظهر عشـق وكـاوي گـا
وچ ميدان محبت والي ســـــرڪش تير چلاوي گـــــا

ســڳ خليل کهي در بندا ســهي غلام سـڏاوي گـا
سسي ستي سيج آئي سائين تو بن ڪون جگاوي گا

تعاون ڪندڙ

فقير مير حسن لغاري

ڊاڪٽر نثار احمد لغاري

عبداللطيف لغاري

حافظ محمد موسيٰ لغاري سگ دروازا حضرت صاحب السير رح

حافظ عبدالمجيد گڏاٽي

نور محمد سومرو فقيرسهيندڙ

جاويد لغاري

عبدالستار لغاري سگ دروازا حضرت صاحب السير رح

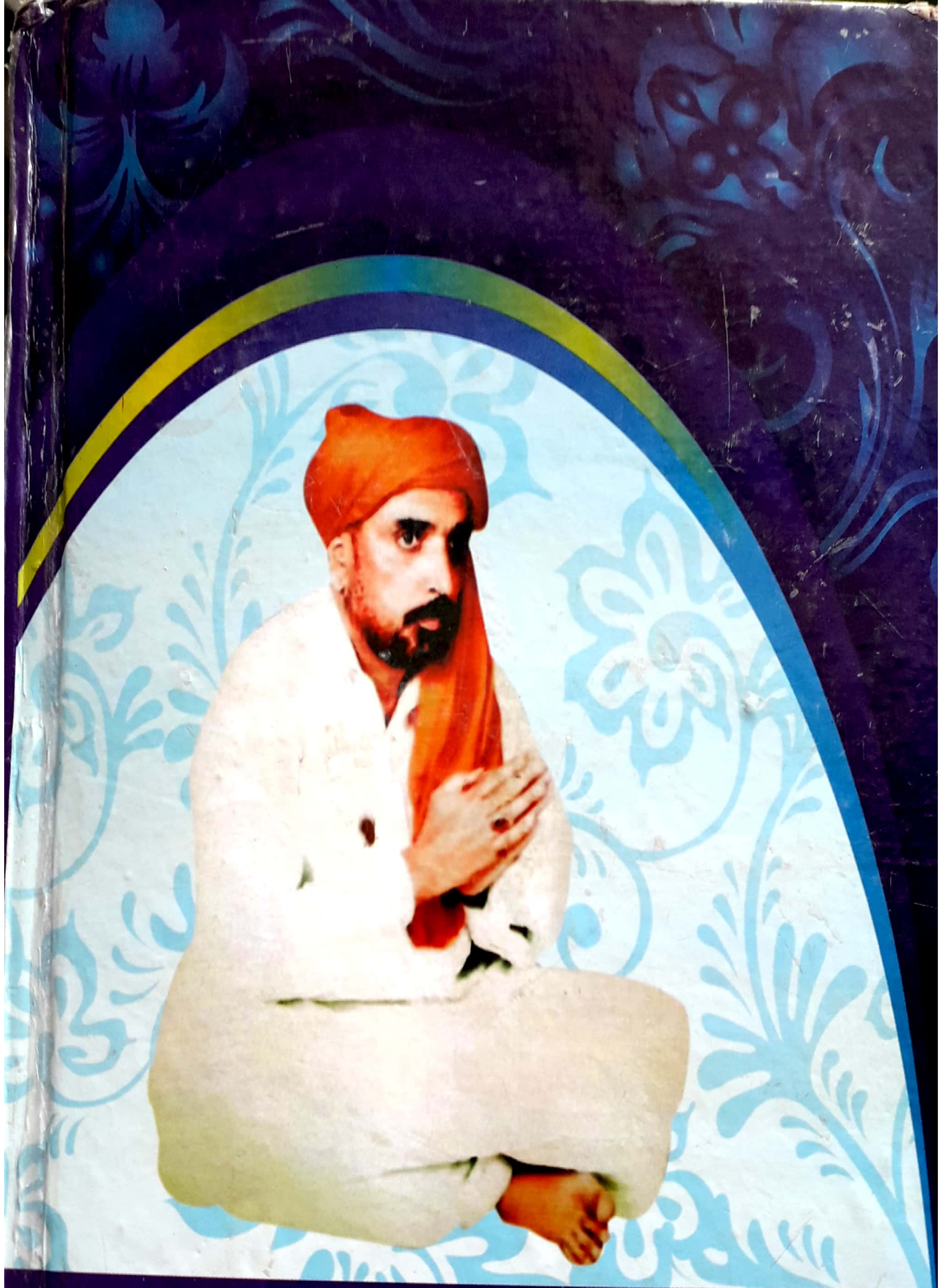
عبدالمجيد لغاري

ماستر محمد عباس لغاري سانگهڙ

فقير حاڪم علي لغاري

ملڻ جو هنڌ

ڪريم بخش بڪ اسٽور داد لغاري

فقير مير حسن لغاري